

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

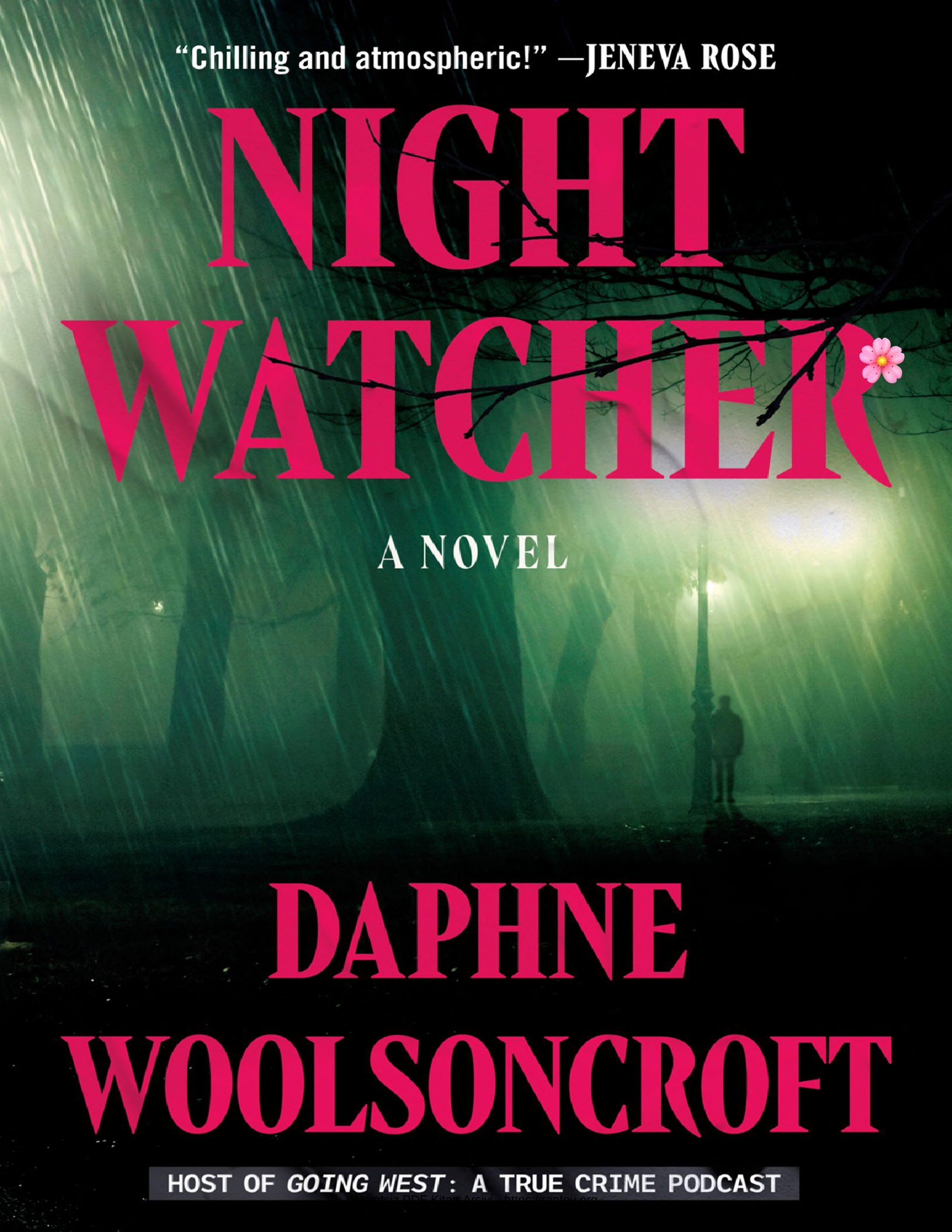
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Chilling and atmospheric!” —JENEVA ROSE

NIGHT WATCHER

The background of the entire cover is a dark, atmospheric photograph of a forest at night. A person is standing in the distance, illuminated by a street lamp. The scene is misty and the light from the lamp creates a strong glow. A small pink flower is visible on the right side of the title.

A NOVEL

**DAPHNE
WOOLSONCROFT**

HOST OF GOING WEST: A TRUE CRIME PODCAST



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



NIGHT WATCHER

DAPHNE
WOOLSONCROFT



GRAND
CENTRAL

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Daphne Woolsoncroft tarafından

Kapak tasarımı Alexander Lozano tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafları Getty Images ve Shutterstock.

Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdaki konularda teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing
Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub İlk

Baskı: Temmuz 2025

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 'in tescilli ticari markasıdır. Grand Central Publishing adı ve logosu
Hachette Book Group, Inc.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Grand Central Publishing kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Taylor Navis tarafından basılı kitap iç tasarımı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Woolsoncroft, Daphne yazar

Başlık: Gece Bekçisi / Daphne Woolsoncroft.

Açıklama: Birinci baskı. | New York : Grand Central Publishing, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025002257| ISBN 9781538770900 ciltli| ISBN 9781538770924 e-kitap

Konular: LCGFT Gerilim Romanları (Kurgu)| Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3623.O7257 N54 2025| DDC 813/.6-dc23/eng/20250221

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025002257> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9781538770900 (ciltli), 9781538770924 (e-kitap) E3-

20250623-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf Epigraf](#)

[Saklanan Adam](#)

[1: O](#)

[2: Nola](#)

[3: Jack](#)

[4: Nola](#)

[5: Nola](#)

[6](#)

[7: Nola](#)

[8](#)

[9: Nola](#)

[10: Nola](#)

[11: Nola](#)

[12: Jack](#)

[13: Nola](#)

[14: Nola](#)

[15: Jack](#)

[16: Nola](#)

[17](#)

[18: Nola](#)

[19: Nola](#)

[20: Nola](#)

[21: Nola](#)

[22: Nola](#)

[23: Nola](#)

[24: Nola](#)

[25: Jack](#)

[26: Nola](#)

[27: Jack](#)

[28: Nola](#)

[29: Nola](#)

[30: Jack](#)

[31: Nola](#)

[32: Jack](#)

[33: Nola](#)

[34: Jack](#)

[35: Nola](#)

[36: O](#)

[37: Jack](#)

[38: Nola](#)

[39: Nola](#)

[40: Nola](#)

[41: Nola](#)

[42: O](#)

[43: Nola](#)

[44: Jack](#)

[45: Nola](#)

[46: O](#)

[47: Nola](#)

[48: Nola](#)

[49: Jack](#)

[50: Nola](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kötülüğün yüzüne bakanlar için.

Ve sevdiklerini bir canavar yüzünden kaybedenler için.

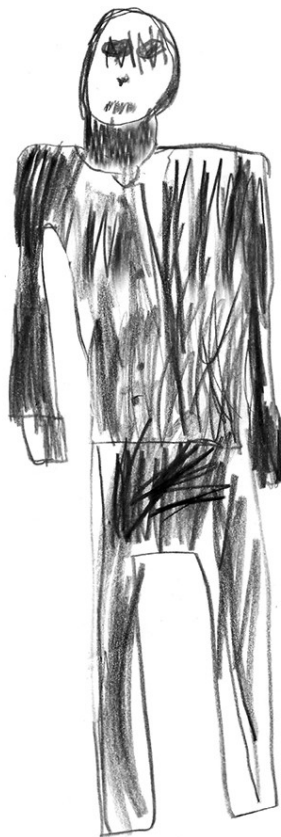
Kitap eşantıyonlarını, n gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokunun.](#)



"Boğaz ağrısı için mükemmel bir tedavim var: Kesmek."

-Alfred Hitchcock



Drawn by
NOLA
AGE 8

1

HİM

Gecenin içinden gelen gıcırtı, korkuya
neden olmak için yeterlidir.
Ama elindeki bıçağı gördüğünüzde,
Artık çok geçtir, canınızı alacaktır.
Grinin ötesinde gizlenir, Avların
arasında serbestçe büyür. Bir tilki gibi,
tavuğuna,
Bu "O "na Saklanan Adam deniyor.

Her satırı yazarken ilk kurbanının boğuk çığlığı kulaklarında yankılanıyor ve yazdıklarının arka plan gürültüsü olarak işlev görüyor. Sadece birkaç saat önce, bıçağını boğazına doğru çekerken, dudakları eldivenli eline yapışmış olan kadın merhamet için çırpınıyordu. Merhamet, şefkat, acıma asla gelmeyecekti. Şimdi zihninde unutulmaz bir anı olarak şekilleniyor, son oluşumundan bu yana defalarca tekrarladığı bir anı.

Temiz eldivenleriyle şiiri eski daktilosundan çekip çıkarıyor ve özenle bir manila belge postasına yerleştiriyor.

Nefesi maskeye ağır geliyor, kendi açtığı ağız yarığından sadece ince hava şeritleri geçebiliyor. Ama maskeyi takmak yeni bir deri gibi geçişini tamamlıyor ve kendi seçtiği, kendi yarattığı adamı somutlaştırmasına izin veriyor. Yeni yarattığı maskeyi kafasından çıkarmayı tiksindirici buluyor, neredeyse etinin içinde eriyip gerçek yüzü olmasını diliyor.

Diğer eliyle postanın ön yüzüne Portland Polis Departmanı'nın adresini karalıyor ve hala

Çığlıklar, ölü kadının evine yaklaşan sirenler ve kesilmiş tavuğunu bulan domuzlar. Kumaşın altında sıkı bir gülümseme oluşur.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu
biliyor. Daha yeni başlıyor.

2

NOLA

Yirmi Yıl Sonra

Massachusetts'ten gelen kısık sesli bir kadın daha dün yaşandığını iddia ettiği bir korku hikâyesini anlatırken sağ elimdeki gümüş yüzüklerle oynuyorum. İşaret ve orta parmağıma takıp çıkarırken zihnimin farklı bir yere gitmesine izin veriyorum. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama yarım dakika kadar takip ediyorum. Kaybolduğumu fark ettiğimde, koltuğuma yerleşiyorum ve her zamanki Dikkatli Radyo Programı Sunucusu rolümü üstleniyorum.

Bazı hikâyeler sırasında kendi zihnime dalıp gidiyorum ve bana anlatılan hikâyelerin kaç tanesinin canlı yayında beni kandırmak için özenle hazırlanmış olduğunu merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla bu birkaç kez oldu ve beni zekice bir yanıt bulmak için çabalamak zorunda bıraktı. Bize anlatılan hikayelerin çoğu gerçekçi geliyor, kişinin ses tonu korku ve gerçekçilik sergiliyor. Ama sanırım bu sizin inançlarınıza bağlı.

Hayatım boyunca bu tür hikayeler dinlediğim için otomatik olarak hepsine inanıyorum. Ruhlar, uzaylılar, hatta öcüler. Hepimizin iskeletlerle, duygularla ve sorunlarla yaşadığımızı, dev bir kürenin üzerinde kavrayabileceğimizden daha hızlı döndüğümüzü kabul etmek yeterince zor. Görmek inanmak olmak zorunda değil.

Şu ana kadar hattaki kadın -Maggie- bana torunuyla birlikte Boston dışında bir gölü ziyaret ettiğini ve önceden güneşli olan gökyüzünün gümüş rengine dönmesi ve oldukça ıslak olması üzerine kürek çekme gezilerini kısa kesmeye karar verdiklerini anlattı.

Kıyıya doğru kürek çekerlerken, on bir yaşındaki torunu arkasını dönmüş ve gölün diğer tarafında, kıyıda hareketsiz duran bir kadına benzeyen bir şey görmüş. Arayan kişi, anlaşılmaz bir nedenle kürek çekerek bilinmeyen kişiye yaklaşmaya karar vermiş. Yaklaştıkça kadının bir santim bile kıpırdamadığını fark etti, ama daha da kötüsü, ağzı tıpkı gözleri gibi kocaman açık ve kapkaraydı.

İlerlerken düşünmesi gereken bazı uyarı cümleleri vardı: "Merak kediye öldürür" ve her zaman basit olan "işine bak". Bunu ona söylemedim.

Arayan kişi küreğini aceleyle aşağıdaki soğuk suya daldırırken, uzun beyaz bir elbise giymiş olan yaratık kadın yere düştü ve vahşi bir hayvan gibi toprağı tırmaladı.

Arayan kişinin korkusu içgüdüsel, neredeyse elle tutulur; hikayesi bir şekilde saçmalıktan uzak, özellikle de torununun çektiğı fotoğrafları bize göndermek istediğini açıkladığında.

Mikrofona "Beyazlar içindeki kadınlarla ilgili hikayeler duyduk ama bu kesinlikle benzersiz" diyorum.

"İkimiz de onun gözlerini düşünmeden edemiyoruz. Hayatımda gördüğüm en siyah gözlerdi," diyor arayan kişi. "Size söylüyorum. O insan değildi."

Stüdyoyu kontrol odasından ayıran büyük pencereden Harvey ile bakışıyoruz. "Başka bir şey olursa bize haber ver Maggie. Ve dışarıda dinleyen herkes için, Boston bölgesinde benzer bir şey görüp görmediğinizi bilmek isteriz. Aradığınız için teşekkürler."

Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve biz de canlı yayında Maggie'nin hikayesini ve Maggie'nin bize e-posta yoluyla gönderdiği fotoğraflarda görebildiğimiz korkunç derecede gerçek yaratık-kadını tartışıyoruz - ki bu fotoğraflar bize ulaşan çoğu görüntüden daha iyi. Orta Batı'da UFO görüldüğü iddia edilen bir gecenin ve bilinmeyen bir kadından gelen kısa bir hayalet hikayesinin ardından, bu gölde yaşayan kadın hikayesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Pekâlâ, Gece Gözcüleri. Ben Nola Strate, ve bu *Gece Nöbeti*'ydi. Yarın geceye kadar, Telegraph One ve KXOR'dan, dışarıda güvende kalın."

Kulaklığımı çıkardım ve kulaklarımın uçlarına masaj yaptım.

Haftada dört gece, program başına üç saat ve beş yıl sunuculuk yaptıktan sonra kulaklarımın bu tür şeylere alışacağını düşünürdüm. Bunun yerine, vücudum hafifçe

yastıklı kulaklıklar olan teknolojik ilerlemeyi reddediyor.

"Harika bir gösteriydi," diye sesleniyor Harvey kontrol odasından, sesi aramızdaki cam bariyer yüzünden boğuklaşıyor. Ağzından bir gülümseme geçerken dişlerinin yanardöner parlaklığını buradan görebiliyorum, hafif sakallı çene çizgisi geriliyor.

Cevap vermeden önce mavi, çökük gözlerine biraz fazla uzun süre bakıyorum.

"Maggie'nin gönderdiği fotoğrafları hâlâ unutamadım. Onun beni bara kadar takip ettiğini hayal edeceğim. Tek başıma," diyorum alaycı bir ifadeyle, kapıyı çekip açıyorum ve bir bölmeden çantamı alıyorum.

"Birkaç dakika beklersen, seninle aşağı inerim. Ya da Lake Lady'nin gazabına uğrarsın." Kulaklıklarını çıkarıyor ve elini kulak hizasındaki çikolata rengi saçlarında gezdirerek, alnına dökülmüş bir tutamı süpürüyor.

"Biraz temiz hava alma ihtiyacımın gazabına uğrayabilir. Eğer cesaret edebilirse,"

Stüdyodan çıkmak için can atıyoruz.

Rutinimiz, en sevdiğimiz bara yürümek ve saatlerce süren ürpertici hikayelerden sonra vücudumuzu ısıtacak bir şeyler içmektir. Gerçi bazen Harvey bu geceki programı tamamlayıp tüm podcast platformlarına gönderirken ben yalnız yürüyorum. Genelde bu editörüm Josiah'ın işidir ama o kızının dans resitali için izin aldı.

Çocuklar. Dans. Önemli hayat meseleleri.

"Koltuğunu sıcak tutacağım," diye bağıriyorum kapıdan çıkarken.

KXOR binasının ana girişine doğru kıvrılan loş merdivenlerden aşağı iniyorum. Burası, şirketin programlarının çoğu gündüz saatlerinde yayınlandığı için gece stüdyosunun boş olduğu sessiz bir yer. Bu durum, kayıttan sonra buradan ne zaman tek başıma ayrılısam hissettiğim tedirgin edici duyuguyu daha da artırıyor.

Eski, hırpalanmış tuğla duvarlar.

Tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek sesle çarpan büyük, gıcırtilı bir kapı.

Hemen tepede sonsuza dek titreyen bir sokak lambası.

Kapının çarpmasını beklerken bir gözümü kapatıyorum ve bu ses beni hâlâ zıplatıyor, bara doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Genel korkularıma rağmen, büyürken anne sütü gibi paranormal hikayelere çekildim. Babam radyo programını ben üç yaşındayken başlatmıştı -*bana devretmeden* yirmi yıl önce- ve Koca Ayak ve Kanlı Mary hikâyeleri *Şapkadaki Kedi* ve

Charlotte'un Ağı. On dört yaşına kadar her gece doldurulmuş bir Koca Ayak ile uyudum, o zaman çok yırtık pırtık olmuştu, tıpkı doğduğumda aldığım Yeti bebeği gibi. Bebekken utanç verici bir şekilde memesini emmeye çalıştığımı söylediğim Yeti bebeği.

Dediğim gibi, anne sütü.

Islak beton kaldırımında kayan ayaklarımın sesi, görünürde kimse yokken tüm sokak için bir soundtrack oluşturuyor. Ürkütücü. Petrichor, çalılarda saklanan sürüngenler, çukurların altında gizlenen canavarlar. Sanırım sokağın karşısındaki ağaç kalabalığından tanıdık bir dal çıtırtısı duyuyorum. Hayal gücüm çıldırıyor. Sonra bir sincap, yanağından sarkan kocaman bir meşe palamuduyla dışarı fırlıyor. Yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirliyor ama yine de adımlarımı hızlandırıyorum.

Bir sonraki bloktan döner dönmez Portland şehri canlanıyor ve beni daha da rahatlatıyor. Kalabalık işyerlerinden tökezleyerek çıkan insan çiftleri; arkalarında gruplar, sohbet, yüksek sesli müzik. Alışılmadık derecede canlı bir Perşembe sonbahar akşamı.

Otomatik pilotta gezinirken telefonuma bakıyorum ve otuz dakika önce gelen bir mesajı görüyorum.

Uyuyamadığım için dinliyorum! Seni özlediğimde sesini duymaya bayılıyorum.

Kendi kendime gülümsedim ve anneme bir mesaj attım.

Aw. Ben de seni özledim. Hala uyanık mısın?

Birkaç saniye içinde, ondan bir çağrı aldım.

"Tanrım. Ne oldu? Sabahın üçü mü?" Cevap tuşuna bastığımda soruyorum.

"Hatırlatma bana," diyor neşeli bir iniltiyle. "Bryan yokken asla uyuyamıyorum. Ama yarın Portland'daki balık avından dönecek. Maine'den tabii ki."

Ne iki yıllık kocasını ne de annem ve Bryan'ın da yaşadığı New York'un kuzeyine dağılmış olan yetişkin çocuklarını iyi tanıyorum. O taşındığından beri ara sıra beni ziyarete gelseler de bu jestlerine hiç karşılık vermedim. Annem ve Bryan'ın

istedim. Sadece son yıllarda seyahat etmeyi, her hafta stüdyonun fiziksel konumuna bağlı kalmayı zor buldum.

"Seni meşgul etmek istemem. Harvey'i beklemek için Noble Fir'e doğru yürüyorum," diyorum, bar onun eski bir favorisiydi. Özellikle gürültülü bir barın önünden geçiyorum, bu da sesimi yükseltmeme neden oluyor. "Ama nihayet yakında sizi ziyaret etmek istiyorum."

"Sonbahar yapraklarını kaçırdın ama kış çok güzel olacak." Aniden ses tonunu biraz muzip bir hale dönüştürüyor. "Harvey'den bahsetmişken. Onu da yanında getirebilirsin."

Duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum, duymadığını biliyorum. "Peki neden yapımcımı ve iş arkadaşımı annemi ziyarete getirmek isteyeyim?" diye soruyorum.

Gülerek gülüyor. "Senin için sadece *bu* mu?"

Harvey ile ben *Gece Nöbeti*'ni sunmaya başlamadan önce, o yardımcı yapımcıyken ve babam hala programı yönetirken arkadaştık. Onu babam için çalışan, benden biraz daha yaşlı, çekici biri olarak görürdüm. Havalı bir işi vardı, Kurt Cobain gibi giyiniyordu ve stüdyoya geldiğimde bana hep iyi davranırdı. O hala bunların hepsi, ama şimdi birlikte çalışıyoruz.

Nazıkçe alay ediyorum. "Birlikte çalıştığım biriyle çıkamam."

"Ama o yakışıklı. Ve senden hoşlanıyor. Bir anne bunları bilir." "Sanırım yatağa dönme zamanın geldi, seni çılgın kadın." Fark ettim ki yürümeyi bıraktı, ben de Noble Fir'e doğru dört bloklu gezintiye devam ettim. "Tamam, tamam. Selam. Birkaç dakika içinde buraya gelmeye ne dersin?"

Şükran Günü için hafta mı? Yoksa baban ve onun adı neydi, onunla mı geçireceksin?"

Bu, annemin, babamın şu anki kız arkadaşının adını, bir kız arkadaşı olmamasına rağmen, benden öğrenme yoludur. Annemle babamın ben on beş yaşındayken neden boşandıklarını tam olarak bilmiyorum, ama annemin hâlâ kendince bunun yaralarını sarmaya çalıştığı hissine kapılıyorum.

"Sadece babam olacak," diye cevap veriyorum. "Ama seni görmeye gelmeyi çok isterim. Bu hafta sonu, gece yarısı olmadığında bu konuyu daha fazla konuşalım."

"Unutmayın, Bryan ve ben Cumartesi günü yıldönümü kabin gezimize gidiyoruz, bu yüzden Pazartesi veya Salı gününe kadar cep telefonum çekmeyecek. Mümkün olduğunca kontrol etmeye çalışacağım, ama açmazsam endişelenme. Ya da cadı saatinde seni aramazsam."

Güvenlik için seyahatinin tam yerini teyit ediyorum ve birbirimize "Seni Seviyorum" deyip telefonu kapatıyoruz. Bunu yaparken, telefonum şu anda bulunduğum yere paralel olan otoyolda meydana gelen bir araba kazasıyla ilgili yerel bir haber bildirimisiyle vızıldıyor. Bu, birkaç saat önce gelişen bir hikayenin güncellemesi.

Şöyle yazıyor:

PORTLAND ŞEHİR MERKEZİ YAKINLARINDA 1-5'TE ATEŞLİ ARABA KAZASI, ÖLÜMCÜL YARALANMALAR

Yerel haberleri her zaman güncel tutarak, daha fazlası için makaleyi tarıyorum. "Oregon Eyalet Polisine göre, akşam saat 8 sularında Portland'ın güneydoğusundan iki kişiyi taşıyan bir araç, şerit değiştirerek kuzeye doğru ilerleyen bir yarı kamyonla çarpıştı. 39 yaşındaki Jolene Moor ve 12 yaşındaki oğlu kaza yerinde hayatını kaybetti."

Zavallı insanlar.

Kaldırımın ortasında düşüncelere dalmışken, aniden biri beni arkamdan yakaladı. Bir kadından çok bir Chihuahua'dan çıkacakmış gibi bir çığlık attım. Başımı çevirip itiraz etmeye bile vakit bulamadan Harvey'nin güldüğünü ve teslim olmak için ellerini havaya kaldırdığını duyuyorum.

"Seni göt," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, biraz utanmış hissederek. "Çok hızlıydı."

"Birileri biraz gergin," diyor Harvey. "Lady Gölü'nü gördün, değil mi?"

"Evet. Tıpkı sana benziyor."



Noble Fir bu gece sakın, bir perşembe günü için bile. Yukarıdaki soğanlı, orta yüzyıldan kalma modern ışıklar, fütüristik günlük kabin esintili tasarımın geri kalanı gibi rahatlatıcı bir ambiyans yaratır. Ahşap duvarlar ve

Tavan burayı rahatlatıyor ve işlek caddeye bakan pencereler burayı toplumsal bir yer olarak hissettiriyor.

Harvey ve ben parlak sedir barda oturuyoruz, o bir bira içiyor, ben de kirli bir martini.

"Baban nasıl hissedirdi-" Duraksıyor. "-Gelecek ay yirmi beşinci yıl bölümü için geri dönme konusunda?" Harvey bir yudum daha almadan önce yavaşça bitirir.

"Bence yazarlık kariyeri hakkında konuşmak ve bu hafta sonu duyuracağı kitabı pazarlamak için her bahaneyi değerlendirecektir."

Duygularımı gömmem.

"İndirme sayıları için iyi olacağını düşünüyorum."

"Geçen ay bana indirme sayılarının son zamanlarda bir ton arttığını söylemiştin," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Evet, hâlâ 'ürkütücü mevsim'," diyor tırnak içinde.

Bu alaycı tavır babamla olan ilişkimden kaynaklanıyor. O her zaman işine gömülmüş, ben çok meşgulüm ve senin için önemliyim diyen bir tip olmuştur. Tek çocuğu olan benim için bile. *Gece Nöbeti*'nde onu dinleyerek büyüdüm, bu zamanı onu tanımak için kullandım. Odamda bana hikayeler anlatıyormuş ve beni uyuturken sadece ikimiz varmışız gibi davranırdım. Belki de bu yüzden rahatsız edici olanla bu kadar rahat oldum. Ya da belki de bir korku filmi yaşadığım içindir.

Bu son düşünceyi kafamdan daha gelmeden silkeledim. "Son zamanlarda ne üzerinde çalışıyordu?" Harvey soruyor.

"Onun yerine onunla takılabilmem için tepeye çıkıp onu getireyim mi?" Kıkırdıyorum.

"Her neyse," diyor elini hafifçe vurarak. "Dünyanın en havalı babasına sahip olman benim suçum değil."

İnsanların babamın üzerine titremesine alışkınım ve bir yanım bunu anlıyor. Erken emekli olmaya hazırlanırken benden programı devralmamı istediğinde, onun koltuğuna oturduğumda yaptığı işin ne kadar harika olduğunu fark ettim - her ne kadar yayında kaba olabilse de, ona sahte gibi görünen bilgiler veren insanların hikayeleriyle sık sık dalga geçse de. Ama bu, bu kadar çok insanın onu sevmesinin nedenlerinden biriydi. Daha önce anlamamıştım, çünkü komik başrol olma çabaları bana egomanyak bir gevezelik gibi geliyordu. Yine de bu ona insanların heyecan verici bulduğu bir gerçeklik de katıyordu.

Yayında herkesin favorisiydi. Ama evde, o yoktu. Ve ben

Son yıllarda bunu telafi etmeye çalışsa da tam olarak unutamadı.

Harvey'e, "Başka bir kitap yazıyormuş ama henüz bana ne hakkında olduğunu söylemedi," dedim.

Martininin geri kalanını ağzıma atıp barmenimiz Alejandro'ya bir tane daha vermesini işaret ediyorum, sonra da dakikalar önce iki beyaz peynirli zeytine ev sahipliği yapan kürdanı endişeyle çiğniyorum. Ben daha dikkatini çekmeden genç bir kadın bara eğiliyor ve Alejandro'dan Sisli Denizin Ortasında Kaybolan Yalnız Ada'yı istiyor. İsminde on kelime olan bir kokteyl pek sık duyulmaz. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Alejandro da en az benim kadar şaşkın.

Kız onun şaşkın bakışlarını şöyle takip ediyor: "Eğer sizde yoksa soğuk demlemeyi bırakabilirsiniz. Kahve likörünün de işe yaradığını duydum."

Şimdi bu içeceğin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum.

Harvey kulak misafirliğimi yarıda kesiyor. "Konuyu değiştirmek istediğine dair derin bir sezgi alıyorum, o yüzden senin için değiştireceğim," diyor. "Hadi karaoke yapalım."

Bir kahkaha atıyorum ve boş sahneyi görmek için arkamı dönüyorum.

Perşembe günleri açık mikrofon geceleridir. Bu gece buraya geldiğimizden beri sadece bir adam ölü köpeği hakkında hüznü bir melodiyle sahneyi şerefletirdi. Ve şimdi saat bire yaklaştığına göre, bar şenlikleri sonlandırmaya ve yaklaşık bir saat sonra kapanmaya hazırlanmaya başlıyor.

"Ne?" diyorum. Ağzıma bir fûme badem atarak söylüyorum. "Bu açık mikrofon gecesi, karaoke gecesi değil."

Harvey, uzun isimli kokteyli hazırlamaya çalışan Alejandro'nun dikkatini çekiyor. "YouTube'dan bir şarkının karaoke versiyonunu çeksem, telefonumu takabilir miyim?"

Alejandro o kadar derin bir iç çeker ki, ısırıklarının altını ısırır. "Hayır demeyi o kadar çok istiyorum ki, dostum," diyor yüzünü ekşitmeden. "Ama sanırım yapabilirsin."

Harvey bana zevkle bakıyor. "Sen, ben ve Oasis, bebeğim."

Bunu sanki haftalık geleneğimizmiş gibi söylüyor, oysa gerçekte hiç birlikte karaoke yapmamıştık. Ben hiç yapmadım, nokta. Ama bar neredeyse boştu, ben de düşündüm.

Bu adama hayır diyemem. "Olur. Ama önce bir shot istiyorum." "Evet!" Harvey memnuniyetle söylüyor.

"Neyden?"

"Cin mi? Bu garip mi?"

"Aşırı derecede," der Harvey. "Alejandro! Arkadaşım psikopat için bir kadeh cin."

Alejandro duraklar ve bakar. "Tanrım, çok tuhafsınız."

Harvey bana katılıyor ve berrak likör boğazımızdan aşağı süzülürken ikimiz de tiksintiyle başımızı sallıyoruz. Elimi tutup beni arkasındaki sahneye çekmeden önce bir alkış koparıyor.

Parmakları yumuşak ve tutması güzel. Ama tutuşu kendinden emin. Bırakmak istemiyorum.

Ne olduğunu anlamadan sahnede yan yanayız ve sadece davullardan "Live Forever"ı seçtiğini tahmin etmek için yaklaşık on saniyem var. Sonunda ilk birkaç kelimeyi kaçırıyorum ve berbat ettiğim için bir avuç alkış alıyorum. Ama içeride bu kadar az insan varken, bu mizahi bir şekilde hayal kırıklığı yaratan bir takdir gösterisiydi.

Yüzümün utançtan domates kırmızısı olmama ihtimali yok, ama elimden geleni yapıyorum, notaları gırtlaktan çıkarıyorum ve tavana doğru şarkı söylüyorum, mısralar arasında gülüyorum. Harvey, Liam Gallagher'ın o sevilen geniz kokusunu taklit etmekte neredeyse çok başarılı.

Outro yaklaşırken Harvey ile göz göze geliyorum ve odadaki tüm kalbimizle birbirimize "Gonna live forever"ı tekrarlıyoruz ve her şey güzel ve ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissediyorum. Şimdilik.

3

JACK

Chick Strate elinde yeni açılmış iki şişe birayla bilardo masasına döner; sıvı, barın nemli havasına karşı o kadar soğuktur ki içlerinden hafifçe su buharı çıkmaktadır.

"Haydi Chick. Tammy'ye makul bir saatte döneceğimi söyledim," diyor Dedektif Jack De Lacey, havuzdaki duruşundan kalkarak.

Jack'in karısı Tammy, Jack'in mesai sonrası uzun süredir arkadaşı olan Chick'le yaptığı ve nadiren kaçırdıkları haftalık bir ritüel olan bilardo oyunlarına alışmak için yıllar geçirmiştir. Ancak bu akşamki oyun ailenin akşam yemeği saatine denk geliyor ve Tammy bu konuda pek de anlayışlı değil.

"Sadece benimle bir tane daha iç. Zaten bu oyunu bitirmek zorundayız," diyor Chick kot ceketini çıkarırken.

Jack iç geçiriyor ve kirli çenesini okşuyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Kötü örnek olmaktan vazgeçer misin artık?"

"Ne zamandan beri kötü örnek oluyorum?" Chick birasından büyük bir yudum alarak şakacı bir şekilde soruyor. "Biliyor musun, yanılmıyorsam daha birkaç hafta önce Ethan'a yaratıcı yazarlık tüyoları vermeyi kabul ettim. Tam bir pisliğim."

"Zaten şu sıralar futbolla ilgileniyor. Ve oldukça da iyi. Tammy ve ben yarın akşam lisedeki maçına gideceğiz."

"Fikrini değiştirirse ben her zaman buralardayım," diye teklif ediyor Chick, bilardo masasında atışını kaçırırken. Şık ıstakasını elinde tutuyor, siyah kotlu kalçasını masaya yaslıyor ve Jack'e sıranın kendisine gelmesini işaret ediyor.

Loş ışıklı batakhane sohbet ve yerel bir folk grubunun canlı müzik teklifleriyle çalkalanıyor. Jack masada kalan iki sağlam topu incelerken

iri yarı bir adam masanın tahta kenarına bir çeyreklik bırakır.

Chick adama başını sallıyor ve dikkatini Jack'e veriyor. "İşler nasıl?"

Jack eğilip atışını deniyor ve hedeflediği sert topu ıskalıyor. "Bilirsin işte." Omuz silkiyor. "Suç oranı artıyor. Şehir giderek daha tehlikeli oluyor." Hemen kendini düzeltiyor. "Aslında bir süredir öyle. Sanırım sadece farklı türde cinayetler oluyor. Daha fazla silahlı saldırı, bunun gibi şeyler."

Chick çizgili bir topu masanın karşısındaki bir cebe sokarken, nefesini tutmuş tezahürat yaparken Jack ekliyor: "Stüdyoya bağlı olmadığına göre neden hâlâ bu şehirde yaşadığını anlamıyorum. Nola da büyümüş."

Chick omuz silkiyor. "Başka nerede olabilirdim ki? Hiç bilmediğim bir kasabada arkadaşsız bir inzivada yaşamak beni ilgilendirmiyor. Bunun neresi eğlenceli?" Bir kadeh daha içiyor.

"Kulağa hoş geliyor. Güvenli. Huzurlu."

"Huzur diye bir şey yok," diyor Chick. Son şeridini cebine koyar, sekiz topa bakar.

Jack birasını yudumlarken, "Gördüğüm onca boktan şeyden sonra varoluşçuluğa abone olanın ben olduğumu sanırsın," diyor. Arkasındaki tabureye oturuyor.

"L a f ı açılmışken," diye başlıyor Chick, "kitabı bu hafta sonu açıklayacağım. İş için bilmeniz gerekebilir diye. Her ne sebeple olursa olsun."

Jack duraksıyor, donuk bir bakış yüzünü kaplıyor. "Şu anda gerçekten o dava hakkında mı konuşacağız?" Avucundaki buğuyu beyaz tişörtüne siliyor.

Chick bakışlarını masaya çevirerek, "Sadece bir uyarıydı," diyor.

Bu, Jack'in mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığı bir konudur. En kötü türden yarım kalmış bir işin yirmi yıllık sataşması ona asla iyi gelmiyor. On yıldan uzun bir süredir dava gayri resmi olarak kapanmış durumda. Ancak her yıl bir kurban yakını Jack'e ulaşarak gelişmelerden haberdar etmek istemektedir. O yaşayan, nefes alan bir hayal kırıklığı.

Jack şişenin dudağını ağzına götürür ve bulanık parke zeminde kilitli kalan gözlerinde solgun bir acı belirir. Hayata döndüğünde, "Nola nasıl karşıladı?" diye sorar.

Chick, "Ona kitabın ne hakkında olduğunu hâlâ söylemedim," diyor.

masayla aynı hızda. Gözleri istenen topa odaklanmış durumda. "Ciddi misin?"

"Uzun zaman önceydi. O iyi. Bunu geride bıraktık. Tıpkı seninle benim aramızdaki gibi-" Chick duraksıyor. "-yanlış anlama. Geçmişte kaldı." "O zaman neden hala ona söylemedin?" Jack sorar, geri kalanını buzlu içkisinden.

Chick eğilir, köşedeki cebi hedefler ve sekiz topu batırır. "Ben kazandım."

Perdemin arasından şiddetle süzülen sessiz güneş beni tercih ettiğimden daha erken uyandırıyor. Hemen irkilip alnımı tutuyorum ve dün gece içtiğim tüm cinler aklıma geliyor.

Beynim bana *hafta sonuna kadar sadece bir vardiya daha* olduğunu hatırlatıyor; bu gece Salı akşamına kadar stüdyodaki son programım.

Yüzümü dışarıdaki bulutlu gökyüzünün doğrudan ışık akışından kurtarmak için dönüyorum ve yanımdaki soğuk yastıkta tekrar uyumaya çalışıyorum. Pelüş ve yumuşacık yastık, yorganım üzerime sarılı halde çaprazlamasına uyurken saatlerce içine uzanmam için bana yalvarıyor.

Yatağın bu tarafı -benim umutsuzluğuma göre- kimseye ait değil. Kirletilmemiş, hep boş. Soğuk, işte bunu seviyorum.

Yastığa daha sıkı sarılıyorum ve neredeyse şakağımdaki bir damarı patlatıyorum. Başımda bir kalp atışı var ve midem haftalardır yemek görmemiş gibi davranıyor.

Tekrar yanıma dönüp küçük beyaz ibuprofen şişesine uzanıyorum, ağzıma birkaç sıvı jel döküyorum ve komodinden aldığım suyla birlikte içiyorum. Henüz yataktan çıkamayacak kadar bitkin ve acı içindeyken, dikkatimi dağıtmak için şarj cihazından telefonumu alıp içinde geziniyorum.

Tek gözüm açık, bildirimlerime bakıyorum. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor. Northwest Protect uygulamasında yirmi yedi dakika öncesine ait bir uyarı var: *Ön Kapınızda Bir Kişi Var*.

Yazılış şekli nedeniyle okumak her zaman ürkütücüdür, ancak bu Kişi evime yaklaştığında güpegündüz olduğunu düşünürsek, beni soymak için burada olmadıklarını, bunun yerine bir paket veya posta bıraktıklarını varsayıyorum.

Kaydedilen videoyu izlemek için bildirim tıklıyorum ve elinde büyük, pembe bir kutuyla taş patikadan ön kapıya doğru yürüyen kişinin Harvey olduğunu görünce şaşıyorum. Kapı zilini çalmadan -herhalde hâlâ uyuduğumu varsayarak- kutuyu açıp bir dizi renkli çöreği kameraya gösterdi, kapatıp paspasının üzerine koydu ve bana bir el salladıktan sonra hemen arkasını dönüp gitti.

İçkinin ruhumu emdiğini hissetmeme rağmen bu jest karşısında sırtımdan edemedim.

Uygulama ayrıca saat 3:15'te yan kapı kameramın kapandığını ve 3:37'ye kadar açılmadığını da bildiriyor.

Benim mahallem şehirdeki en güvenli mahalle, ancak yine de sık sık etrafta dolaşan sundurma korsanları ve evsiz insanlar oluyor. Güvenlik kameralarımın olmasının tek nedeni bunlar değil. Çoğunlukla işimin bana aşladığı paranoya yüzünden, sanki gölge adamların veya uzaylıların gece evime geleceğine inanıyormuşum gibi. İnanmıyorum ama güvende ve haberdar olmayı tercih ediyorum.

Telefonumu kilitliyorum, yatağımın başucundaki terliklerimi giyiyorum ve merdivenlerden ön kapıya doğru ilerliyorum. Evimin merdiven boşluğundaki perdesiz pencerelerden gelen parlak ışıklardan kaçınmak için kısılmış gözlerle acınası, istikrarlı bir hareket. Kapıya ulaşıyorum ve bir cin gibi yere çömelmiş halde kutuyu içeri sürüklüyorum.

Kutunun üzerine bir not karalanmış ve üzerinde MUTLU AKŞAMLAR! BU GECE GÖRÜŞMEK ÜZERE.

Kutunun fotoğrafını çekip Harvey'e "Cankurtaran" kelimesiyle birlikte mesaj atıyorum ve beklenmedik kahvaltımın mutfağına gidiyorum.

Kendimi French press'in yanına çekerek bir şekilde kahve çekirdeklerini öğütecek ve suyu kaynatacak gücü buluyorum. Ev sessiz, su ısıtıcısının şırlıtısı ve karnında guruldayan suyun sesinden başka bir şey duyulmuyor.

Son iki dakika içinde, kalan güneş de kasvetin arkasına kaçarak Portland'ın üzerinde sisli bir manzara çiziyor. Manzara siyaha yakın bulutlar ve koyu yeşil Douglas köknar ağaçlarıyla zengin, sanki bir kar küresinde yaşıyormuşum gibi şehrin etrafını sarıyor. Dışarıdaki mevcut yağış, sadece bir Amazon teslimat kamyonuna ve park etmiş arabalara ev sahipliğı yapan çorak bir sokak oluşturuyor. Pencereden, aşağıdaki evlerinde oturan komşuların manzaralarını görüyorum: okuldan önce kahvaltı eden bir grup genç, evinde sigara içen bir adam

Masa, pencerelerin önünden geçen insanlar, diğerleri odanın karşısındaki gizli biriyle konuşuyor. Bir yıldan uzun bir süredir, eğimli yamaçtaki hayali şatomun yalnızlığında, şehre, nehre ve ünlü dağlara bakarak, komşularıyla henüz basit ilişkiler bile kurmadan yaşamaktan keyif aldığım bir bakış açısı bu. Bu, kuşaklar boyu zenginliğin hüküm sürdüğü bir mahallede benim gibi düşünen yaratıcı insanlar bulma arayışımın bir parçası.

Su ısıtıcısı ılık çalmaya başlarken, gece yarısı arızalanan yan dış mekan kameramın çalışır durumda olduğundan emin olmak için balkona çıkıyorum. Ancak odayı geçerken, dikkatimi görevimden uzaklaştıran tuhaf bir şey fark ettiğimde zihnim anında korkuyla doluyor.

Balkon kapısına yaklaşırken gözlerim yerde bir parıltı yakalıyor. Kapının cam bölmesinden sızan gün ışığı, iç mekândaki paspasın hemen önünde, parkenin üzerindeki bir su lekesinden yansıyor. Tek bir sol çizme izi, sanki biri evime adım atmaya başladıktan sonra ayakkabılarına su bulaştığını fark etmiş, sonra da geri çekilip onları paspasa silmiş gibi.

Bakışlarımı yukarı kaydırıp arkasındaki balkon kapısının kilitli olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dün geceyi düşünüyorum, bunu açıklayacak bir anı arıyorum. Garaja park ettiğimi ve yan kapıdan balkona doğru yürüdüğümü hatırlıyorum - yağmurda arabamın ön kapının önündeki sokakta durmasını istemediğimde sık sık yaptığım gibi. Eve geldiğimde kesinlikle yağmur yağıyordu, bu da bot izi için mantıklı bir sonuç yaratıyordu: Bu benim.

Tökezleyerek içeri girdiğimde yorgun ve sarhoştum, bu da hafızamın çoğunu köreltti.

Ama ne kadar anlamlandırmaya çalışsam da korkum devam ediyor. Çaydanlık şimdi bir uyarı gibi çığlık atıyor. Tüm duyularım bana arkamı dönmem gerektiğini söylüyor, sanki biri arkamda duruyor olmalı. Hareket yüzünden görüşüm bulanıklaşırken topuklarımın üzerinde dönüyorum. Kendimi sabitleyip odanın geri kalanına baktığımda kimseyi göremiyorum. Oda bomboştu.

Aceleyle çaydanlığa gidip ocağı kapatıyorum, bir yandan da parmak izini anlamaya çalışıyorum.

Geri döndüğümde, saatlerdir orada duruyormuş gibi çoğunlukla kuru olduğunu görüyorum. Yağmur yağarken en son güvertede bulunduğum yedi saat öncesine ait olabilir mi? Kapıyı kilitlemeyi unutmak bana çok yabancı. Paranoyam bu konuda titiz olmamı sağlıyor. Bu da tüm durumu

çok daha tedirgin edici.

Paspasın üzerinde çıplak ayakla duruyorum ve sol ayağımı iz ile aynı hizaya getiriyorum. Kesinlikle ayağımdan daha büyük görünüyor, ama bot izimden daha mı büyük? Şu anda emin olamıyorum. Tedirginlik, dün gece giydiğim ayakkabıyı almak için yatak odama gitmeme engel oluyor.

Başka ayak izi ya da birinin evimde olduğuna dair bir işaret görmüyorum. Ve eğer olsaydı, eminim onu tanırdım.

Öcüyü aramak için evimin etrafında dolanırken, alan kısır bir labirent gibi hissediyor. Yatağımın altında, misafir odamda, ofisimde ya da asla girmemeye çalıştığım ürkütücü elektrik odasında kimseyi bulamıyorum.

Kimsenin saklanmamış olması beni rahatlatır da, birilerinin burada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.



E-postalarla ve artık tamamen kurumuş olan çizme baskısını düşünmekle geçen yoğun bir öğleden sonranın ardından, akşam yemeği molası için açık konseptli yemek odamda oturuyor ve bu gece evden çıkıp stüdyoya girmeyi iple çekiyorum.

Güneş Hood Dağı'nın ötesinde son vedasını ederken yağmur gün boyu ilk kez diniyor, yakındaki bulutları delip geçiyor ve güzel bir tek renkli alacakaranlık yaratıyor. Ahşap yemek masamdan ayrılışını selamlıyorum ve spagettiye kürekle ağzıma atıp dudaklarımın kenarlarındaki marinara kalıntılarını yalıyorum. Kalan kısmın üzerine biraz daha parmesan serpiyorum ve gökyüzünün kararmasını ve aşağıdaki şehrin sokak lambalarının art arda yanmasını izlerken bir ısırık daha alıyorum. Benim sokağında sadece iki tane var ve asfalta dostça bir parıltı yayıyorlar.

Sandalyemi geriye itiyorum ve mutfak lavabosuna doğru yürüyorum, kaseyi durularken beyaz porseleni domates sosuyla pembeye boyuyorum. Elmalı kombucha'mı içmeyi bitirmek için masaya döndüğümde zihnim boş, gözlerim hala dışarıya sabitlenmiş.

Ve sonra periferilerimde bir şey hareket ediyor. Bakışlarımı sokak lambalarından birine dikiyorum, tanıdık bir komşunun lambanın altından geçtiğini görmeyi bekliyorum.

ve evlerine doğru ilerliyorlar.

Beyaz bir kamyonetin yanında, yukarıdaki ışıktan silueti görünen bir figür var ama hiçbir yere doğru gitmiyorlar. Çok karanlık olduğu için hangi yöne baktıklarını ya da neye baktıklarını anlayamıyorum; sadece sokak lambasının birkaç metre önünde hareketsiz duruyorlar. Başka bir gün olsa, etrafımın sürekli farkında olsam da, muhtemelen bu görüntüyü ikinci kez düşünmezdim. Ancak çözülmemiş çizme izi hala aklımdayken, çok dikkatli olamıyorum.

Evim bir yamaçta yer aldığından, zemin kat teknik olarak ikinci katta yer alıyor. Buradan, kendi evimin gölgesinde, o kişinin dikkatini çektiğimi hemen düşünmüyorum. Bir an için, her an çay içmeye gelebilecek olan en yakın arkadaşım Amoli olup olmadığını merak ediyorum.

Ama Amoli'nin neden orada durduğunu, hareket etmediğini, telefonuyla konuşmadığını, hiçbir şey yapmadığını bilmiyorum. Aşağıdaki kişi kimseyle konuşuyor ya da evimin etrafını saran eğimli sokakta yürümeden önce geriniyor gibi görünmüyor. Tamamen hareketsizler. Belki de köpekleri çalılıklarda işini yapıyordur ve onlar da boşluğa bakıp günlerini düşünürken köpeğin işini bitirmesini bekliyorlardır.

G vertemin kenarından durumu değerlendirmek için balkonuma  ıkıyorum. Mahalle nöbeti: tek kişilik parti. Soğuk demir korkuluklara yaslanıp derin bir nefes alıyorum, sonra soğukkanlılıkla etrafıma bakıyorum ve nefesimi verirken gözlerimi sokak lambasına dikiyorum, figürü buz gibi havayla kaplıyorum. Hâlâ orada, aynı pozisyonunda duruyorlar.

Rüzgâr ensemdeki tüyleri süpürüyor ve köprücük kemiğimin üzerinde tüylerim diken diken oluyor. Sanki buraya casusluk yapmaya gelmemişim gibi rahat davranmaya çalışarak Portland'ın bir yakasını diğerine bağlayan köprüye bakıyorum ve görebildiğim her küçük arabanın içinde bir yerlere giden, bir şeyler yapan insanlar olduğunu düşünüyorum. Oradaki tüm küçük insanları düşününce kendimi çok daha az yalnız hissediyorum, hissedilecek her duyguyu aynı anda hissediyorum. Görebildiğim kadarıyla her renkten ışık var, ta ki se ebildiğim tek şey siluet halindeki dağlar olana kadar - siyahın daha koyu bir tonuna karşı siyah.

Soluma bakıyorum, büyük bir köpeğin yapraklar arasında hışırdayarak bölgesini işaretlediğini ve sonunda minibüsün yanında sahibine döndüğünü duymayı umuyorum. Ama ben yapmadım. Ve tekrar o kişiye baktığımda, bana daha da yaklaşmış, öncekinden daha da fazla karanlığa bürünmüş gibi görünüyor, hala

tamamen tanınmaz haldeyim. Korku filmindeki Final Olmayan Kız'ı oynuyorum, en güçlü sesimi takınarak "Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?" diyorum.

Birkaç saniye boyunca sanki beni duymamışlar gibi kıpırdamıyorlar. Sanki sözlerim önümdeki soğuk havadan sekip ağzıma geri dönmüş gibi. Tekrar konuşmaya karar vermeden önce birkaç vuruş daha bekliyorum, ama tam "Merhaba?" diyecekken ve sadece "H-" diyebilecekken, kişi yavaşça elini kaldırıyor ve el sallıyor. Acı verici derecede telaşsız bir hareket, neredeyse robotik. Eklemleri aşınmış gibi tiz, gıcırıltılı sesler çıkarsa şaşırmam. Avuç içlerinin kıvrımına bakarak bana dönük olduklarını ve bana işaret ettiklerini anlayabiliyorum.

Normal insanlar gecenin karanlığında kamufle olmuş bir şekilde sokakta durup tanıdıkları ya da tanımadıkları diğer insanlara bakmazlar. Özellikle de yakalandıklarında. Yakalandığınızda, garip bir şekilde kıkırdamanız ve itici bir şey yaptığınızı bilerek yolunuza devam etmeniz gerekir. Ama bu kişi bunu yapmıyor. Beni izlerken görüldükleri gerçeğini sahipleniyorlar.

Böylesine düzenli bir haftada, bu olay çizme iziyle birleşince beni mini bir sarmala sokmaya yetiyor. Hayatım oldukça olaysız; evimde hiçbir zaman kendimi özellikle güvensiz hissetmedim. Ama birdenbire, arkamda beliren büyük evde yalnız yaşadığım için pişmanlık duymaya başladım. Amoli yeterince çabuk gelemez.

Bugün neler oluyor? Kendime soruyorum.

Sırf başka ne yapacağımı bilmediğim için, bunu sıradan bir mahalle çatışması haline getirmeyi çok isteyerek hafifçe el sallıyorum. Ama bunu yapar yapmaz ellerini hızla indiriyor ve az önce yediğim tüm spagettilerin midemde çılgınca çalkalanmasına neden olacak şekilde başlarını eğiyorlar. Sonra yavaşça ama bir amaç uğruna tepelik sokaktan bana doğru yürümeye başlıyorlar.

"Merhaba!" Balkon kapısının kapanmasıyla aynı anda arkamdan gelen sesi duyuyorum. Bu Amoli, siyah bukletlerini gülümseyerek kulağının arkasına sıkıştıran güzel arkadaşım.

Bir çılgılık atıyorum ve göğsümü sıkıyorum. Onu selamlamadan önce, o kişinin hâlâ tepede sinsice dolaşıp dolaşmadığını görmek için başımı geriye atıyorum. Ama ortadan kaybolmuşlardı.

"Seni korkutmak istememiştim," diyor Amoli gülerek, beni kucaklamak için kendine çekerken. "Kapının zilini on kere çaldığımı duymadın mı? Aradım

Sen de." Telefonunu sallıyor.

Telefonumu cebimden çıkardığımda çok sayıda ön kapı bildirimi ve iki cevapsız arama görüyorum.

"Hayır. Üzgünüm." Hemen konuyu değiştiriyorum. "Az önce sokakta mıydın?" Birdenbire ışınlanma gücüne sahip olmadıkça onun olamayacağını bilerek soruyorum. "Aşağıda mı?" Saniyeler önce onu gördüğüm yeri işaret ederek vurguluyorum.

"Hayır, yukarıya, ön kapının yanına park ettim." Endişe içinde duraklıyor. "Her şey yolunda mı?"

Parmaklıkların üzerinden eğilip balkonun altından garaja bakıyorum, sonra da evin sol tarafına geçip eğimli yolu kontrol ediyorum. Ama sokakta kimse yok.

"Şu anda endişelenmeli miyim?" Amoli tedirginlikle alaycılık arasında bir ses tonuyla devam ediyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Yani hayır." Boğazımı temizleyerek ekliyorum, "Bugün sadece kendimi korkutuyordum. Geldiğin için teşekkürler." Omzunu sıkıyorum. "Burası buz gibi. Çaydanlığı koyayım."

Amoli bana içeride eşlik ediyor, ben de hemen balkon kapısını kilitledikten sonra aynı şeyi yapmak için ön kapıya doğru sıçırıyorum.

Amoli'den artık daha endişeli bakışlar alıyorum, beni rahatsız eden bir şey yokmuş gibi davranıyorum. Dışarıdaki kişi ya da çizme izi hakkında söylenirsem, her şey gerçek olacak. Bu aptalca ama tuhaf olayların gecemi ele geçirmesine izin vermek yerine, işe gitmeden önce en yakın arkadaşım ile dostça bir sohbet etmeye hazırlanıyorum.

Ocağın üstündeki dolaptan iki Earl Grey poşeti kapıp biraz su kaynatıyorum, Amoli'ye gününü soruyorum ve her şey yolundaymış gibi nazik bir sohbet yapıyorum. Sanki gizliden gizliye birinin evimi takip ettiğinden endişelenmiyor muşum gibi.

Amoli'yi ben işe gidene kadar benimle kalmaya ikna ettim, böylece aynı anda arabalarımıza binecektik ve evimde düşüncelerimle baş başa kaldığım bir nanosaniye bile olmayacaktı. Ve sokakta bana el sallayan her neyse onunla baş başa.

O hareketsiz, donup kalmış figürle. Benimle, evimle belirsiz bir şekilde ilgileniyordu. Onlara yardım edip edemeyeceğimi sorana kadar hareketsizdi.

Bunu neden sordum? Neden el salladım?

Sanki onları içeri davet ediyormuşum gibi. Onları bir şekilde karşılıyordum.

Çünkü jestime karşılık verdikten hemen sonra bana doğru yürümeye başladılar. Amoli ortaya çıkmasaydı ne olurdu? Bana doğru geliyorlar mıydı? Aşırı tepki mi gösteriyorum?

Vedalaşırken, sokaktaki garajımın önünde duran figürü hayal ettim. Çay eşliğinde sohbet ettiğimiz onca zaman boyunca beni beklediklerini, arabama tek başıma varacağım anı iple çektiklerini hayal ettim. Bu düşünce, yudumlar ve abartılı kahkahalar arasında kafama üşüştü. Fırsat buldukça ayağa kalkıp adımlarımı hızlandırıyordum, sırf o figürün aşağıda olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakabilmek için. Hâlâ beni izleyip izlemediklerini görmek için. Ama sokaklarda çiseleyen yağmurun taze örtüsünden başka bir şey yoktu. Belki de hepsi kafamın içindeydi.

İşe vardığımda Harvey ve ekibinin çoktan içeride olduğunu görmek beni rahatlattı ve evimde olup bittiğini düşündüğüm her neyse dikkatimi dağıttı.

Ofise ve stüdyoya giden büyük, karanlık basamakları o kadar hızlı çıkıyorum ki kapıdan içeri girdiğimde nefes nefese kalıyorum.

Harvey benimkinin yanındaki masasından bana şok olmuş bir bakış atıyor. Kulaklıklarını çıkararak, "Oha! Lake Lady seni mi kovalıyor?"

Dünkü şaka olmasına rağmen çok sert bir şekilde gülüyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve sesim manyak bir deli gibi çıkıyor. Tedirgin kahkahalarım Harvey'e de bulaşmaya başlıyor, o da kıkırdamaya başlıyor.

"Erkencisin. Şikayet ettiğimden değil," diye ekliyor.

"Sadece evde huzursuz hissediyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu," diyorum odayı geçip tekerlekli sandalyeme otururken.

Harvey başka tarafa bakmıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Buraya garip davranarak gelen sendin. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Gülümsemesi hiç değişmiyor.

Boğazımı temizliyorum ve elimi dizüstü bilgisayarına doğru sallıyorum. "İşinize dönün. Burada görececek bir şey yok."

Ofisin tüm duvarını kaplayan büyük bir pencere var, gündüzleri bolca doğal ışık alıyor ve geceleri üç kat aşağıdaki işlek caddedeki restoran ve barlara gidip gelen insanları gösteren güzel bir manzara sunuyor. Tuğla duvarlarıyla ofis teması "endüstriyel boho" olarak tanımlanabilir sanırım. Duvarlar büyük tablolarla kaplıyken, mobilya ve dekor saksı canavarları, İran halıları ve püsküllü deri kanepelerden oluşuyor. Bir ofis köpeği ve espresso makinesi olduğunu düşüneceğiniz türden bir yer.

"Ne var ne yok? Benimle konuşabilirsin," diyor Harvey, hâlâ meraklı.

Diğer arkadaşlarımla aksine, Harvey ile konuşmak her zaman karmaşık değildir. Bu konuyu kimseye açmak istemiyordum ama onun tavsiyesini almak yardımcı olabilirdi.

Ceketimi çıkarıp kapının yanındaki kancaya asarken, "Sanırım takip ediliyorum," diyorum umursamazca.

"Çalışmak için mi?" diye soruyor. "Bir dinleyicinin yanında mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diyorum hemen. "Şey, aslında, gerçekten bilmiyorum."

Programın bir dinleyicisi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. *Gece Nöbeti*'ne kafayı takmış ve beni internette bulabilmiş biri - her ne kadar rahatsız edici ve istenmeyen bir durum olsa da. İnsanların ev adreslerinin, telefon numaralarının ve doğum günleri ve kişisel bağlantıları gibi diğer mahrem ayrıntıların bazı web sitelerinde nasıl bulunabildiğini düşündükçe ürperiyorum.

"Ne oldu ki?" Harvey soruyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp Google'a "Nola Strate adresi" yazıyorum. İlk bağlantının adresi doğru bir şekilde gösterdiğini görünce sesli bir şekilde nefes alıyorum.

"Sence biri beni arayıp evimi bulmuş olabilir mi?" Harvey'e ekranımı göstererek soruyorum.

"O kaydı kesinlikle sildirmelisin." "Hallediyorum," diyorum, sayfadaki talimatları izleyerek.

"Peki neler oluyor? Ne demek biri seni takip ediyor?"

Bu sabahki kısmen ıslak ayak izini açıklıyorum. Kilitli olmayan balkon kapısını. Kısa süreli kamera kesintimi. İki saatten az bir süre önce sokakta bana el sallayan kişiyi. Harvey'e tepeye doğru yürüdükten sonra nereye gittiklerini bilmediğimi, ben onları fark etmeden ya da artık çalışan kameralarımda görünmeden evimin etrafında dolaşmış olamayacaklarını anlatıyorum. Ben soluk bir bakış yakalamadan diğer yöne gitmiş olamazlar. Kişi, önümde mükemmel bir şekilde uzanan iki sokağın kesiştiği yerdeydi. Geniş görüş alanım sayesinde hangi yöne gittiklerini görebilirdim. Ama sonra, onlar hakkında ne söylüyorum? Ortadan yok olduklarını mı? Hiçbiri mantıklı değil.

"Sana gaz vermeye çalışmıyorum çünkü söylediğin her şeye inanıyorum. Ama küçük bir parçanız bunların tesadüf olabileceğini mi düşünüyor? Yoksa burada güvenliğinden mi endişe ediyorsun?"

Senin deli olduğunu düşünüyor, aptal.

Bir dinleyicinin -ya da birinin- beni takip ettiği sonucuna varmak, etrafımda olan birkaç tuhaf şeyden çok farklı. Fiziksel olarak gayet iyiyim. Kimse bana zarar vermedi. Kimse beni incitmeye çalışmadı.

"Söylediklerimi unutun. Haddimi tamamen aştım," diyorum gülümseyerek, parmaklarımı yüzümden aşağı çekerek.

Harvey bir an duraksadı. "Ürkütücü bir işin var. O büyük evde tek başına yaşıyorsun. Korktuğun için seni suçlamıyorum. Ama bir şey olursa ben her zaman yanındayım," diyor sırtarak. "Hepsini uyduruyor olsan bile."



Arizona'da UFO gözlemleri. Colorado'da perili bir otel. Anonim bir yerde yaşayan ve FBI'ın hayatlarına doppelgängers gönderdiğini düşünen biri. Çok daha fazlası. Cuma geceleri en yoğun çağrılarını alıyoruz ve ben insanlarla deneyimleri hakkında konuşurken Harvey bir sonraki çağrıyı incelemeye başladı bile. Bölme camının arkasından arayanlara şu gibi sorular soruyor: Aradığınız konunun temel dayanakları nelerdir? Nerede bulunuyorsunuz? Kulağa en umut verici gelen hikayeleri aktarıyor ve biz de en iyisini umuyoruz.

Bir Idaho'lu ile ruh çağırma tahtasıyla olan ilişkisi hakkındaki görüşmeyi bitiriyorum ve ne kadar sürdüğüne bağlı olarak bir sonraki ve muhtemelen akşamın son görüşmesini yapıyorum. Bazı aramalar kısa sürüyor, karşı taraftaki kişi kısa detaylar veriyor ve başka bir şey söylemiyor. Bu olduğunda Harvey bana her zaman özür dileyen bir bakış atar çünkü kesinlikle tercih edilmezler. Ancak bana göndermeden önce arayan kişiden hikayenin sadece ana fikrini aldığına nasıl sonuçlanacağını söylemek zor olabiliyor.

"Portland, Oregon'dan Felicity, *Gece Nöbeti*'ne hoş geldiniz," diyor Harvey mikrofona telsiz sesiyle. Ülkenin dört bir yanından telefonlar aldığımız için, bu telefonun bizim ormandan gelmesine şaşıyorum. Nadiren gelirler.

İlk başta tek duyabildiğim nefes nefese kalışlar. Ağır, nefes nefese. Bir kadının iniltisi.

Bunun bir eşek şakası olup olmadığını merak ederek Harvey'e bir bakış atıyorum, o da şaşkınlıkla kollarını havaya kaldırıyor. Ben konuşmadan Harvey mikrofona tekrarlıyor, acaba kadın onu ittiğini duymadı mı diye merak ediyorum. Bu daha önce de oldu. Her zaman zararsızdır. Ama bu sefer farklı bir şey hissediyorum. "Hey, Felicity? *Night Watch* ile canlı yayındasın."

Gir. Dışarı. Gir. Dışarı. Sessiz, sert nefes alıp verme. Sessiz kalmaya çalışan çok korkmuş bir birey gibi geliyor. Ya da bizimle uğraşmaya çalışan çok kaba bir insan. Bunu söylemek imkansız.

"Bizi duyabiliyor musun Felicity? Bu Nola. Bize neler olduğunu anlat."

nazikçe öner.

Nefesler daha da yükselir. Harvey, görüşmeyi kesip başka bir görüşmeye geçeceğini belirtmek için düz bir elini boynuna götürür. Bunu yapmadan önce, planlarını açıklamaya başlar ve durdurulur.

"Gidiyoruz-" diğer uçtaki kadın tarafından aniden kesilmeden önce yapabildiği tek şey buydu.

"Alo? Orada kimse var mı?" diye fısıldar kadın.

"Evet, bizi duyabiliyor musunuz? Canlı yayındasınız," diye sesleniyorum.

Harvey biraz paniklemiş görünüyor. Yapımcı olarak, büyük sessizlik anları, şakalar, ses sorunları olmadığından emin olma sorumluluğu ona düşüyor. Bu konuda zorlandığını görebiliyorum ve kadın şimdi -bir nevi- konuşuyor olsa da, hızla ne yapacağını bulmaya çalışıyor.

"Sanırım evimde bir hayalet var. Şu anda."

Arayanların çoğu dün, geçen hafta, geçen ay ya da geçen yıl olan şeylerden bahsediyor. En erken, o günün erken saatlerinde. Nadiren aynı *anda*. Bu yüzden de cevap veremiyorum. Dilsiz hissediyorum. Hazırlıksız yakalanıyorum. Ama ondan bilgi almak için elimden geleni yapıyorum.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Sesi hâlâ kısık. "Yine canlı yayında olduğuma inanamıyorum."

Yine mi?

Devam ediyor. "Tanrım, çok özür dilerim. Bir saniye. Yatak odamın kapısını kilitlemem lazım." Bunu daha yoğun bir nefes çalışması, dönen bir düğme sesi, düşen bir şey ve itilen ağır mobilyaların tarih öncesi iniltisi takip ediyor.

Herhangi bir kişinin hayaletler ya da ruhlar hakkında bildiği her şeyle birlikte, temel bilgi etten bir bedene sahip olmamayı, fiziksel kısıtlamalar olmamasını içerir. Öyleyse neden kapıları kilitliyor ve mobilyaları hareket ettiriyor?

Harvey sessizliği doldurur. "Arayan kişi bazı şeyleri çözmeye çalışıyor gibi görünüyor. Yine, Portland, Oregon'dan Felicity ile görüşüyoruz - ki burası aslında stüdyomuzun olduğu yer. Yani tahminimizce çok uzakta değil. Felicity evinde bir hayalet olduğunu düşündüğünü söylüyor, bu konuda daha fazla bilgi alalım. Felicity?"

Sesini kısık tutuyor, önceki fısıltısından sadece biraz daha yüksek. "Tamam, daha rahat konuşabileceğim dolabıma geçtim. Yatak odamın kapısının önünde bir şifonyer var, bu onu dışarıda tutar."

Onu mu?

"Bunun bir hayalet olduğunu size düşündüren nedir? Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordum.

Bunu açıkça ve kabaca söylemek istiyorum çünkü bu noktada bu telefonda resmen rahatsız oluyorum. Sanki tam tersini değil de bizi aradığını unutmuş gibi. Neler olduğunu anlayana kadar duygularımı saygılı bir tonla maskeleyemeye çalışıyorum.

"Tamam, tamam. İki gece önce evimden bir şeylerin kaybolduğunu fark etmeye başladım. Önce anahtarlar kayboldu. Onları her gece ön kapımın yanındaki kancada tutarım. Ama dün sabah çamaşır odamdaydılar. Sonra dün gece onları ekmek kutumda, yani mutfağında buldum" diyor. "Ve taşınan sadece anahtarlar değil. Kapılar da. Son iki gecedir birkaç kez çarptılar ve beni uyandırdılar. Kedim olmadığını biliyorum çünkü odamda benimle birlikte uyuyor."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Beş yıldır aynı evde yaşıyorum, hep tek başıma. Ama hepsi bu değil." Daha soluk soluğa. "Haftalardır biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Bunu açıklayamıyorum, sadece böyle bir his var içimde. Kendimle ilgili çok fazla ayrıntıya girmeden, ben bir ruh sağlığı uzmanıyım. Psişik bakma etkisi denen bir şey var. Hâlâ üzerinde çalışılıyor, ancak esasen izlenme hissinin insanlar tarafından duyu ötesi yollarla hissedildiği bir fenomen. Ve ben-" Sözü nü kesti.

Tel askıların birbirine çarpma sesini duyuyorum, bu da onun hala dolabında olduğunu kanıtıyor. Josiah'a bakıyorum ve yüzünde tam bir ne oluyor ifadesi var. Ben de onun kafa karışıklığını yansıtıyorum.

"Özür dilerim. Şu anda çok endişeliyim," diye itiraf ediyor. "Tamam. Her neyse. Sanırım izlendiğimi bu şekilde anlıyorum - vücudum bunu hissediyor. Ve bu gece duş almaya hazırlanırken evimdeki bir kapının kapandığını duydum. Birkaç dakika önce de araştırmak için dışarı çıktım ve bir gölge gördüm. Ben de sizi aradım çünkü en iyisini siz bilirsiniz. Ve evime başka kimse girmedi, bu yüzden olan biten her şeyi düşünmeye başladım. Sanki bir şey beni korkutmaya çalışıyor ve bu bir hayalet olmalı. Geçmişimden biri benimle dalga geçmek için geri geliyor."

Kuşkusuz, bu çağrı hayaletler hakkında aldığımız diğer çağrılardan farklı değil. İnsanlar bize genellikle duymamaları gereken şeyler duyduklarını, görmemeleri gereken şeyler gördüklerini söylerler.

görmemeliyim. Çınlayan tabaklar, açılıp kapanan kapılar, bilinmeyen sesler, gölgeli figürler, küreler. Ama bu aramanın ayrıntıları belirsiz.

"Beş yıldır orada yaşadığınızı söylemişsiniz," diyorum. "Daha önce böyle deneyimler yaşadınız mı?"

Bunun onu etkilediğini söyleyebilirim çünkü bir "mırıltı" sesi çıkarıyor.

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Hayır. Ama hayaletler bazen ortaya çıkarlar, değil mi?"

O ne düşünürse düşünsün, ben bu konuda uzman değilim. Sanırım bir ev bir noktada perili olmak zorunda, ama tüm bu garip şeylerin aniden ortaya çıkması tuhaf görünüyor.

Bir kapı gıcirtısı duyuyorum, acaba başka bir yere saklanmak için dolabını mı açtı diye merak ediyorum. Sorusuna cevap vermemeyi seçerek, onun yerine başka bir soru soruyorum. "Tam olarak ne yaptın-" tüm söyleyebildiğim bu.

Çünkü o anda Felicity kan donduran bir çığlık atıyor. O kadar keskin ve endişe verici bir çığlıktı ki hepimizi yerimizden sıçrattı.

"Neler oluyor? Sen oka-" diye girişimde bulundum.

"O orada! Pencerede! Orada duruyor, beni izliyor!" "Evinin dışında mı?"

"Yatak odamın dışında! Lütfen bana yardım edin!" Felicity bağırır.

Harvey araya girer, sesi yükselmiştir. "Hanımefendi, telefonu kapatıp polisi aramanızı tavsiye ederiz. Gördüğünüz şey bir hayalete benzemiyor. Hemen 911'i aramanız gerekiyor çünkü size yardım edemeyiz."

Adamın söylediği tek bir kelimeyi bile duyup duymadığını bilmiyorum çünkü adam konuşurken çığlıkları devam ediyordu. Bu kadının şehrin tam olarak neresinde yaşadığını bilmiyoruz; soyadını ya da adının gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Eğer bir kişi gerçekten içeride ya da dışarıdaysa ona yardım ulaştırmanın bir yolu yok.

-Onun evi.

Şimdi paniklemiş hissediyorum. Başparmağımı çiğneyerek koltuğumda doğrulmaya devam ediyorum.

Kadın fiziksel acı çekiyormuş gibi feryat etmeye başladı. Ya da o kadar korkmuş ki nefes nefese kalmış. "Korkunç bir yüzü var!" diye bağırıyor. "Neredeyse bir maskeye benziyor!"

Bu yorum karşısında ağzım kurudu. Hiçbir kelime çıkmıyor. Tek yapabildiğim dinlemek.

"Felicity. Lütfen telefonu kapat ve 911'i ara," diye bastırıyor Harvey.

çağrıyla kendisi sonlandırır.

"Lütfen! Yüzü bembeyaz - gözlerinin ve ağzının etrafında dikiş var gibi görünüyor. Bu gerçek olamaz," diye bağırır. "Nedir o?"

Dikişli bir maske mi? Olamaz.

I aniden hissetmek baygın, gibi Bengidiyor için Kusmuk ve geçmek aynı anda.

"Aman Tanrım. Gitmiş. Nereye gitti?" diye bağırır. Diğer uçtan yüksek sesle vurma ve ardından hareket sesleri geliyor. "Yardım edin bana-"

Sessizlik.

Uyuşmuş durumdayım; aramanın bir şaka olmadığı düşüncesiyle travma geçiriyorum. İzlediğime dair kendi endişelerimi düşünüyorum ve korkum derinleşiyor. *Bu gerçekleşiyor olamaz.*

İmkânı yok.

Cama vurulduğunu duyduğumda sırıyorum, bu da beni transımdan çıkarıyor. Harvey gösterinin bittiğini duyurmam için bana işaret ediyor ama ben felç olmuş durumdayım.

Benim yerime konuşuyor, sesi şaşkın. "Felicity'nin iyi olduğunu umuyoruz ve bu rahatsız edici arama için özür dileriz. Um. Bu *Gece Nöbeti*'ydi. Gelecek haftaya kadar, Telegraph One ve KXOR'dan. Lütfen dışarıda güvende kalın."

Josiah kaydı durdurur.

"Nola, iyi misin?" Harvey sandalyesinden seslenir.

"Dostum, aramayı daha önce sonlandırmalıydın. Az önce ne duyduk? Bunu podcast uygulamalarında yayınlayabilir miyiz?" Josiah diyor ki.

"Başka ne yapacağımı bilemedim dostum. Bizimle dalga geçmediğini nereden bilebilirdik ki?" Harvey savunuyor. "Nola!"

Tek yapabildiğim göz kırpmak, ağzım bir karış açık. Duyduklarımı sindirmeye çalışırken tüm dünyam gözümün önünde yıkılıyor. Sanırım az önce bir kadının son anlarına tanık oldum.

Maske. Beyaz yüz. Dikişli gözler. Dikişli ağız.

Saklanan Adam geri döndü. Ve beni de izliyor. Tıpkı beni uyardığı gibi.

Yirmi Yıl Önce

Nola ve Mia dans partisi veriyor. Nola'nın yatma vakti geçmek üzere ama işte bu yüzden Mia onun tartışmasız en sevdiği bakıcı. O havalı biri. Üniversiteye gidiyor, göbeğini gösteren üstler giyiyor ve Nola'nın Bowling for Soup'un "Almost" şarkısı gibi sürtükler ve okulda sarhoş olmakla ilgili sözler içeren şarkıları dinlemesine izin veriyor; annesinin kaba ve uygunsuz bulacağı şeyler.

Chick ve Donna bunu öğrenirlerse, diğer bakıcıların geri gelmesini sağlayabilir ve Mia'yı gitmeye zorlayabilirler. Bu yüzden Nola bunu küçük bir sır olarak saklıyor.

Mia etkileyici bir dansçıdır ve Nola'ya, yorgunluk ve kahkahalar içinde yere yığılmadan önce saatlerce ezberledikleri farklı rutinler hazırlamasında yardımcı olur. Ve bu Aralık gecesinde yaptıkları şey de tam olarak budur. Oturma odasında panjurların çoğu açık, televizyonun yanında müzik seti bangır bangır çalışıyor. Strate'lerin evi şık, siyah deri kanepe, arduvaz şömine ve şık renk patlamalarıyla zamansız, orta yüzyıl modern bir temaya sahip. Mia ve Nola genellikle sehpanın bulunduğu yerde sırt üstü uzanıp soluklanırken Nola meraklı bir soru soruyor.

"Erkek arkadaşın nasıl biri?"

Mia güler. "Sana ondan daha önce bahsetmiştim." "Ama erkekler hakkında konuşmamız hoşuma gidiyor."

Yüzüstü dönüp birbirlerine bakarlar; Nola başını ellerinin arasına almış, ayakları beklentiyle havada bir ileri bir geri uçmaktadır. Altlarındaki halı sürtünmeden dolayı sıcaktır ve üzerinde uyunabilecek kadar yumuşaktır. Ama Nola tamamen uyanık.

"Çok seksi," diyor Mia kıs kıs gülererek. "O biraz daha yaşlı. Ama

Çünkü kızlar erkeklerden daha çabuk olgunlaşır. Ve isteyeceğiniz son şey olgunlaşmamış küçük bir çocuktur, anlıyor musunuz?"

Nola göz kırpmıyor. "Ben bir erkek arkadaş istiyorum. Sanırım," diye mırıldanıyor.

"Yirmi bir yaşına geldiğinde senin de bir tane olacak. Ama şimdilik aptal bir erkek arkadaş için fazla iyisin."

Nola, Mia'nın sözleri karşısında gülümsemekten kendini alamıyor, büyümek ve onun kadar göz alıcı olmak için heyecanlanıyor.

"Siz ikiniz birlikte ne yapıyorsunuz?"

"Şey," diye nefes aldı Mia. "Beni güzel akşam yemeklerine götürüyor ya da bazen arabayla sahile gidip deniz kenarında bir otelde kalıyoruz. Çok romantik biri."

Mia oturma odasının duvarındaki saate bakıyor. "Kahretsin." Kelimeyi geri itmek istercesine ağzını şapırdatıyor ve yanında sekiz yaşında bir çocuk olduğunu hatırlıyor. İkisi de kıkırdıyor. "Geç oluyor. Annenle baban gelmeden önce seni duş aldırıp yatağına yatırmamız gerek."

Nola beceriksizce merdivenleri çıkarken Mia duraksıyor ve sanki bir şey duymuş gibi pencereden dışarı bakıyor. Birkaç saniye boyunca duruşunu bozmadan dinliyor. Başka bir şey duymayınca Nola'yı ikinci kattaki koridor banyosuna kadar takip eder ve Nola saçını ve vücudunu sabunla yıkarken kapının dışında durur.

"Gerçekten de orayı fırçalıyor musun?" Mia birkaç dakika geçtikten sonra sorar.

İlk başta sessizlikle karşılaşır. Damlayan sudan başka bir şey yoktu.

Mia işaret parmağının tersiyle vuruyor. "Nola? Cevap ver bana."

Kulağını kapıya dayadı. Akan su hiç değişmiyordu. Nola'nın saçını sıkıttığını ya da hareket ettiğini gösteren hiçbir ses yok. Suyun istikrarlı akışı Mia'nın omurgasına endişeli bir ürperti gönderiyor.

"İçeri geliyorum," diye duyuruyor Mia.

Kapıyı yavaşça iterek açtığı anda, yüzüne ılık ve nemli bir buhar bulutu çarptı. Kapıyı tamamen açmaya çalıştı ama bir şey onu engelliyordu. İçeri adım atmadan önce ancak yarısına kadar açabildi.

"Boo!" Nola kapının arkasından bağılıyor. Giyinikti ama su hâlâ akıyordu.

"Seni küçük-" Mia bir sonraki kelimeyi söylemeden kendini durdurdu ve suyu kapattı. "Seni yakalayacağım!" diye bağıırır. Yırtıcı bir hayvanı taklit ederek ve elleriyle pençeler yaratarak Nola'yı yatak odasına kadar kovaladı.

"Tamam, tamam, teslim oluyorum!" Nola kıkırdama krizine girer.

Mia Nola'nın saçlarını kurutuyor, tarıyor ve onu pudra pembesi, fırfırlı çarşaflarının içine sokuyor. Sonra bir saç telini Nola'nın kulağının arkasına kıvrır ve ona iyi geceler diler. Odadan kapıya doğru geçerken Nola onu durdurur.

"Sakin ol. Kontrollerini yapman gerekiyor, unuttun mu?"

Mia arkasını döndü ve muzipçe gülümsedi. "Ben olsam şu anda dolabında ya da yatağının altında olanlardan korkmazdım. Endişelenmen gereken şey, beni korkuttuğun için seni geri aldığım zaman," diyor göz kırparak. Nola'nın ikiz yatağının altına bakmak için yere çömelirken ekliyor, "Çünkü seni geri alacağım! Yoksa alacak mıyım?"

Mia dolabı açıp giysi askılarını ittikten sonra, "Her şey yolunda, ufaklık," diye anons ediyor.



Nola yüksek bir *gümbürtü* duyduğunda gözleri fal taşı gibi açılır. Uzaktan gelen sesin alt kattan, muhtemelen mutfaktan geldiğini anlayabiliyordu. Odası karanlıktır, dolap kapısına takılı parıldayan gece lambası yoktur. Nola geceleri gözlerini dolaptan ayıramadan uyanmaktan nefret eder. Mutlaka bu akşamlardan birinde bir şey onun korkusunun kokusunu alacak ve içinden fırlayacaktır.

Nola başucundaki saate baktığında saatin 11:04 olduğunu görür. Mia onu sadece otuz dakika önce yatırmıştır ama annesi ve babası gece yarısına kadar eve gelmeyecektir. Sürünerek yataktan kalktı, parmak uçlarında kapısına gitti ve başını sokabileceği kadar araladı. Mia'nın alt katta biriyle konuştuğu duyuluyor.

Bir cümlemin sonuna benzeyen bir şey yakaladı: "-Nola'yı uyandır. Bekle, kontrol edeyim," dediğini duydu.

Kiminle konuştuğunu ve adının neden geçtiğini merak ederek daha fazlasını dinlemek için kapı aralığında duraklar ama merdivenlerin dibine yaklaşan ayak seslerini duyar. Nola kafasını tekrar içeri sokar ve Mia'nın gelip onu kontrol edip etmeyeceğini görmek için bekler. Başının belaya girmesinden endişe etmiyordu.

Mia; onun konuşmasına kulak misafiri olmak istiyor.

Nola ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca Mia'nın oturma odasındaki ya da mutfaktaki yerine döndüğünü anlar. Olabildiğince sessizce dışarı çıkıp başını köşeden uzatır ve dikkatle dinler.

"-Son birkaç seferdir buraya geldiğimde tüyler ürpertici bir hisse kapılıyorum," diye itiraf ediyor Mia, sıkıntıyla. Kimsenin konuşmadığı uzun bir duraklama olur, bu yüzden Nola onun telefonla konuştuğunu anlar. Anne babasının bir saat kadar dönmeyeceğini bildiğinden, koridorun karşısındaki yatak odalarına girip sessizce yataklarına doğru ilerliyor ve yavaşça oturuyor. Annesinin komodininin üzerindeki telsiz telefona uzanır ve önce Açık, sonra Sessiz tuşuna basar.

"-Babası yüzünden, Nola'yla yalnız kaldığımız zamanlar," diyor Mia'nın sesi kulağına.

"Kızım. Senin olmayan bir evde, gece vakti, küçük bir kızıdan başka kimse yokken yalnızsın. Çok korkmuşsun." Bu yorum bir kadından geliyor, Nola'nın tanımadığı birinden. Muhtemelen Mia'nın bir arkadaşı.

"Hayır. Kaç aileye bakıcılık yaptığımı biliyorsun. Sadece burası farklı hissettiriyor. Ya da en azından son zamanlarda. Eskiden böyle hissetmezdim."

"Yani o aile için çalışmayı bıraktın mı? Bunu sana arkadaşın olduğum için söylüyorum ama belki de düzenli bir iş bulmalısın. Bebek bakıcılığı çok lise işi."

"Tamam, ah," dedi Mia.

"Özür dilerim. Potansiyeline ulaşmana yardım etmeye çalışıyorum. Hayatına devam etme zamanı kızım."

"Bunu Nola'ya yapmak istemiyorum," diye iç geçirdi Mia. "Ama belki de haklısındır." Nola duydukları karşısında incinir ve kafası karışır. Neden böyle bir şey

Mia'nın onun evinde olmaktan korkacağını ve neden onu terk etmeyi düşündüğünü söyler. Tekrar Sessiz düğmesine basıp tüm bunları telefonda söylemek ister ama Mia aniden bir şey söyler.

"Gitmem gerek. Sanırım ailesi evde."

"Güzel. Şimdi eve git ve rahatla," diye önerir arkadaşı. "Lost'un geçen çarşamba yayınlanan yeni bölümünü şimdiden izle. Seni seviyorum."

Nola'nın gözleri tekrar saate baktığında açılır, ailesinin odasında olduğunu ve onların beklediği gibi yatakta olmadığını hatırlar.

Saat henüz 11:07 olduğuna göre, Nola partilerinin erken bitmiş olması gerektiğini tahmin eder. Telefonu nazikçe yerine bırakıyor ve kapıya doğru hamle yapıyor. Hiçbir zaman

Nola yatağına döndüğünde, annesi kaçınılmaz olarak uyuyup uyumadığını kontrol etmek için içeri girdiğinde nefes alıp verişini sakinleştirmeye çalışıyor. Ama Nola sessizce uzanıp anne babasının sesini duymayı beklerken, Mia'nın sesini duyar. Bunun bir kahkaha mı yoksa bir ciyaklama mı olduğunu anlayamıyor. Tarif etmesi gerekirse, neredeyse bir ciyaklama gibiydi. Heyecandan mı yoksa dehşetten mi, Nola bunu çözemedi. Hâlâ telefonla mı konuşuyordu? Erkek arkadaşı geldi mi? Belki de Nola'nın ailesi dönmemiştir.

Sonra Mia daha da yüksek sesle ciyaklar. Nola bu sefer iyi olmadığını anlayabilir. Üst kattan duyulacak kadar yüksekti ama boğuktu. Aşağıda kötü bir şeyler oluyordu, bunu hissedebiliyordu.

Nola bir kez daha yatak odasının kapısına doğru koşar, gelen diğer sesleri yakalamak için kafasını koridora uzatır. Çınlamalar, daha fazla boğuk ses.

Mia tehlikededir.

Nola'nın aklı ne yapacağıyla meşguldür. Neler olduğunu bilmediği için polisi aramakta tereddüt eder. Ya gerçekten Mia ve erkek arkadaşı alt katta oyalanırken polisler gelirse? Mia'nın başı onu eve çağırdığı için, Nola'nın başı da bu kadar sert bir şey yaptığı için derde girer. Öyle değil mi? Ailesi ona 911'i nasıl arayacağını öğretmiş ve bir şey olursa annesini ya da babasını aramadan önce bu numarayı çevirmesini söylemişti. Bunu yapmak için doğru zaman mı?

Tam bir çığlık geceyi paramparça etti. Tiz ve kısa süreliydi, sanki tam ortasında durmuş gibiydi. Yardım etmek için çaresiz kalan Nola, dikkatleri üzerine çekmek istemeyerek merdivenleri tek tek iner. Pelüş halı hareketlerini susturuyor ama o yine de teker teker iniyor. Nola başını öne eğerek oturma odasına bakar; artık sessizdir ve kimse görünmemektedir. Mutfağı kontrol etmek için köşeden bakıyor.

İşte o zaman şimdiye kadar tanık olduğu en korkunç manzarayı görür. Aklından asla çıkaramayacağı bir manzara. Mia mutfakta yerde, yüzüstü hareketsiz yatıyor ve çenesini pırıl pırıl fayans zemine dayamış. Merdivenlerden bakıldığında bile Mia'nın vücudundaki kanın büyük bir kısmının boynundan dışarı aktığı ve altında kırmızı bir havuz oluşturduğu kolayca görülebiliyor. Çok az açık olan gözleri, sadece birkaç santim ötedeki zemine bakıyor. Nola'nın görebildiği kadarıyla kâbus gibi su birikintisi büyümektedir.

Nola tüm gerçeklik duygusunu kaybeder ve g ö r d ü ğ ü en kötü kâbusun içinde olduğuna ikna olur. Gözyaşları hızla gözlerine doluyor ve her şeyi gizliyor.

etrafında. Bebek bakıcısı için haykırmak istiyor ama Mia'ya ne olduysa şimdi de kendisine olmasından korktuğu için ağzını kapalı tutuyor. Zihni son birkaç dakika içinde neler olduğunu anlamaya çalışmaktadır. Mia ile arkadaşı arasında geçen ve Mia'nın korktuğunu söylediği telefon konuşmasını düşünüyor.

Bunu ona yapan kişiden korkuyor muydu? Nola merak eder.

Nola merdivene yığılır, parmaklarına sessizce hıçkırırken yüzünden akan gözyaşlarıyla tırbazanı kavrar. Tam o sırada mutfaktan gelen başka bir ses duyar. Ayak sesleri. Mia olamazdı ve bunu biliyordu.

Nola, Mia'yı ondan çalan canavara sırtını dönmekten korkarak merdivenleri geri geri çıkar. En tepeye ulaştığında ayağa kalktı. Ve kaçmak için dönmeden önce, biri karşısına çıkar. Dehşet içinde arkasına bakmaktan başka bir şey yapamaz.

Merdivenlerin dibindeki adam yaralı görünüyordu. Nola adamın yüzünü tam olarak seçemiyor. Bembeyaz. Bir şey insana benzemiyor. Ağzı gerçek bir ağız gibi değil. Açık değil, bunun yerine duygudan yoksun, ince, basık bir sırtışla oturuyor. Dudaksız, ince ve açıklığın etrafında dikişler var. Yüzünü incelerken göz deliklerinin de dikilmiş olduğunu fark ediyor. Deliklerin içinde göz bebeklerinin durduğu boşluğu görüyor. Bunun bir maske olduğunu fark etmesini sağlayan şey de bu. Tepesinde hiç saç yok, sadece bembeyaz ve her tarafı kel. Kulakları yok ama maskede iki küçük burun deliği var ve bu deliklerin etrafı da dikişli. Maskesi ev yapımı gibi görünüyor. Neredeyse renksiz bir kauçuk yün almış ve delikleri siyah iple geçirmiş gibi. Nola'nın sadece maskeyi içeride tuttuğunu ve gerçek tenini ortaya çıkaracak herhangi bir hareketi durdurduğunu hayal edebileceği siyah bir balıkçı yaka gömlek giyiyor. Bu gömleğin üzerinde de aynı şekilde siyah bir palto var ve bu palto ellerini örten koyu renk eldivenleri besliyor.

Bu yabancı -bu korkunç yabancı- Nola'nın merdiveninin dibinde durmuş, ona bakıyor. Ailesinin odasına geri dönmesi ve telefonlarını kullanması gerektiğini biliyor, ancak zaman ağır çekimde ilerliyor gibi görünüyor; zihni ve bedeni ihtiyaç duyduğu kadar hızlı çalışmıyor.

Bu kişi merdivenin dibinde belirdikten saniyeler sonra Nola harekete geçer. Haliya takılır ama bu onu sadece ailesinin yatak odasına doğru fırlatır. Yuvarlanarak içeri girer ve kapıyı arkasından çarparak kilitler. Gerçekten içeri girmek istiyorsa kilidin onu dışarıda tutmayacağını biliyor ama

Yakınlarda onu itecek kadar güçlü olduğu hiçbir şey yok.

Televizyon sehpası, şifonyer, yatak. Hepsi çok ağır. Yine de yakındaki şifonyeri dener ama başaramaz. Tüm gücüyle itiyor ama yerinden oynamıyor. Tek yapabildiği kilidin adamı dışarıda tutmasını ummaktır.

Nola telefona uzanır ve çevirmeye başlar, titreyen elleri yüzünden yanlış tuşlara basmaktadır. Doğru çevirmeye çalışırken kapının diğer tarafından herhangi bir ses gelmediğini fark eder. Ne vurma, ne tepinme, ne de konuşma. *Adam gitmiş miydi?* Belki de asıl hedefi o değildi.

Sonunda 9-1-1'e arka arkaya basmayı başarır ve telefonu düşürmemeye çalışırken hat kulağında çalmaya başlar.

Tak, tak, tak.

Sanki Mia'nın boğazını kestiği gibi onunkini de kesmek değil de basit bir konuşma yapmak istiyormuş gibi yatak odasının kapısı üç kez yavaşça vuruluyor. Kadının kapıyı açma ihtimali yok.

Bir görevlinin çağrıya cevap vermesi için dört zil çalması gerekiyor. "911, acil durumunuzun adresi nedir?"

"Evimde bir adam var! Bebek bakıcımı öldürdü!" Nola ahizeye bağıyor. Adam kapının diğer tarafındaysa, söylediği her kelimeyi duyabileceğini biliyor. Ama yardım istediğini bilmesini istiyor. Dakikaları sayılıdır.

"Tatlım, adresin nedir? Hemen yardım göndereceğim," diye cevap verir.

"Bilmiyorum, düşünemiyorum. O burada," diye ağlıyor Nola. "O dışarıda Kapım. Ailem evde değil." Nola, adamın hâlâ orada durup durmadığını ve evde sadece onunla kendisinin olduğunu açıkça itiraf ederek ne kadar savunmasız olduğunu açığa vurup vurmadığını merak ediyor. "Lütfen şimdi gel!"

Nola bir anlık netlikle, annesiyle yıllar önce çalıştıkları adresi verebiliyor. Santral ona hatta kalmasını ve polis eve girene kadar beklemesini söyler. Nola artık adamın gittiğine ikna olmuştur. Ancak dışarıdaki siren seslerini duyana kadar kapıyı açamayacağını, o zaman başının üzerinde bir sığınak bulutu oluşacağını bilmektedir. Ya da o öyle sanıyor.

7

NOLA

Onun adını söylemekten hoşlanmıyorum. Yüksek sesle değil. Kafamın içinde değil. Kulağa hayali geliyor. Bu gerçek canavarı eğlenceli ya da yapmacık hissettirebilecek bir alana koyuyor. Başından beri istediği şeyin bu olduğuna eminim. Kendini doğuştan saf kötü olarak yeniden keşfetmek ve bunu göstermek için yeni bir isim bulmak.

Keşke tüm seri katiller Ağlayan Sesli Katil ya da Doodler gibi medyanın verdiği aptalca takma adlara sahip olabilselerdi. Kamuoyu önünde utandırılmayı hak ediyorlar, yüceltilmeyi değil.

Her ne kadar uzun yıllar boyunca tüm bunları geride bırakmaya çalışmış olsam *da*, o *şeye* atıfta bulunmam gerektiğinde - *ki* neyse ki *bu* çok seyrek oluyor - sadece "O" diyorum. Kimse onun neye benzediğini gerçekten bilmeden önce, gecenin içinde sessiz bir hayaletken, halk arasında "Saklanan Adam" olarak anılıyordu - ya da Mia'nın öldürülmesinden yıllar sonra internette öyle okudum. Kurbanlar genellikle izlendiklerine, takip edildiklerine, **t a k i p** edildiklerine dair bir tür fikre sahipti; sadece bunun arkasında birinin olup olmadığını ya da kendi kendilerine çalışıp bunu hayal edip etmediklerini **b i l m i y o r l a r d ı**. Onun varlığını bu kadar korkutucu yapan da buydu. İnsanlara kendilerini deli gibi hissettirmekte ustaydı.

Ancak birinin sizi izlediği izlenimine kapılmak kesin bir işaret değildir. Haberlerde bölgenizdeki bir katilin sizi takip ettiğini duyduğunuz için mi paranoyaklaştınız? Yoksa şu anda gerçekten *sizin* peşinizde mi? Çok geç olana kadar emin olamazsınız. Ta ki gırtlığınıza bir bıçak dayayıp sırtınıza bastırana kadar.

Harvey kulaklıklarını masaya bırakıyor ve omuzlarımı sarsarak kayıt odasına koşuyor. Muhtemelen ona deli gibi görünüyorum çünkü o anda ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok. Ne düşündüğümün farkında bile değil.

Yaklaşık yirmi yıl önce.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Harvey'nin sorduğunu duyuyorum. Tam tepemde durmasına rağmen kulağa uzak geliyor. Pazumdaki parmaklarının kavrayışı bile uzaklaşmış hissettiriyor.

Birkaç saniye sonra bakışlarına karşılık veriyorum. "Gitmem gerekiyor. Özür dilerim." Sözlerimin altında yatan bir suçluluk katmanı var, kafamda olup bitenler hakkında ona daha fazla bilgi veremeyeceğimi biliyorum. En azından şimdi.

Stüdyodan koşarak çıkıyorum ve binanın ana kapısının çarpmasıyla her zamankinden daha fazla irkiliyorum ama arabama doğru son sürat koşmaya devam ediyorum. Sağda solda hareket halindeki araçlardan kaçıyor, kaldırıma ulaştığımda neredeyse takılıp düşüyordum.

Şimdi bildiklerimi bildiğimden, O'nun geri döndüğüne inandığımdan, içimde birbiriyle çelişen iki büyük duygu yükseliyor. Birincisi, muhtemelen şu anda temize çıkmış durumdayım çünkü o Felicity denen kadının evinde.

Sanki nerede yaşadığını biliyorsun da!

İkincisi, şu anda benimle birlikte Manse Caddesi'nde olduğunu düşünmesem de, bir şekilde burada olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Gerçek kimliğini asla öğrenemediğim için, bu kadar anlamsız suç işlemesine rağmen anonim kalabilmesine şaşırıyorum. Tek bildiğim, aynı anda iki yerde birden olabileceği.

Her iki durumda da, gardımı düşürmeyeceğim. Arabama varana kadar deli gibi koşuyorum, sadece altına ve arka koltuğa bakmak için kısa bir süre durduktan sonra içeri girip hızla uzaklaşıyorum. İhtiyacım olan son şey, böyle bir zamanda birinin sürücü koltuğumun arkasında saklandığından endişelenmek. Ya da birinin elinde bir jiletle cipimin altına uzanıp ayak bileklerimi kesmeye hazır olması.

Cidden, bu insanların başına geldi.

New York'ta saat gecenin üçünü geçmesine rağmen annemi aramayı düşünüyorum. Hayatımda bu gelişmenin ne kadar sarsıcı olduğunu anlayabilecek tek insan o. Ve her detayı bilmek isteyecektir. Saat kaç olursa olsun, bu acil bir durum, bu yüzden yine de onu arıyorum ama birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesajını alıyorum.

"Kahretsin!" Boş arabamın boşluğuna doğru bağıriyorum.

Çılgınca bir sesli mesaj bırakıp yarınki yıldönümü seyahatinden önce onu endişelendirmemeye karar verdim.

Bunun yerine telefonu kapatıp şehir dışına doğru sürmeye devam ediyorum, Felicity'nin

Çıgllıklar kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Bir gece kuşu olarak babamın hâlâ uyanık olması gerekirdi. Her şeyi yüz yüze açıklamak istesem de, geldiğimi haber vermek için telefonunu arıyorum ama anneminki gibi çalıyor, çalıyor ve çalıyor. Titreyerek telefonu kapatırken, park halindeki bir arabaya tamponumun sağ tarafıyla arpırmaktan kıl payı kurtuluyorum. Telefonumu koltuğa bırakıp iki elimi direksiyona koyuyorum ve tamamen hiperventilasyondan kaçınmak için derin nefesler alıyorum.

Nasıl geri dönmüş olabilir? Bunca zamandır neredeydi? Aynı kişi mi, yoksa bir taklitçi mi?

Seçenekler arasında gezinirken aklımdan sorular geçiyor. Ancak daha fazla bilgi olmadan, inandığım şeyin gerçek olduğuna dair somut bir bilgi olmadan, spekülasyon yapmam mümkün değil.

Gökyüzü bu gece özellikle karanlık, ay bulutlarla kaplı ve yol gösterici ışığıyla beni onurlandıramıyor. Ağaçlar tarafından mükemmel ve ürkütücü bir şekilde yutulmuş olan babamın evine giden yolda onu görebileceğimden değil. Altımdaki ormanlık yolun kıvrımıyla bedenim bir o yana bir bu yana sallanırken ayağım gaz pedalına sabitlenmiş durumda. Babamın evi tepede benimkinden biraz daha yüksekte, bitişik mahallede ve benzer manzaralar sunuyor - sadece benimki gibi şehri değil, ormanı da.

Ağaçların arasında tek başıma ilerliyorum, yolda başka araba yok. Önümde karşıdan gelen trafik yok, arkamdan gelen araç yok. Tek görebildiğim uzun farlarımın aydınlattığı dört yüz küsur metre önüm. Babamın evinden yaklaşık yarım mil uzaklaştığımda, arabamın biraz gerisinde bir dizi far beliriyor. İlerleyişlerini kontrol etmek için dikiz aynasına bakmaktan kendimi alamıyorum ve ne kadar hızlı sürdürdüklerini fark ediyorum. Ben hız sınırını çoktan aştım, onlar ise iki katına çıkmış olmalılar. Kalbim de tekerleklerim gibi hızlanıyor. Gözlerimi yola kilitliyorum. Sonunda tekrar kafamı kaldırdığımda, araba bana doğru hızla geliyor.

Babamın sokağına yaklaşıyorum ve tepeye doğru ani bir sağa dönüş yapıyorum. Araç hızla yanımdan geçip gidiyor. Yola tırmanıp evine yaklaştığımda, arabasının garaj yolunda olmadığını fark ediyorum ve evde olma olasılığını zihnimde tartıyorum.

Saat 12:07. Cuma gecesi ama başka nerede olabileceğini düşünemiyorum. Arabamı park ediyorum, kilitliyorum ve beni içeri sokacak anahtarı bulmak için anahtarlığımı karıştırırken ön kapıya doğru koşuyorum. İkimizde de diğerinin evinin anahtarı var -güvenlik için- **a m a** hiç kullanmamız gerekmiyor.

Bu anahtar bu gece ilk kez bir kilide dokunuyor olabilir.

Anahtarı deliğe sokarken başımı geriye atıp sokağı tarıyorum.

Boştu.

Çağdaş evinin kıpkırmızı ön kapısından içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan çarpıp kilitliyorum ve sanki diğer tarafta beni yakalamak isteyen biri varmış gibi iç çekerek kapıya yaslanıyorum.

"Baba?" diye bağıryorum. Sesim evin yüksek tavanında yankılanıyor.

Girişteki yüzer merdivenin korkuluğunu tutuyorum ve sesimi üst kata yansıtarak ona tekrar sesleniyorum. Çantamı girişteki masanın üzerine bırakıp oturma odasına giriyorum ve ilk kez ormana açılan pencerelerden korkuyorum. Yaklaşıp ağaçlara bakıyorum ama sadece onların pürüzlü hatlarının ve kendi yansımamın bir karışımını görebiliyorum.

Varlığımı erkenden belli ediyorum, onu zemin katta bulamadıktan sonra ikinci katın koridorunda yürürken sürekli adını çağırıyorum. Yatak odasının kapısını çalıyorum ve açmadan önce "Baba?" demeye devam ediyorum.

Işıklar yanıyor ve yatak hazır. Babam yok.

Koşarak aşağı iniyorum, kanepeye yığılıyorum ve cep telefonumdan onu tekrar arıyorum.

Mutfaktan çalan telefonun gürültüsü duyulduğunda kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor. Ayağa fırlıyorum ve etrafımda dönerek herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum, babamın bunca zamandır burada olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra telefonunu fark ediyorum, yüzü aşağıya bakıyor, gri kasası parlak beton tezgâha karışıyor. Bu, geldiğimde mutfaktan geçerken neden onu görmediğimi açıklıyor.

"Baba? Burada mısın?" diye
bağırdım. Hâlâ ses yok.

Telefonumu kapatıp onunkini açıyorum ve dört saat öncesine ait çok sayıda cevapsız arama ve diğer bildirimleri görüyorum. Duvardaki mıknatıslı tutucudan en büyük bıçağı alıp garaja doğru ilerliyorum: banyo ve dolaplar dışında henüz kontrol etmediğim tek oda. Tekrar ön girişe doğru ilerliyorum, bir elimi mat düğmeye koyarken diğer elimle büyük bıçağı tutuyorum. Hiç vakit kaybetmeden topuzu çevirip kapıyı ayağımla tekmeleyerek açtığımda zifiri karanlıkla karşılaşyorum. Beni nelerin bekliyor olabileceğinden korkarak boştaki elimi içeri uzatıp ışığı olabildiğince hızlı açıyorum.

Babamın arabası da burada değil, gerçi saklama kutuları ve enstrümanları zaten ona pek yer bırakmıyor.

Babam yok. Araba yok. Canavar yok.

Babam nerede?

Garaj kapısını kapatıyorum, oturma odasını geçiyorum ve balkona çıkıyorum, öten baykuşların ve koşuşturan vahşi yaşamın sesini içime çekiyorum. Bir an için gözlerimi kapatsam -ki buna cesaret edemiyorum- huzurlu bir orkestra olurdu. Douglas köknarlarının solundaki şehri bile duyamazsınız. Tamamen doğanın sesleri. Babamın viski koleksiyonundan bir bardak burbon içeriden beni çağırıyor, balkonun milyon dolarlık manzaralı Adirondack sandalyelerinden birinde tüketilmek için yalvarıyor.

Şimdi olmaz, burbon.

Kanepeye dönüyorum ve ne yapacağımı düşünüyorum. Babamın nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmesem de, şu anda burada kendi evimde olduğumdan daha güvende hissediyorum. Polise gitmek istemiyorum -ne olduğunu netleştirmeden olmaz- bu yüzden bana eşlik etmesi için televizyonu açıyorum ve babamın eve gelmesini beklerken kucağımdaki bıçağı kavırıyorum.



"Nola?"

Göz kapaklarım aniden açılıyor ve babamın elinde bir bıçakla başımda dikildiğini görüyorum. Sersemce çılgılık atıp koltuktan sıçramaya çalışıyorum ama uzuvlarım uykudan çok yorgun.

"Tatlım, sakın ol! Sana ne oldu böyle?" diye soruyor babam.

"Neden bıçak tutuyorsun?" Bağırıyorum.

"Çünkü kucağındaydı! Evimde bir bıçakla uyuyordun. Uyanıp kendini bıçaklamayı falan istemedim," diye cevap veriyor babam telaşla. "Saat neredeyse bir. İyi misin?"

Artık tamamen uyanığım, "O geri döndü. Saklanan Adam geri döndü!" Adını yüksek sesle söylemek bile midemi ağrıtıyor.

Söylediklerimi düşünerek uzun bir süre durakladı.

"Buraya sana bunu söylemek için geldim. Ama sen evde değildin ve ben de gitmeye korktum," diye ekliyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Ne garip bir zamanlama," diyor sakince. "Haberlerde mi duydun?"

"Bu ne anlama geliyor?" Onun hakkında söylediklerimden mi yoksa buraya gelmemden mi bahsettiğinden emin olamayarak soruyorum.

İlk yorumunu kafasından silkeliyor ve kıkırdamaya başlıyor. "Demek istediğim şu: 'Geri döndüğünü' nereden biliyorsun?" diye soruyor, tırnak işareti kullanarak. Ses tonu alaycı bir hal alıyor. "Bunu hangi kanal bildiriyor?" Bıçağı sehpanın üzerine bırakıyor ve kumandayı alıyor.

"Haberlerde olduğunu sanmıyorum." Tüm büyük kanalları gezip boş çıkmasını izliyorum. "Programda çok tuhaf bir telefon aldık."

Ona Felicity'nin söylediklerini anlatıyorum ve neden birinin beni izliyor olabileceğini düşündüğümü açıklıyorum.

Babam yanımdaki kanepeye oturdu. "Eminim o kadına her ne olduysa, eğer ciddi bir şeyse yarın haberlere çıkacaktır. Şov için iyi bir reklam olabilir," diye ekliyor gönülsüzce.

Açık sözlülüğü karşısında ağzım açık kalıyor.

"Ve daha fazlasını öğrenene kadar, burada sakın olalım tatlım. Polis o adamın çoktan öldüğünü düşünüyor."

"Yani öldüğünü *varsayıyorlar*," diye düzeltiyorum onu. "Kim olduğuna dair ellerinde hiçbir kanıt yok. Ya da karanlığa gömüldükten sonra ona ne olduğuna dair."

Bu, zaman içinde O'nunla ilgili haberlerde kulak misafiri olduğum bir bilgi, çünkü adını internette araştırmaya hiç cesaret edemedim. Sadece küçükken Mia'nınkini.

Tartışmak istemediğim için içimi çektim. Çünkü Tanrı'dan onun haklı olduğunu umuyorum.

Çok yoruldum. Tek istediğim onun omzuna atılmak ve çocukken özlemini çektiğim o babacan rahatlığa kavuşmak. Bunu yaptığımda, neredeyse beni şaşırtacak şekilde o da bana sevgiyle sarılıyor ve bir süre böyle oturuyoruz, bırakmakla ilgilenmeden. Bu, yüzüme yumuşak bir gülümseme getiren gecikmiş bir jest. Birden kendimi güvende hissettim.

Geri çekildiğimde soruyorum, "Nerelerdeydin? Telefonunu neden burada bıraktın?"

"Oh, um." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Şey, Clarence ve ben

Yarın akşamki okuma ve kitap duyurusunu gözden geçirdikten sonra bir şeyler içelim. Telefonumu yanlışlıkla tezgahın üzerinde unutmuşum." Konuyu değiştiriyor. "Neden bu gece burada kalmıyorsun? Uyandığında sana özel bir kahvaltı hazırlayabilirim, ne dersin? Geçirdiğin bu günden sonra seni eve göndermek beni endişelendirir. İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Bu öneri karşısında suratımı asıyorum, onun yeni keşfettiği koruyucu, şefkatli baba olma dürtüsü beni yumuşatıyor. Sersemlemiş bir halde başımı sallayarak onaylıyorum ve üst kattaki misafir odasına yerleşiyorum. Kalın, soğuk yorganın altına sığınmaya çalışırken, telefonumdaki yerel haber bültenlerini yenilemekten kendimi alamıyorum. Babam eğer ciddi bir şeyse yarın haberlere çıkacağını söylemişti. Ama belki *de o kadar* ciddi ki bu gece haberlere çıkacak. Olayın üzerinden iki saat geçiyor, yani bu korkunç cinayetin haberi şimdiye kadar haber kanallarına ulaşmış olmalıydı. Yine de sayfayı her yenilediğimde aynı sıradan hikayeler yerlerinde duruyor. Gecenin bir yarısı olduğunu hatırladığımda, akıllı telefonumu şarja takıyorum ve sırt üstü dönüyorum.

Babam iyi bir gece uykusuna ihtiyacım olduğu konusunda haklı ama o korkunç Aralık gecesini beynimden atamıyorum. Zihnim Mia'nın öldüğü gecenin anılarıyla yanıyor. Onunla tanıştığım gece. Ve hemen ardından gelen keskin belirsizlik.

Yirmi Yıl Önce

911 görevlisi, Nola'nın ahizeye döktüğü endişe verici detaylara rağmen soğukkanlılığını korur ve rahatsız olmaz. Nola daha önce hiç böyle bir çağrı duyup duymadığını, küçük bir kızı bir katille karşılaşmaktan vazgeçirmenin onun repertuarında olup olmadığını merak ediyor.

Telefondaki kadın Nola'ya sorular sormaya devam eder, böylece bir şey olması ihtimaline karşı olabildiğince çok bilgi toplayabilir. Nola'yı dehşete düşüren bu soruların her biri az önce tanık olduğu dehşetle ilgilidir. Umutsuzca dikkatini dağıtmayı tercih ettiği bir zamanda, yeniden yaşamak, yeniden yaşamak ve yeniden yaşamak zorundadır.

"Bebek bakıcınıza ne oldu?" "Adı neydi?"

"Bunu ona kim yaptı?" "Neye benziyordu?"

"Yüzüne iyice bakabildin mi?"

Nola her birine cevap vermek için elinden geleni yapıyor, ancak bu konuda konuşmayı giderek daha zor buluyor. Özellikle de yüzü sorulduğunda.

"Bir memur az önce annenle telefonda görüştü. Şu anda eve doğru geliyor."

"Babam nerede? Ve neredeyse geldiler mi?" Nola bir komodinin yanında yere çömelmiş, soruyor. Yumruğunu avucunda hilal izleri bırakacak kadar sert sıkıyor. Korkusu o kadar şiddetli ki, acı onu neredeyse hiç etkilemiyor.

"Babanın iyi olduğuna eminim. Ve yakında, tatlım. Tıpkı polis gibi. Tek yapman gereken onlar gelene kadar benimle konuşmaya devam etmek. Her şey yoluna girecek."

"Söz mü?" Nola hemen sorar.

Diğer hatta bir anlık tereddüt olur. Nola bunu fark eder. "Evet. Söz veriyorum," diye teklif eder memur sonunda.

Ama Nola "Tamam" diyemeden evdeki tüm ışıklar söner. Telefon sessizliğe gömülür. Ahizeden kendi nefesi bile duyulmuyor.

Tam bir sessizliğin delici çınlaması kulaklarını doldurur, ancak arkasındaki duvara oturmak için yavaşça pozisyon değiştirirken kalp atışlarının ve tırtıklı nefeslerinin sesleri de öyle.

Nola telefona fısıldayarak şu anda zifiri karanlık bir odada oturduğunu ve hayatı için eskisinden daha fazla korktuğunu anlatmaya çalışır. Ama santral görevlisi gitmiştir. Çevir sesi bile yok.

Gözlerini kapatır ve dizlerine sarılır, ileri geri sallanır ve kurtarılmaktan başka bir şeye ihtiyaç duymaz. Karanlıkta oturduğunu bilen beyni, kafasının içinde düşünebileceği en korkunç şeyleri sergiliyor. Ancak zihninde en ön planda olan tek görüntü, merdivenin dibinde gördüğü üzücü yüzdür. Bu görüntü, yatak odasındaki masasında yaptığı, genellikle en sevdiği erkek gruplarının dergi kesikleriyle dolu bir kolaj gibi zihnine yapıştırılmıştır. Ama bu seferki aynı korkunç yüz, tekrar tekrar. Bir de Mia'nın mutfakta yatan cesedinin görüntüsü.

Dakikalar geçtikçe ve ışıklar kapalı kaldıkça, evden çıkmak için umutsuzluğa kapılır. Ama kendini hareket etmeye zorlayamaz. Neredeyse ölüp ölmediğini ve bunun cehennem olup olmadığını merak edecektir. Bu fikir onu sessiz gözyaşlarına boğar, yaşadığı gerçekliğin acısıyla tamamen travmatize olur.

Nola yavaşça yerden kalkıyor ve perdeleri açmak için arkasını dönüyor. Sırtını karanlık odaya karşı savunmasız bırakarak perdeleri yavaşça çekip açıyor ve kendini tamamen göstermeden önce dışarı bakıyor. Aşağıdaki manzara, çoğunlukla ağaçlarla kaplı olan yandaki evin küçük görüntülerini gösteriyor. Buradan bir komşunun dikkatini çekmesinin imkânı yok. Derin bir nefes alan Nola, 911'i aradığından beri evin içinden ya da dışından herhangi bir ses duymadığını fark ederek bundan sonra ne yapacağını düşünür. Komşularına koşmak bu karanlıkta oturmaktan daha kötü olamaz, değil mi? Hiçbir şey göremeyeceğini bildiği için sadece kas hafızasıyla ön kapıya ulaşacaktır.

Nola tekrar donup kalmadan önce kapıya doğru dönmeye başlar.

Korkunç adam onu bekliyor.

Hâlâ kapının dışında mı? diye merak ediyor.

"Hayır," diye fısıldıyor kendi kendine, başını sallayarak. Annesinin ona her zaman zgn ya da korkmuş olduğunda yapmasını söylediği gibi mutlu şeyler düşünmeye başlıyor. Düşünebildiği kadar çok olumlu anının gücüyle ayağa fırlıyor.

Üç, iki, bir. Başla.

Nola anne babasının yatak odasına, sonra koridora ve ardından merdivenlerden aşığıya doğru koşar. Ayağı takılmasın diye korkulukları tutarak, maskeli adamın daha önce olduğu gibi aşığıda pusuda beklediğini görme korkusunu bastırmaya çalışır. Adamın orada olup olmayacağına o kadar odaklanmıştı ki evine yaklaşan sirenleri bile duymaz. En son aşığıya indiğinden beri biri tüm perdeleri kapatmış, sadece bir aralıktan kırmızı ve mavi ışıkların en küçük parıltısının görünmesine izin vermiştir. Birden fazla polis memuru ön kapıdan içeri dalıyor, el fenerlerini çıkarıp odayı aydınlatıyor ve Nola'nın ani gürültüden çığlık atmasına neden oluyor.

Nola dışarı çıkmak için oturma odasına doğru koşarken, polis memurlarından birinin ışığı mutfakta Nola'nın yanında duran Mia'nın bedeninde yanıp sönerek onu bir kez daha o korkunç manzarayla karşı karşıya bırakır. Durup sahnede yeni bir şey gördüğünde içlerinden biri onu yakalar. Mia'nın cesedini daha önce gördüğünde kesinlikle orada olmayan bir şey.

Yanındaki fayansın üzerine büyük harflerle şu kelimeler yazılmış: İZLİYOR OLACAĞIM

Dağınık bir şekilde kırmızıyla yazılmıştı ve Nola bile bunun Mia'nın kanı olması gerektiğini biliyordu. Tıpkı mesajın kendisi için yazıldığını bildiği gibi. Acı verici olsa da Mia'ya veda edercesine bir bakış atar. Yirmi bir yaşındaki bebek bakıcısı aynı pozisyonda, gözleri hâlâ yere sabitlenmiş bir şekilde durmaktadır. Nola, kız kardeşine en yakın şey olan bu genç kadını son kez göreceğinin farkındadır.

Polis memuru Nola'nın yerdeki kelimelere baktığını fark edince, sağlık görevlileri tarafından muayene edilmesi için onu dışarı çıkarır.

Siren sesleri artık kulakları sağır ediyor ve Nola sokaklara, çatıya, etrafına bakmaktan kendini alamıyor - maskeli adamın hâlâ orada olduğundan ve tam da söz verdiği şeyi yaptığından emin: onu izlemek. Ama sokaklar bile boştur, tüm kargaşaya rağmen onların

son altmış saniye içinde. Ancak Strate'lerin evi bir sokağın keskin viraajında yer aldığından ve çevresindeki çoğu ev bir tepeye sabitlendiğinden, belirli bir mahremiyet türüne işaret eder.

Nola'nın annesi Donna'nın geldiği sırada, Strate'lerin evinin önünde bir ambulans gıcırdayarak durur.

"Tatlım! Ne oldu?" diye bağırarak Nola'nın yanına koşar. "İyi misin? Mia nerede?"

911 görevlisinin ona sorduğu soruların aynısıyla bombardımana tutulan Nola, bu sorulara cevap veremez. Nola'nın tek söyleyebildiği "Mia öldü."



Donna ve polisin gelmesinden otuz dakika sonra, Nola'nın babası Chick nihayet evlerine gelir.

Sadece iki saat önce, Chick'in iş arkadaşlarıyla partide tur atıyorlardı. Çok tatlı tatil kokteyllerini yudumlayıp kendilerini dans pistinde bulduklarında "Rockin' Around the Christmas Tree" duvarlarda yankılanıyordu; ta ki şehir dışından gelen bir iş arkadaşı odanın diğer ucundan Chick'i işaret edip onu çağırana kadar. Böylece Chick gitmiş oldu.

Otuz dakikadan fazla bir süre sonra Donna'nın cep telefonunda tanımadığı bir numara belirdiğinde, eski bir arkadaşıyla görüşürken Chick'e bir şey olup olmadığını merak ederek cevap verdi. Ama aldığı haberi hayal bile edemezdi. Chick'e ulaşamayınca her şey daha da kötüleşti. Arabalarıyla stüdyoya hızlı bir yolculuk yapmak üzere partiden ayrılmış, Donna'yı arkadaşıyla bırakmıştı.

Ve işte buradadır, *onu* tatil partisinde terk ettikten bir saatten fazla bir süre sonra. Birdenbire her şey yoluna girmiş, ona doğru bir bakış bile atmadan arabasından fırlayan Chick, Nola'ya doğru koşar ama Donna onu durdurur.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Nerelerdeydin?" Donna sıkıntıyla sorar. "Kızımız neredeyse öldürülüyordu."

"Lütfen onu görmeme izin verin," der Chick, Donna'yı iterek.

Donna onun kolundan tutup konuşmaya geri çeker. "Ama sen neredeydin?"

"Partiden ayrılmadan önce sana söyledim. Ofise gitmem gerekiyordu. On beş dakika öncesine kadar telefonlarını görmedim çünkü çalışıyordum," diye karşılık verir. "Elimden geldiğince hızlı geldim. Ne oldu peki? Bebek bakıcısı hangi cehennemde?"

Donna ellerini yüzüne siper ederek sessiz bir hıçkırığa boğuluyor.

"O-" Chick, Mia'nın bir ceset torbası içinde, sedyenin iki ucunda birer sağlık görevlisiyle evden çıkarılışına bakar. "Tanrım," diye fısıldar.

"Selam Chick. Donna," diyor Chick'in en yakın arkadaşlarından biri olan Dedektif Jack De Lacey.

Strate'ler Oregon'a ilk taşındıklarında ve Jack şehrin karşısındaki mahallede yan evde otururken tanışmışlar; Jack henüz devriye memuruyken ve Tammy ile evlenmeden önce.

Dedektif De Lacey inanamayarak başını sallıyor. "Bu üç ay içinde beşincisi," diye mırıldanıyor, gözleri Mia'nın cesedini taşıyan sedyeye sabitlenmiş. "Eminim siz de son zamanlarda haberlerde duymuşsunuzdur. Bu sizin mahallenizdeki ilk saldırısı."

"Cinayetleri duydum elbette," diyor Chick sert bir sesle. "Ama aynı katilin bu gece burada olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Dedektif De Lacey iç geçirir. "Bu adamı gören ve hayatta olan sadece bir kişi daha var ve onun tarifi de Nola'nınkiyle birebir uyuşuyor."

Chick konuşmayı bırakarak Nola'nın yanına koşar.

"Bu mesajla ilgili ne yapmamız gerekiyor Jack? Kızımızla mı ilgili?" Donna sorar.

"Şimdilik eviniz bir suç mahalli ve zaten oraya geri döneemezsiniz. Bazı eşyalarını alabiliriz ama arkadaşın olarak, bu adamı yakalayana kadar buranın Nola için güvenli bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Yakın mısınız? Şüphelendiğiniz biri var mı?" Donna sarı saçlarını düzelterek bastırır.

Dedektif De Lacey sesini alçaltıyor ve etrafına bakınıyor. "Parmak izi bırakmıyor. Aldığımız örneklerin hiçbirinde bir şey bulamadık. Kurbanlar arasında bir neden ya da bağlantı bile yok gibi görünüyor. Şehrin her yerindeler."

"Peki ya silah? Onu bulabildiniz mi?" Donna umutsuzca sorar, Jack'in ona aradığı cevapların çoğunu veremeyeceğini bilmektedir. Yine de cevaplar için bastırır.

"Şu anda bu bilgiyi veremem. Ama şu ana kadar her cinayette aynı silah kullanılmış gibi görünüyor. Bu ve herkesin öldürülmeden önce takip edildiği gerçeği arasında - aynı adam olduğuna dair güçlü hislerimiz var."

Donna, Chick'in eşlik ettiği Nola'ya bakar. Onun küçük bedenine sarılmış, yere bakıyor.

"Anlayacağınızdan eminim ama ikinizi de sorgulamam gerekecek.

-Ve Nola, yine. Düzgün bir şekilde. Ayrıca tüm komşularınızla ve Mia'nın hayatındaki insanlarla konuşacağız. Bu adamı bulacağız."

Donna ona inanmakta tereddüt etmektedir, özellikle de bu gece evini kasıp kavuran gizemli adam hakkında polisin ne kadar az şey bildiğini anladığı için.

9

NOLA

Babam tabağıma üçüncü bir krep koyduktan sonra onu da cam bir şişe akçaağaç şurubuyla birlikte önüme koyuyor. Üzerine bir avuç yaban mersini koyuyor ve bir bulaşık havlusunu gururla omzuna atıyor - bunlar bir kutu karışımından gelse bile. Bir Cumartesi sabahı krep yapmak klişe gibi geliyor ama ben burada olduğum için babam yarı büyük bir jest yapmaya çalışıyor gibi görünüyor. Yumurtası da bitmişti. Ya bu ya da yoğurt.

Büyürken tam da böyle bir baba istemiştim. Hafta sonu erkenden kalkıp ailesine kahvaltı hazırlayan bir baba. Masada gününüzü ve hayatınızı soran baba. Zaman ayıran baba. Eskiden gece geç saatlere kadar çalıştığı için uyurdu ve annem o uyanmadan önce bana waffle ya da peynirli omlet yapmıştı bile. Çoğu zaman iki kişilik bir aile gibi hissederdik. Babam sonunda eski evimizin mutfağına geldiğinde, sadık bir köpek yavrusu gibi kahvaltı masasında onu bekler, ben bir şeyler karalarken ya da kitap okurken benimle oturmasını umardım. Hiçbir zaman böyle bir şansım olmadı, çünkü kahve içmek için iş ortaklarıyla buluşmaya giderken bize el sallardı ve günün ilerleyen saatlerine kadar onu bir daha göremezdim. O geceden sonra benim iyiliğim için daha korumacı olmaya başladı. Ama bu bile uzun sürmedi.

Acı hala içimde ama bunun üzerinde çalışıyorum. Sizin için gerçekten önemli olan tek insan tarafından küçük ve önemsiz hissettirilmeyi bir kenara bırakmak zordur, özellikle de böyle biçimlendirici yıllarda. Ancak beş yıl önce kısmi emekliliğinin *ardından Gece Nöbeti*'ni bana devrettiğinde, tutumunu biraz daha iyiye doğru değiştirebildiği bir düşünme dönemi yaşadığını düşünüyorum. Hayatımda daha fazla var olmaya çalıştı, çünkü

İş artık onun günlerini almayacaktı. Mükemmel bir ilişki değildi ama zaman içinde gelişmeye devam edeceğini görebiliyorum.

Kahvaltı için gülümseyerek teşekkür ediyorum ve tezgâhtaki yerime oturup kabarık tatlıdan büyük bir ısırık alıyorum.

Kızarmış tereyağı kokusuyla aşağıya indiğimde babam yerel haberleri açmış, sorularımı bekliyordu. Sabahın en büyük manşeti şuydu: FIRTINA PASİFİK'TİN KUZEYBATISINI KASIP KAVURURKEN BINLERCE KİŞİNİN ELEKTRİĞİ KESİLDİ. Manşeti görünce ürperdim ve o geceye geri döndüm - sanki dün gecedan beri aklımda değilmiş gibi. O zamandan beri karanlıktan ölümcül bir korkum var ve bugün hâlâ televizyon açık uyuyorum.

Merdivenlerden indiğimde babam "Henüz bir şey yok," dedi. Yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Şimdi otur. Dışarıda kasvetli bir gün var ve ben krep yapıyorum!"

İkinci ısırığımı aldığımdaya, bir paket çiğ şeker ve küçük bir kaşıkla birlikte bir espresso uzattı. Ben hâlâ uykulu ve endişeli bir sersemlik içinde karıştırırken, onun beni izlediğini hissediyorum. Aklımdan çıkaramadığımı biliyor. Elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Gördüklerinden sonra bu yılların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Bir nefes alıyor. "Bu adil değil. Hiç kimse, hiçbir çocuk buna tanık olmamalı. Ama size gelen bu telefon hakkında daha fazla bilgi edinene kadar, bunu unutmaya çalışalım."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Biliyorum, biliyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Ama deneyelim."

Adam haklı. Bu kadının öldürüldüğünü ve aramanın duygusuz bir aldatmaca olmadığını doğrulayan bir haber görene kadar gevşemem gerekiyor. Mia öldüğünde reşit olmadığım için adım hiçbir zaman medyaya yansımada, bu yüzden geri dönüp beni bulabilmesi için kim olduğumu nasıl bilebileceğini bile bilmiyorum. Ancak internet çağında -ve takipçiliğiyle tanınan bir kişiyle karşı karşıyaysanız- bu kesinlikle mümkün.

Aynı seri katilin pençesine iki kez düşme ihtimali astronomik derecede düşüktür. Benim şansımın bu kadar yaver gitmesine imkan yok. Bunun farkına vardığımda, Felicity denen bu kadının benim gerçekte kim olduğumu nasıl bildiğini ve programımda böyle çirkin bir şaka yapabildiğini merak ettim. Maske hakkında yalan söylemek için -özellikle de o maske hakkında- Mia'nın o gün orada olduğunu bilmesi gerekirdi.

Onu kendi gözlerimle gördüm. Ama nasıl?

Bu düşünceleri bir lokma daha krep yiyerek bastırıyorum ve yoluma devam etmeye karar veriyorum. Bu konuyu tekrar açmak sağlıksız.

"Evet baba, zor oldu" demek istiyorum. *O gece evimizde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.* Ama bu sabah aile terapisi seansı yapmak istemiyorum. Bunca yıldır travmalarımızı içimize atmakta çok iyiydik. Neden şimdi iyileşmeye başlayalım ki?

"Haklısın," diyorum çatalıma bakarak. "Bu gece kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Öylece içeri daldığım için de özür dilerim. Ve o bıçakla seni korkuttuğum için."

"Şaka mı yapıyorsun? Her zaman bekleriz," diyor ve tezgâhın diğer tarafında dururken kendi kreplerinden bir ısırık alıyor. Sanırım onu ilk kez kahvaltı ederken görüyorum.

"Bu akşamki kitap okumama hâlâ gelmek istiyor musun? Muhtemelen çok sıkıcı olacak ama yine de gelebilirsin," diyor ağzı dolu bir şekilde. "Ama belki de izin gecende paranormal şeyler ve cinayetler duymak istemezsin. Özellikle de bugün." Yüzünü buruşturuyor.

Ses tonu, gelmemi istemediğini düşündürüyor bana. Belki de sadece düşünceli davranıyor, tercih edeceğim şeyin bu olması ihtimaline karşı gelmediğim için kendimi kötü hissettirmemeye çalışıyor. Tahmin ettiği gibi, bu gece bu tür konuları duymak istemiyorum ama onu desteklemek istiyorum. Ayrıca, açık bir bar olacak; ve kendi içkinizi karşılayabilseniz bile, bedava olanların tadı daha güzel.

"Hayır, gelmeyi çok isterim. Eğer sorun olmazsa."

Dudaklarından hava üflüyor ve gözlerini kısıyor. "Tabii ki."

Kahvaltımızı bitiriyoruz ve bir süreliğine kanepeye çekiliyorum, kendi evime dönmeye tam olarak hazır değilim. İçimde sürekli bir şüphe var. Yardım edemiyorum ama oraya hiç dönmemem gerektiğini hissediyorum. Güvenlik kameralarım, kilitlerim ve aklım olduğunu bildiğim için bu aptallığa gözlerimi deviriyorum.

Babam ve ben bir süre haberlere odaklanıyoruz, o tekrar menajeriyle buluşmaya gitmeden önce kanepenin iki ucuna uzanıyoruz. Kanepeye iyice yerleşip kanallar arasında geziniyorum, haberlerde yeni bir şey görmek için sabırsızlanıyorum. Hiçbir şey yoktu. Telefonumu kontrol ediyorum, orada da önemli bir haber göremiyorum ama bu sabah erken saatlerde gelen birkaç cevapsız aramayı fark ediyorum. Numarayı tanımıyorum ve haberleri dinlemeye devam ediyorum.

Şimdilik sesli mesajlar, spam olduklarını varsayıyorum. Sonra mesajlarımı açtığımda, Harvey'den beni kontrol eden birkaç mesaj görüyorum. Hemen cevap veriyorum, dün gece dışarı çıktığım için üzgün olduğumu ve babamlarda olduğumu söylüyorum. Yazmayı bitirdiğimde, televizyon bir son dakika haberi veriyor. Telefonumu yanımdaki minderin üzerine bırakarak doğruluyorum, kalbim heyecanla çarpıyor.

Söz konusu son dakika haberinin bir cinayetle değil, yerel siyasetle ilgili olduğunu görünce tekrar yere yığılıyorum. Bu haber beni mutlu etti. Haklı olmak *istemiyorum*. Tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma, psikolojik hasarın neden olduğu sanrısız bir hayal gücünün ürünü olmasını istiyorum. Konuyla ilgili bu kadar gerginlik hissetmem çok doğal. Çünkü o korkunç geceden sonra, O'nun zaten tanıdığım biri olup olmadığını ve bir daha güvende olup olamayacağımı merak etmekten hiç vazgeçemedim.



Öğleden sonra oldu ve yaklaşık yirmi saat kaçandıktan sonra nihayet eve dönüyorum. Yarı yarıya ön kapımın kırılıp açılmasını ya da garaj yoluma şifreli bir şeyler yazılmasını bekliyorum. Mia'nın ölümünden sonrasını ve çocukluğumun geçtiği eve nasıl bir daha dönmediğimi düşününce, umarım her şeyi yeniden yapmak zorunda kalmam. Polis o geceden sonra bir süre oraya girip çıktı, onları belirli bir kimliğe götüreceği umuduyla kanıt topladı. Aylardır saptamaya çalıştıkları bir kimliğe.

Mia'nın cesedinin yanına bırakılan korkunç mesajla birlikte, ailem katilin benim için geri gelebileceğini bilerek o evde bir gün daha yaşamayı reddetti. Beni tanık koruma programına aldılar. Şehrin öbür ucundaki başka bir mahalleye taşındık ve ben her şeyi unutmak için elimden geleni yaparken, ailem ben etraftayken haberleri izlemeyi bıraktı. Annem sabah kahvaltısında gazete okumayı bıraktı. Bu, onlar odada yokken yerel televizyon kanalımızı açmamı, korkudan bir parça bilgi edinmek istememi engellemedi. Ama çocukken ben de hiç olmamış gibi davranmak istedim ve bu benim işime yaradı. Olayı bir çocuk psikoloğuyla yapabildiğim kadarıyla ele aldım ve ellerimi sildim

Her şeyden. Sanki bir gece teröründen başka bir şey değilmiş gibi.

Ailem en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yaptı: kaçmak. Bir nevi. Şehir ya da eyalet dışına taşınmadık. Yeni evimize taşındığımızda polisin hala adamı yakalamadığını bildiğimden, bu trajediden ve arkasındaki adamdan olabildiğince uzaklaşmak isteyeceklerini düşündüm. Ama fazla uzağa gitmedik.

Karar çoğunlukla babamın işi etrafında dönüyordu ve bu da annemin kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Tek bildiğim, babamın gösteriyi yola çıkaracak gücü yoktu ve diğer insanların işleri de gösterinin bölgede kalmasına bağlıydı. İsimlerimiz medyaya verilmediği için kimse babamın ve ailesinin aylarca bölgeyi rahatsız eden seri katilden etkilendiğini bile bilmiyordu. Ne okulumdan ne de arkadaşlarımdan kimse tanık olduğum şeyi bilmiyordu. Komşularımız tamamen doğru olmayan bir hikaye biliyorlardı, ancak ailem onlarla konuştuktan ve diğer herkes gibi sessiz kalmalarını istedikten sonra insanlara anlatmadılar. Böylece aynı ilçede kaldık ve o gece hiçbir şey olmamış gibi hayatımızı sürdürdük. Ve her şey yolundaydı. Tam yirmi yıl boyunca.

Evime yanaşıyorum, gözlerimi kısıarak dehşete hazırlanıyorum. Ama ilk bakışta hiçbir şey şüpheli görünmüyor. Ön kapının yanındaki garaj yolunda park halindeyken Northwest Protect uygulamasında son güne ait herhangi bir bildirim olup olmadığını kontrol ediyorum. Garip saatlerde ortaya çıkan bir şey fark etmedim, ama emin olmam gerekiyor.

Kapıma ve evin bu tarafındaki pencerelere bir göz atıyorum. Sahte panjurları ve krem rengi boyasıyla her yönden pitoresk bir kulübe. Kısmen oturup ayrılmak istemediğim ya da potansiyel bir sapık tarafından zorla çıkarılmak istemediğim eve hayranlıkla bakıyorum. Ama çoğunlukla, herhangi bir değişiklik ya da şüpheli bir şey var mı diye tarıyorum. Tüm ışıklar kapalı ama mutfak penceremin panjurları çekili.

Amoli ile ayrılmadan önce onları kapattım mı?

Uygulamayı incelediğimde, dün gece ayrıldığımdan beri birkaç yan kapı tespiti olduğunu görüyorum.

Acaba gece saatlerinde evimde biri mi vardı diye düşünürken tüylerim diken diken oluyor.

Zaman damgalarının bu sabah ve öğleden sonraya ait olduğunu görünce gevşiyorum. Her iki kayıt da yürüyüşe çıkan komşulara ait. Ön kapıda bir uyarı var ve o da bugün erken saatlerde bazı mektupları bırakan postacıdan geliyor. İçeriye hain bir şey girmediğini bildiğim için rahat bir nefes alıyorum ve göğsüm kabarmış bir şekilde arabamdan çıkıp ön kapıya yöneliyorum.

Felicity'nin ulumaları hala kafamın içinde yankılanıyor ve dehşetimin temelini oluşturuyor.

Evime girdikten sonra zemin katı tamamen kontrol ettim. Ayakkabı izi yok. Kilitlenmemiş kapı yok. Ve yine canavar yok.

Çocukken yaşadığım travmanın geri dönüp beni sert bir şekilde ısırıp ısırmadığını ve tüm bunların bundan ibaret olup olmadığını düşünüyorum. Paranoyak ve hassasım ve bu normal.

Yukarı çıktıktan sonra telefonuma bakıyorum, annemi tekrar aramak istiyorum ama Vermont'un ıssız ormanlarında cevap veremeyeceğinin de farkındayım. Daha önce bana mesaj atmış ve saatin ne kadar geç olduğunu düşünerek dün gece onu yanlışlıkla arayıp aramadığımı sormuştu. Yalan söyleme ihtiyacı hissederek -şimdilik- varsayımına katıldım ve ona yıl dönümü kabin gezisinde rahat bir zaman geçirmesini umduğumu söyledim.

Babam dün gece, "Polis o adamın çoktan öldüğünü düşünüyor," demişti. Sanırım ben de ona inanıyorum. Bir katil genellikle yaklaşık yirmi yıl sonra geri dönüp kaldığı yerden devam etmez. Tarih boyunca böyle şeyler oldu mu? Elbette olmuştur. Ama ben bu konuda uzman değilim, o yüzden bu sorunun cevabı merak uyandıran bir gizem olarak kalıyor.

Hâlâ biraz gergin bir şekilde yukarı koşuyorum ve kendimi yatak odamda, akşam için giyecek bir kıyafet ararken buluyorum. İşleri yoluna koymak için tek ihtiyacım olan babamla geçireceğim sıradan bir gece.

Birdenbire etkinliği dört gözle beklemeye başladım, dalgalı yatak başıma fön çektim, zevkli bir siyah tulum giydim ve beni Powell's Books'a götürmesi için bir araba çağırdım.



Kitapçının içinde yaklaşık üç yüz kişi küçük kümeler halinde kaynaşıyor; bazıları şaraplarını yudumluyor, diğerleri ağızlarında ordövrler patlatıyor. Tipik bir imza günü değil ama babam başka türlüünü istemezdi. Kendime bir caprese şişsi alıp bara gidiyorum, kiraz domates dişlerimin altında patlıyor ve dilime tatlılık sızdırıyor. Barmene yönelip bir fincan Cabernet Sauvignon alıyorum, yanıma alıp arka tarafta bir yer bulmaya ve şık beton zemine dökmemeye çalışıyorum.

Pearl Room adında bir yerdeyiz, çevredeki tüm kitapların

fizik, sanat ve mimariye dayanıyor. Üçüncü katta, nadir kitaplarla çevrili Nadir Kitap Odası'nın tam karşısında yer alıyor.

Babamın hayranlarını ve meslektaşlarını bulmak için odayı tararken birden keşke Harvey ya da Amoli'den peşime takılmalarını isteseydim diyorum. Tanımadığım adamlar ve kızlar kitapları kavrayıp sayfaları çevirerek alanı dolduruyor - bazıları sarı fosforlu kalem ve yapışkan notlarla açıklamalı ve şişmiş, diğerleri net ve kırılmamış. Kitapsız ve refakatsiz, göze çarpıyorum.

Şimdi beni tanıyan var mı diye merak ediyorum, çünkü tam da benim programımı dinleyen insan tipi bu odada. Tanıyan biri varsa bile henüz bana bakmıyor ya da bunu belli etmiyor. Umarım öyle kalır, en azından ben ikinci içkime geçene kadar.

Odada babam aracılığıyla yıllardır tanıdığım bir avuç insan var - bazıları benim sektörümden - ama merhabaları sonraya saklayacağım. Etkinlik başlamak üzere.

Tanımadığım bir adam bana kendi koltuğunu teklif ediyor, çünkü şimdiye kadar hepsi dolmuş. Kibarca reddediyorum ve onun yerine bir kitaplığa yaslanıyorum, umutsuzca yere sabitlendiklerini ve domino yapmayacaklarını umuyorum.

Bir çalışan kürsüye yaklaşıp odadakileri selamladığında şarabımdan bir yudum alıyorum. "Herkes merhaba!" diyor kırk yaşlarında, gözlüklü ve modası geçmeyen bir eşarp takmış neşeli bir kadın. "Bugün, geceleri çarpışan şeyleri kendi işi haline getirmiş çok özel bir yerel konuğumuz var. Onu popüler gece yarısı radyo programı *Gece Nöbeti*'ni hazırlayıp sunmasından ve son zamanlarda *Midnight on Cape Dreary* gibi kurgusal olmayan kitaplar yazmasından ve bu gece okuyacağı kitaptan tanıyacaksınız: *Possessed Pacific*. Chick Strate'e hoş geldin demek için lütfen bana katılın."

Salonda tutkulu ama sessiz bir alkış kopuyor. Plastik şarap bardağımı dişlerimi sıkarak tutuyorum ve alkışlara katılıyorum.

Babam büyük bir giriş yaparak odanın ana kapısından içeri giriyor ve kürsüye çıkıyor. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunlardan birini yapmayalı birkaç yıl oldu ama geri dönmek güzel!" Daha fazla alkış. "Ayrıca bu gece yeni kitabımla ilgili özel bir duyurum var. Ama önce, yakın ve sevgili Kuzeybatı Pasifik'imizdeki hayaletleri ve efsaneleri konu alan, yeni çıkan paranormal öyküler koleksiyonum *Possessed Pacific*'ten birkaç alıntı okumak istiyorum."

Ciltli kopyasını eline alıyor ve önceden seçtiği bir bölümü açıyor, ardından birkaç farklı öykü okuyor.

Odanın etrafına bakıyorum. Katılımcıların yaklaşık yarısı kitabını kucaklarına almış, onun imzasını bekliyorlar. Diğerleri de muhtemelen bir kopya satın alacak ve onu da imzalatacaklar.

Kitap aslında Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgesinden kısa -ve sözde gerçek- hikayelerin bir antolojisi. *Gece Nöbeti*'ni bana devrettikten sonra, farklı bölgelere seyahat edip hayaletleri araştıran bir tür araştırmacı gazeteci oldu. Daha önce okuduğum *Possessed Pacific*'te bolca deniz kıyısı folkloru yer alıyor: Batı Kıyısı'ndaki perili deniz fenerleri, deniz yaratıkları, küçük kasaba efsaneleri. Kuzeybatı yoğun ormanlık alanlara ev sahipliği yapıyor, bu yüzden sağlıklı bir dozda tüyler ürpertici ormanlık alan hikayeleri de var.

Babam konular arasında dans ediyor, biraz hırçın bir sesle kitap boyunca çeşitli hikayelerden kısa bölümler paylaşıyor. Dinleyiciler onun her kelimesini yiyor.

Bir süre okuduktan sonra salonu bazı sorulara açıyor. Dinleyiciler "Kitap konularınızı nasıl seçiyorsunuz?" ve "Ziyaret etmeyi en sevdiğiniz perili yer neresi?" gibi sorularla araya giriyor.

Sonra biri öyle bir şey soruyor ki sırtımdaki kitaplığın yarıklarına gömülmek istiyorum. "*Gece Nöbeti*'nden neden ayrıldınız ve yeni ev sahibi olarak kızınızı seçmenize ne sebep oldu?"

Ses tonundan, görevi devralmamdan memnun mu yoksa bu karardan mutsuz mu olduğunu anlayamıyorum. Üzerinden neredeyse beş yıl geçmiş olmasına rağmen.

"Yirmi yıl boyunca gece geç saatlere kadar stüdyoda çalıştıktan sonra -her ne kadar sevsem de- bir değişikliğe hazırdım. Ve bu gece burada olan muazzam kızım Nola," diyor beni göstererek, "radyo kariyerine geçmekle ilgileniyordu. Ve benim yerimi almak için mükemmel bir insan olduğunu kanıtladı."

Çoğunlukla bana doğru bakan dinleyicilere hızlı bir el sallıyorum. Bardağımın boş olduğunu fark edince, bu kez sessizce bara doğru yürüyüp bir bardak daha dolduruyorum.

Babam soru sorma faslını kapattığı sırada kitaplığın karşısındaki yerime geri dönüyorum. Elinde köpük bir poster tutarak yeni kitabının kapağını açıklamak üzere. Yüzünde heyecanlı bir ifade var ama alttan alta odadaki herhangi bir gözün fark edebileceği bir tedirginlik de var.

Bu yeni kitabın konusu hakkında bana bile muğlak kaldı. Birbirimizi detayları araştırabileceğim kadar sık görmüyoruz ama o

konuyla ilgili tüm tartışmaları kısa tuttu. "Bu sadece başka bir kurgusal olmayan eser," demişti aylar önce.

Posterı çevirip kürsünün yanındaki sehpayaya yerleştiriyor.
Kapağı görünce kaşlarım anında çatıldı.

"Gerçek suç türündeki ilk çalışmam olacak yeni kitabım bu yaz çıkacak. Adı *Yaşayan Gölgeler: Saklanan Adam Adlı Seri Katil Bir Ulusu Nasıl Dehşete Düşürdü?*"

Düşüncelerim, bu kitapta benden bahsedilip bahsedilmediğini merak etmekten, bunu böyle duyurmadan önce neden bana özel olarak söylemediğine kadar kırbaçlandı. Ama bu noktada onun bencilce davranışlarına şaşırمامalıyım.

Komik derecede sansasyonel görünen büyük boy resmin üzerindeki "Bir Ulusu Dehşete Düşürdü" yazısına odaklanıyorum. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş baloncuğumuzun dışında kimsenin neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğini sanmıyorum. Eğer biliyorlarsa bile, bunun ülke çapında daha sonraki yıllarda meydana gelen diğer cinayetler kadar büyük bir olay olduğunu sanmıyorum.

Oturma odasında saatlerce süren konuşmamızı düşünüyorum - ne kadar garip davranıyordu. O'nun geri döndüğüne inandığımı söylediğimde bana verdiği ilk yanıt "Ne garip bir zamanlama" olmuştu. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu işte bir bit yeniği var.

Odada çeşitli tepkiler var: Çoğu heyecanlı, bazıları şaşkın görünüyor - muhtemelen bağlantılı ancak çoğunlukla benzer olmayan bir konuya yaptığı keşif hakkında. Ama hiçbir şey gerçeklerden daha korkutucu değildir. Bu yüzden kendiminkini ışıktan uzak tutmak için savaştım. Ancak işte burada, kirli çamaşırlar gibi ortaya dökülmek üzere.

"Bunun birçoğumuz için hem kırılğan hem de büyüleyici bir konu olduğunu biliyorum. -Özellikle de 2004 ve 2005 yıllarında bölgede yaşayanlar için." Benimle göz teması kuruyor. "Ama bu iğrenç canı yüzünden hayatlarını ya da sevdiklerini kaybedenler için adalete hizmet etmenin ve onların hikâyelerini ilk kez anlatmanın benim görevim olduğunu düşündüm - çünkü internette sayısız söylenti ve spekülasyon var. Burası, yıllar süren araştırmalarım sonucunda öğrendiğim gerçekleri anlatabileceğim bir alan."

Yıllar mı?

"Saklanan Adam'ı konu olarak seçmenize ne sebep oldu?" diye soruyor seyircilerden biri aniden.

"Evet. O zamanlar benim üzerimde derin bir etkisi vardı. Birkaç yıl önce ailemle birlikte Kaliforniya'dan buraya taşınmışım. Ve onun

asla maskesinin düşürülmemiş olması bana hep adaletsiz gelmiştir. Ancak kitapta bu fikri ve neden o şekilde ortadan kaybolduğunu düşündüğümü açıklamak için bazı kişisel ayrıntılara girdim."

Soruyu soran adam bu cevaptan memnun görünüyor ve başını sallayarak onaylıyor.

"Şimdi birkaç soru daha almak ve her birinizle biraz vakit geçirmek isterim. Sohbet etmek ya da kitaplarını imzalatmak isteyenler için tam şurada bir masamız var." Sol tarafını işaret ediyor. "Öyleyse, aşağı gelin ve kitaplarınızı getirin. Ama eğer bir kopyanız yoksa, Powell's'tan satın alabilirsiniz. Teşekkürler!"

İnsanlar hızla yerlerinden fırlıyor ve tuzlu bir tenekedeki sardalyalar gibi sıraya giriyorlar. Ona yeterince hızlı ulaşamıyorlar.

Dükkânın floresan lamba çubuklarıyla kaplı çıplak tavanına bakıyorum, birden kendimi 2004'te Mia öldükten sonra olduğu gibi midem bulanmış ve çaresiz hissediyorum, umutsuzca tüm bunların geçip gitmesini istiyorum.

Noel arifesinde yeni evimize taşındıktan sonra, ailem çocukluğumu aşırı düzeltmeye çalıştı. Babam bir süreliğine ortaya çıkmaya başladı. Annem beni kız kıza gezilere götürmeye başladı, sanki on yaşında bir çocuğun spa gününe ihtiyacı varmış gibi. Yeni evimiz şehrin dışında güzel bir gölün üzerindeydi, korkunç olaylardan yeterince uzaktı ama babamın işe kısa bir sürede gidip gelebileceği kadar da yakındı. Daha önce hiç cinayet işlenmemiş, doğayla iç içe küçük bir toplulukta, beni iyileştirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Kalabalık bu aptal yeni kitap hakkında heyecanla sohbet ederken ve *Possessed Pacific*'in kopyalarını imzalatmak için sıraya girmeye devam ederken *merhametli* bir yudum şarap içiyorum. Başımın arkasını arkamdaki rafta duran kitap sırtlarına yaslıyorum, şimdiden duygusal olarak tükenmiş hissediyorum.

İçimi dökecek kimse olmadan kitaplığa yaslanırken, babamın ilk girişinde kullandığı kapıya bakıyorum. Gözlerim açık kapı aralığına takılıyor ve gördüğüm şey omurgamı dikleştiriyor.

Merdivende duran kişiyi hemen tanıyorum. Yirmi yıldır görmediğim biri. Boş merdivenler onu biraz gizliyor ama aynı beyaz dikişli maskeyi taktığını, duygusuz bir sırıtışı olduğunu ve aynı koyu renk giysileri giydiğini söyleyebilirim. Ve sadece birkaç saniye önce hakkında konuşulan bu odaya bakıyor.

Bir an için korku yok. Ama bunun nedeni iki şarap ve insanlarla dolu bir odada olmam. Ve eğer herkes onu görürse, ben de görmeyeceğim.

artık deli gibi hissediyorum.

Ayrıca bunun bir tür reklam gösterisi olup olmadığını da merak ediyorum. Babam yeni kitabını destekleyen insanlarla fotoğraf çektirmek için onun kıyafetini ve maskesini takacak bir adam mı tuttu? Hayır. Bu babam için bile çok duyarsızca olurdu.

Ona doğru bakıyorum, yarı yarıya onu hayal ettiğime inanıyorum. Ama ben kıpırdayamadan izlerken, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden ve içimi ürperten bir şey yapıyor. Merdiven boşluğunun alçak ışığında, başını hafifçe çeviriyor ve elini bir kavis çizecek şekilde kaldırıyor. Bu iki hareket, dün gece Amoli gelmeden önce sokak lambasının altında silüetini gördüğüm figürün yaptığı hareketlerle aynı.

O'ydu. Evimin dışında. Ve şimdi burada.

Bu kat çoğunlukla imza günü için ayrılmış, ancak herkes istediği gibi girip çıkabiliyor - ama kimse girmiyor. Her zamanki gibi yine fark edilmemiş görünüyor. Ben hariç.

Başka birinin dikkatini çekip çekmediğini görmek için telaşla etrafıma bakıyorum ama müşteriler arkalarını kollamak yerine babamla tanışmak için sıraya girmeye odaklanmış durumdalar. Babama bakıyorum, umarım beni fark eder de kapıyı işaret edebilirim ve bu ahmağı yakalayabiliriz. Ama o benim aciliyetimi hissetmiyor. Merdivenlere dönüp baktığımda, O gitmişti.

Dördüncü kadeh şarabımı içiyorum, bu da yaklaşık bir şişe eder. Babamla konuşmak için sabırsızlanıyorum, odanın öbür ucunda ona karşı kaba ifadeler kullanmama ya da daha kötüsü bir yabancıнын üzerine atılmama saniyeler kaldı. Ama ben sevecen bir sarhoşum. İşte bu yüzden kızgınlığının -ve bu arada korkumun- çoğu bu noktaya kadar dağıldı. Yine de onu kolay kolay bırakmayacağım.

Merdiven boşluğunda gözden kaybolduğunu gördükten sonra, onu takip etmek için aşağıya koştum ve sonra bir marketin koridorlarında çılgınca annesini arayan bir çocuk gibi lanet olası mağazanın her yerine koştum. Ama O'na yetişebilseydim ne yapardım? Öldürülmek üzere olduğum, saldırıya uğramak üzere olduğum, ölümün eşiğinde olduğum kabuslar gördüm. Ve sonra uyanıyorum. Beklenti sona erdiğinde ne olur? Beni gerçekten bir kitapçının ortasında öldürebilir mi?

Powell's Books'u oluşturan çok sayıda oda arasında hızlı adımlarla yürüdüğüm o dakikalarda öfkem elle tutulur bir haldeydi. Kitaplarından başını kaldıran her insan çılgınca bir görevde olduğumu biliyordu. Gerçi kimse maskeli bir manyağı aradığımı tahmin edemezdi -belki aldatan erkek arkadaşımı ya da kendi çocuğumu- ama onu değil.

Bir şekilde ortadan kayboldu, görüldüğü gibi bir hayalet gibi yok oldu.

Onu orada dururken gördüğümü biliyorum.

Eğer şarap olmasaydı, olduğum yerde kalır ve ilk karşılaşmamızda O'ndan saklanan sekiz yaşındaki halime büzüşürdüm. Bu kez, büyük bir utanca dönüşen bir şekilde O'nun peşinden gittim.

O nereye gitti?

Asansörle üst kattaki Pearl Room'a çıktım ve paslanmaz çelik kapılar kapanır kapanmaz pişman oldum. Bu onun ana planının bir parçası olabilirdi: beni kimsenin kurtaramayacağı dar bir alana hapsetmek. Asansöre bindiğimde cisimlenecek, Durdur düğmesine basacak ve benden önceki herkes gibi beni bir bıçak darbesiyle öldürecekti. Asansör Pearl Room'a indiğinde, Kubrick'in King'in *The Shining*'inin film uyarlamasındaki o sahneyi taklit edecekti, çok daha az kan olması dışında. Ve benim cansız bedenim herkesi alternatif çıkışa doğru koşturacaktı.

Şaşırtıcı bir senaryo değişikliğiyle bunların hiçbirisi olmadı. Hâlâ *zaman var*, diye uyarıyor kafamın içindeki karanlık ses. "Kaltak," diye homurdandım.

Öncekiyle aynı noktaya döndüm, rezilliğimin içinde debeleniyordum, gözle görülür bir şekilde yenilmiştim.

Hayranları kitaplarını imzalayıp hemen alt kattan çıktıkları için babamı görme sırası artık daha az şişmiş durumda. Mevcut trafikte geri döneceğinden şüpheliyim ama yanılma ihtimalime karşı etrafımı taramaya devam ediyorum.

"Nola, hayatım! Nasılsın?" diyor tanıdık bir ses sağımdan.

Gergin transımdan irkiliyorum ve karşımda Sandra adında ailemin eski bir arkadaşını buluyorum.

Yüzüme zorla bir gülümseme yapıştırıyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"Mükemmel. Ve babanla gurur duyuyorum. Ve tabii ki seninle de." Sandra heyecanla gülümsüyor. Neden böyle bir zamanda heyecanla ışıldıyor? "Baban bana şovun ne kadar iyi gittiğini anlattı. Fırsat buldukça izlemeye çalışıyorum. Çok iyisin."

Ağzımı açtım, gitmek için bir bahane uydurmaya hazırdım. Ama o devam ediyor. "Ve baban için çok mutlu değil misin? Şu insanlara bak.

Onu görmeye geldim. Peki ya şu yeni kitap? Ürkütücü şeyler," diyor şişkin göğsünü sallayarak ve tüyleri diken diken olmuş gibi yaparak. "Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Cevap veremedim, başının hemen ötesine bakıyorum ve köşeden bana bakan bir adam görüyorum. Göz göze geldiğimiz anda, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi bakışlarını kaçırıyor. Onu tekrar bakarken yakalamayı umarak bakışımı sürdürüyorum ve o da çok kısa bir süre için kedi-fare oyunu oynamaya çalışıyor. Fare olmayı reddediyorum.

Odanın karşısındaki adam yakışıklı ve sanki imza günleri onun tarzı değilmiş gibi neredeyse yersiz görünüyor. Ellili yaşlarında görünüyor ve elinde bir kitap yok, sırada beklemiyor ya da kimseyle konuşmuyor. Sanki tek amacı izlemekmiş gibi. Neden burada olduğunu merak ediyorum.

"Her neyse, işler nasıl gidiyor?"

Birden konuşmaya geri döndüm. "Seni görmek güzeldi ama aslında gidip babamı kontrol etmem gerekiyor. İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmalıyım."

"Tabii ki. Ne kadar düşüncelisin. Görüşmek dileğiyle," diyor Sandra dirseğimi sıkarak.

Durmadan kırmızı şarabını yudumlayan ve fotoğraf çektiirmek için gülümseyen babama bakıyorum. Ona doğru ilerlerken -ayaklarım biraz titriyor- duruyorum ve kendimi sabitlemek için bir direğe yaslanıyorum.

"Biraz fazla mı içtin?"

Babamın menajeri önümde duruyor ve yüzümün ne kadar kızardığını fark etmemi sağlıyor.

Ona elimden geldiğince şaka yollu takılıyorum ama artan kaygım yüzünden her zaman yaptığımız gibi şaka yapmakta zorlanıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim Clarence. Kaç tane içtin?"

"Yeterince değil. Babanın hayranları-" Duraksıyor. "Tuhaf bir grup. Yani seninkiler de öyle olmalı." Burnunu kırıstırıyor.

Aksanı Kraliçe'nin İngilizcesi ile Transatlantik arasında bir yerde oturuyor ve rolüne uygun görünüyor. Gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve toplanmış, somon rengi takım elbisesi gıcır gıcır ve hatta göğüs cebine düzgünce yerleştirilmiş beyaz bir mendili bile var. Sanki onun işi sürekli olarak diğer herkesin kendini az giyinmiş hissetmesini sağlamak.

Clarence ve benim eğlenceli bir ilişkimiz var. Babamın hayatında her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen yegane insanlardan biri. Ne yaptığı da dahil. Gerçi Clarence Londra ve New York arasında yaşadığı için onu nadiren görüyorum.

"Kim bu adam?" Fareme bakarak soruyorum. Bunu söylerken onunla tekrar göz göze geliyorum, böylece ondan bahsettiğimi anlıyor.

"Nereden bileyim?" Clarence cevap veriyor. "Tuhaf hayranlarından biri olduğunu varsayıyorum." "Yürü *git*" der gibi yüzünü ona doğru çeviriyor.

Şaşkınlık içinde adam odadan çıkıp merdivenlerden iniyor.

Clarence'a alaycı bir övgüyle "Senin gücün," diyorum. Ama doğruluyorum

Yüzümü hızla çevirip arkamdaki direği kavradım. "Peki, ne zamandır biliyorsun? Yeni kitap hakkında."

"Sanki bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." Ben de ona bakıyorum ve gülümsemesini azaltıyor. "Sana söylemedi mi?"

"Bu odadaki herkes öğrendiğinde ben de öğrendim."

"Baban ne kadar kötü biri. Şey, okudum. Senden ya da herhangi bir bağlantıdan bahsetmiyor, o kadarını söyleyeyim. Zevksiz mi? Muhtemelen. Ama o dedektif arkadaşı bile onu durdurmaya çalışmadı."

Jack de mi bunu biliyor?

O zaman Jack'in dün gece programda aldığım telefonla ilgili paylaşabileceği içeriden bir bilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Şimdi düşününce, işlerin daha da kötüye gitmesini beklemek yerine doğrudan ona ulaşmalıydım, böylece haklı olup olmadığımıdan emin olabilirdim. Onu sarhoşken aramayı düşündüm ama görüşmemizi sabaha saklamaya karar verdim. Bildiğim her şeyi, son iki günde gördüğüm her şeyi ona anlatacağım. Yardım edebilecektir, bundan eminim.

"Babam bu olay için bir tür taklitçi mi tuttu? Katilin maskeli ve kıyafetli halini mi?" Clarence'a soruyorum, gördüklerimden hâlâ emin değilim.

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Kötü biri olduğunu söyledim ama aptal değil."

"Onu gördüğümü sanmıştım." İşaret ediyorum. "Şurada."

"Tüm bunlar seni oldukça yoruyor. Sana biraz su getirelim."

İtiraz etmek istiyorum ama muhtemelen ihtiyacım var. Bara doğru yürüdük ve bana büyük bir bardak su doldurdular. Hepsini içtim.

"Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum," diyorum.

Ona bir el sallıyorum ve aramaya başlıyorum. Sanırım O'nu ararken yanından geçtiğimi hatırlıyorum, bu yüzden merdivenlerden tekrar iniyorum - bu sefer daha rahat bir tempoda- ve ikinci kattaki Mor ve Kırmızı odalara göz atıyorum. İki oda da kendi rengine boyanmamış ve ikisi de aslında kapalı bir oda değil. Ancak her ikisi de seyahat, tarih, din ve sağlık gibi konulardaki kitapları inceleyen okuyucularla dolu.

Muhtemelen bariz konumuna rağmen tuvaleti hemen bulamıyorum, bu yüzden peri kesimli nazik bir çalışanı işaret ediyorum, o da bana tuvaleti işaret ediyor ve içeri girmem için gereken kodu veriyor: 4386.

İkinci katta tökezleyerek kapının metal tuş takımındaki dört rakama basıyorum; 4, 3, 8 ve 6 numaralı düğmeler

geri kalanı. İçerisi rahatsız edici derecede sessiz ve loş. Müzik yok, akan lavabo yok, insanlar yok. Tuvaleti kullanıyorum ve kalkmadan önce bir an telefonuma bakıp düşüncesizce geziniyorum.

İlk gördüğüm şey bir haber bildirimi. Başka bir hava durumu raporu olmasını bekleyerek göz gezdirmeye başlıyorum. Ama sonra dikkatimi çeken bir kelime görüyorum: "ldrld." Baştan başlıyorum ve manşetin tamamının şöyle olduğunu görüyorum:

PORTLAND'DA BİR KADIN EVİNDE ÖLDÜRÜLDÜ, ŞÜPHELİ SERBEST

12

JACK

Bu şehirde her yıl aşağı yukarı yüz civarında cinayet işleniyor. Bunların çoğu, hırsızlık ya da grup tartışması sırasında ya da diğer durumlarda uyuşturucu ticareti ve bağımlılığının yansımaları olarak silahla işlenen şiddetin bir sonucudur. Bıçaklamalar, zehirlenmeler ve künt travmalar çok daha az sıklıkta görülmekte olup, bu da cinayetin önceden planlanmış, özellikle de rastgele bir kurbanı karşı işlenmesini benzersiz kılmaktadır. Dolayısıyla, Dedektif Jack De Lacey'e evinde kimliği belirsiz bir saldırgan tarafından boynu kesilerek öldürülen bir kadının cinayeti haber verildiğinde hem meraklanmış hem de dehşete düşmüştür. Yirmi yıllık müfettişlik hayatında aile içi şiddet cinayetlerinden, evsizler topluluğundaki saldırılardan ve ters giden soygunlardan payına düşenden fazlasını görmüştü. Ayrıca masasının üzerinden geçen makul miktarda tek seferlik cinayet vakası da görmüştür. Ancak bu cinayet mahalline varır varmaz, bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Yine de aynı zamanda tanıdık geliyor.

Cumartesi sabahı erken saatlerde, Jack vahşi bir suç mahalline çağırılmıştır. Kurban Felicity Morton en az yedi saat önce ölmüştü ve ölüm nedeni boynunda bir bıçağın açtığı yaraydı. Kan kaybından ölmüştü. Cinayete varan şiddet sonucu ölüm. Kadın, dolabının girişinde, arkadan saldırıya uğramış gibi yüzüstü yatarken bulundu. Bulunduğu ev, kendi evi, sessiz ve çoğunlukla düzenliydi, ancak yatak odası dağınıktı, mobilyalar odanın içinde gelişigüzel hareket ediyordu. Cep telefonu vücudunun yanında, elinin birkaç santim uzağında duruyordu.

Jack'in vardiyası öğlene kadar başlamayacaktı. Büyük ölçüde

Cuma akşamı geç saatlere kadar oğlunun futbol maçına gittikten sonra sakın bir hafta sonu sabahının tadını çıkarma fırsatını bekliyordu. Bu vardiya ona her zamanki alarımını susturma ve her zamanki 8:00'den çok daha geç bir saatte boxer'larıyla yataktan kalkma fırsatı verecekti. Daha gözlerini açmadan, ev fırından yeni çıkmış tarçınlı çörek kokardı: Tammy'nin spesiyalitesi. Bunun yerine, cep telefonunun komodine vuran sert titreşimleri onu 7:53'te, karısının iç saatinin çalmasından yaklaşık bir saat önce uyandırdı. Cumartesi gününden en azından birinin faydalanmasını isteyen Jack aceleyle banyoya gider, kapalı klozet kapağına oturur ve telefonuna fısıldar. Sesi bir nefesin üzerine çıkmasa da, aramanın amacını duyunca derin bir iç çeker.

O elli sekiz saniye boyunca kendisine verilen temel bilgilerle bile Jack, uzun bir süre boyunca ilk kez gerçekten zor bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışacağını biliyor.

Jack banyo aynasına bakar ve uzun bir cinayet soruşturmasının ev hayatında yol açabileceği çöküşü şimdiden tahmin etmektedir. Karısını uyandırmamaya çalışarak kısa saçlarını toplar ve standart kıyafetini (iki parçalı bir takım elbise) giyer; ardından bir not yazıp Tammy'nin komodininin üzerine bırakır. Notta şöyle yazıyor: İŞE ERKEN GIDIYORUM. MÜSAIT OLDUĞUMDA SENİ ARARIM. SENİ SEVIYORUM, J.

Yalıtımlı bardağına kahvesini koyduktan sonra üzerine bir rüzgârlık geçirir ve uyuyan oğlu Ethan'ı kontrol ettikten sonra kapıdan çıkıp on yedi dakikalık yolu kat ederek olay yerine gider.

Jack aslında doğrudan ofise gitmeyi ve adli tıp teknisyenlerinin işlerini yapmalarına izin vermeyi planlıyordu, ancak olay yerini bizzat görmesi ve kurbanı bulan kişiyle görüşmesi gerekiyordu. Olay yerinden birkaç sokak ötede etrafını gözlemlemeye başlar, mahalleden çıkış yollarını düşünür ve işyerlerinin ve evlerin dışındaki güvenlik kameralarını arar. Kurbanın güvenli ve sakın bir sokakta yaşadığını zaten bilen Jack, bu kadının öldürülmesinin ardındaki nedeni düşünür.

Kadının sokağına döndüğünde, ağaçlarla çevrili kaldırımlara ve ilginç evlere hayranlıkla bakar ve kaldırımların son on saat içinde neler gördüğünü merak eder. Kurbanın evinden üç ev aşağıda, yamaca doğru uzanan blokları daha fazla ev doldurmadan önce kısa bir dükkan sırası var. Biri yakın zamanda kapanmış bir Fransız restoranı, sonra sıradan bir kahvehane ve son olarak da bir giyim mağazası.

Butik. Hepsi de yaya trafiğinin az olduğu küçük mekânlardı, bu da restoranın kapanmasını açıklıyor olabilirdi. Jack, kahve dükkânı ve giyim mağazasının önceki gece geç saatlere kadar açık olmadığını tahmin edebiliyor ama olay yerini sardıktan sonra uğramayı aklına not ediyor. Dükkânların karşısında küçük bir park vardır, çimenleri hava nedeniyle insanlardan boşalmıştır.

Jack kurbanın evinin önüne bir polis aracının arkasına park eder ve hemen fark eder ki ev, kısa yokuş nedeniyle sokaktaki diğer birkaç ev gibi kaldırımdan on beş basamaklı bir merdivenin tepesinde yer almaktadır. Bu durum komşuların herhangi bir şeyi görmesini ya da duymasını çok daha zor hale getirmektedir, özellikle de kaldırıma kök salmış kırmızı yapraklı iki büyük ağaç evin büyük bir kısmını koruduğu için. Evin 4,500 metrekarelik arsası selvi ağaçlarıyla çevrili ve bahçesinde küçük bir ateş çukuru ile açık olan ve incelenen bir kulübe bulunuyor.

Olaya müdahale eden memur Austin Torrance, Jack'in yıllardır birlikte çalıştığı, sorumluluk sahibi ve cana yakın bir adamdır. Jack'i merdivenlerin dibinde selamlar.

"Hey, dostum," diye nefes alır. "Bu acımasız bir olay."

"Elinde ne var?" Jack hala sıcak olan kahvesini hafifçe yudumlayarak sorar.

"Kurban kırk bir yaşındaki Felicity Morton. Evin birinci katında, yatak odasının dolap zemininde boynunda tek bir kesik iziyle bulunmuş ve belirgin bir savunma yarası yok ama otopsiyi bekleyeceğiz. Ceset yerinden oynatılmış gibi görünmüyor ama kedisi pisliğe basmış ve kan evin her tarafına yayılmış."

"Tanrım." Jack yanağını ısırdı. "Başka ne var?"

"Evin sadece iki girişi var, ön kapı ve arka kapı.

Zorla girildiğine dair bir iz yok ve tüm pencereler kilitli."

Jack kurbanın katili tanıyıp tanımadığını merak ediyor. Onu içeri mi almış? Yoksa katil gelmeden önce kapılardan birini ya da ikisini kilitlemeyi mi unuttu?

Memur Torrance devam ediyor, "Görünüşe göre yalnız yaşıyor. Telefonu da cesedinin yanında bulundu, yani öldüğünde biriyle iletişim kurmaya çalışıyor olabilir. Ya da belki de sadece yanındaydı. Bilemiyorum. Ama araştırın."

"Onu kim buldu?"

"Arkadaşı, bu sabah. Gale Thompson adında bir kadın. Kurban her zamanki Cumartesi yürüyüşüne gelmemiş, Bayan Thompson da

Onu kontrol etti ve ön pencereden kendi kanıyla dolu bir havuzda yattığını gördü. Sorun şu ki anahtarı varmış ve kilitli olup olmadığını kontrol etmeden ön kapıdan içeri girmiş. Ve ben gelmeden önce iki kişinin daha içeri girmesine izin vermiş."

Jack bir suç mahallinde adli tıbbın bütünlüğünü korumanın önemini bilir, ne yazık ki bunu yıllar önce ilk cinayetinin işlendiği yerde zor yoldan öğrenmiştir. Memur Torrance'ın yorumu burnundan derin bir iç çekmesine neden oldu.

"Tanrım. Kimi?"

"Biri başka bir arkadaş, diğeri de bir komşuydu. Uh..." Memur Torrance not defterini karıştırır. Jack'e diğer iki tanığın isimlerini verir, böylece Jack onların ifadelerini toplayabilir.

"Pekâlâ. Hallediyorum. Teşekkürler, Austin."

Jack ayaklarının dibindeki pembe yaprakları hafifçe tekmeler ve aşağıdaki yolun geri kalanına bakar. Evin yukarısında bir mahremiyet hissi vardır. Komşuların evleri ağaçlarla korunuyor, yol ise saklanmış hissi verecek kadar uzakta. Şehir merkezine olan kısa mesafesine rağmen, sokağın ne kadar büyüleyici olduğunu da belirtiyor. Burası, sakinlerinin muhtemelen "*Burada asla kötü bir şey olmaz*" diyeceği şirin bir yer.

Jack ilk tanığına yaklaşıyor: Gale Thompson. Ona doğru yürürken, evdeki bazı panjurların çekili olduğunu fark eder. Kurbanın arkadaşının onları kendisinin mi çektiğini yoksa zaten açık mı olduklarını sorar.

"Bayan Thompson? Ben Dedektif Jack De Lacey. Bu sabah görmek zorunda kaldığınız şey için çok üzgünüm. Bayan Morton'a bunu yapan kişiyi bulabilmemiz için ifadenizi almak isterim."

Gale, Felicity'nin evinin önündeki banktan ayağa kalkar ve çenesindeki bir damla gözyaşını siler. "Merhaba, Dedektif. Teşekkür ederim." Gale, Memur Torrance'ın kendisine anlattığı her şeyi açıklar ve Jack'e diğer tanıkları sorma fırsatı verir.

"Yani, onlar da sizinle birlikte eve geldiler. Bu neden oldu? Herhangi bir şeye dokundunuz mu? Panjurlara, mobilyalara, cesede?"

"Çok fazla kan vardı ama gerçekten öldüğünden emin olmak istedim ve bunu yapamadım. Ben kan görmeye dayanamayan insanlardan biriyim," diyor sesi titreyerek. "Ben de Jenny'yi aradım, birlikte yürüyüş yapacağımız diğer arkadaşımızı. Ve ben onu beklerken-

ve polisin gelmesini beklerken, bir komşu gelip yardım teklif etti. Şimdi düşünüyorum da, bu muhtemelen akıllıca değildi ama ne yapacağımı bilemedim. Ve hayır, hiçbirimiz ön kapıdan başka bir şeye dokunmadık."

"Bayan Morton'u nereden tanıyorsunuz? İş arkadaşı mısınız?"

"Hayır, yıllar önce ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız. Ben bir okulda çalışıyorum, bu yüzden ikimiz de çocuklarla çalışıyoruz. Bu her zaman bağ kurduğumuz bir şeydi."

"Bayan Morton tam olarak ne iş yapıyordu?"

"O bir çocuk psikoloğu. Hastaları ona bayılırdı." Gale derin bir nefes alır. "Birinin bunu neden yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Hastaları hakkında hiç şikâyet etti mi? Ya da herhangi birinin tehlikeli olduğu izlenimini verdi mi?"

"On iki yaş ve altı çocuklarla çalışıyordu, bu yüzden onların sorumlu olduğunu düşünemiyorum. Ama yine de onların konuşmalarını bana anlatamazdı." Burnunu bileğine sildi. "Felicity oldukça korkak bir insandı. Ne kadar mantıklı ve sabit fikirli olsa da yalnız yaşamaktan nefret ederdi. Üst katta uyumak bile istemezdi çünkü bunun kendisini çok savunmasız hissettirdiğini söylerdi. Sanki bir şey olursa evden çıkamayacakmış gibi. Ama belirli bir kişiden korktuğundan hiç bahsetmedi."

"Erkek arkadaşı var mıydı? Hatta bir kaçamak ya da onun gibi bir şey?"

"Son birkaç yıldır Connie adında biriyle çıkıyordu ama geçen ay ayrıldılar. Dostane görünüyordu."

Jack, diğer iki tanığı bulmadan önce Gale'in ifadesini almayı bitirir. Ekleyecek pek bir şeyleri yok ama anlattıkları her şey birbiriyle örtüşüyor. Tek umudu, onların olay mahallindeki gezintilerinin bu cinayeti çözme şansını mahvetmemesidir.

Jack, gökyüzünden şiddetli bir yağmur yağmaya başlarken yalıtımlı kupasından büyük bir yudum alır. Bununla birlikte, bağcıklı oxford ayakkabılarına tek kullanımlık ayakkabı kılıflarını geçirir ve deniz köpüğü rengindeki çiftlik evinin merdivenlerinden dikkatlice yukarı çıkar. Veranda pitoresktir, beyaz ahşap bir kapıyla kapatılmıştır, adres numarasının üzerindeki ışık hala yanmaktadır. Jack, hiç tanımadığı bir kadının köşedeki sandalyede dinlendiğini, kulübenin yanındaki meyve ağaçlarına hayranlıkla baktığını hayal eder; bir erik, bir elma.

İçeri girdiğinde, Felicity'nin çantasının bir rafın üzerinde durduğunu fark eder. İçinde 72 dolar nakit parayla dolu cüzdanı var. Dar, halı kaplı merdiveni geçince

yatak odası ve bitişik banyo; mücevherler kobalt mavisi fayanslı tezgâhın üzerindeki bir kutuda el değmeden durmaktadır. Jack yandaki yatak odasına baktığında Felicity'nin ayaklarının gömme dolaptan dışarı çıktığını görür. Etrafında çok sayıda teknisyen çalışmakta, işlerini bitirmekte ve cesedi taşımaya hazırlanmaktadır. Her iki yatak odasının da panjurları çekilidir. Jack, öldürülmeden önce dışarıdan izlenip izlenmediğini merak eder.

Görünüşe göre bu, soygunun yanlış gittiği durumlardan biri değil, önceden planlanmış bir cinayet. Adli tıbbın işe yarar parmak izleri bulabileceğini umuyor. Eğer katil saldırı sırasında kendini kesmişse, kanının bir kısmını bulabilirler.

Jack uzaklara bakar, şimdiden doldurması gereken yığınla evrakı ve diğer önemli görevleri -şüpheli hakkında daha fazla bilgi edinene kadar bu olayı medyadan uzak tutmak gibi- tahmin etmektedir. Evden çıkar ve güvenlik kamerası olup olmadığına bakmak için kafeye doğru yürür. Her bir parçası daha fazla kamera olmaması için dua ediyor.

Kurbanlar.

Başlığı tekrar okurken yanımdaki bölmeden gelen bir ses duydum; içeri girdiğimde olmayan hafif, ani bir itiş kakış. İçeri girdiğimde ürkütücü bir sessizlik vardı. Ama şimdi, ayırt edilemeyen bir şey onu kırıyor.

Çılgınca eğildim ve birinin ayakkabılarını görmeye çalışırken saçlarımı görünmeyecek şekilde geriye doğru tuttum. Burada yalnız olduğumu sanıyordum ama birdenbire O'nun siyah bölmenin diğer tarafında olduğunu, dışarı çıkıp uzun zamandır yapmak istediği bir şeyi yapmaya hazır olduğunu hissettim: Dün gece Mia'yı ve Felicity'yi öldürdüğü gibi beni de öldürmek.

Şaraptan ve dün gece aldığım telefonun gerçek olduğunu fark *etmekten* başım dönüyor; bir kadının son anlarını duydum. Mide bulantısı beni ele geçirirken içim daralıyor ve ağzım tükürükle doluyor. Kadının çığlıkları o kadar duyulabilirdi ki sanki şimdi banyo hoparlörlerinden geliyor gibiydi. Telefondaki detay ve konuşma eksikliğinden kısa bir süre rahatsız olduğumu hatırladığımda daha da kötüleşiyor. Görüşmenin büyük bir kısmında şaka yaptığını düşünmüştüm. Ne kadar acı verici bir şekilde yanılmışım.

Şimdi tek yapmak istediğim küçülmek ve kendimi tuvalete atmak.

Scratch.

Yine o ses, benimkinin yanındaki kabinden geliyor. Borulardan mı, alçak fandan mı yoksa bir insandan mı geldiğini anlayamıyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve bu dikdörtgen kutunun içinde kendimi açıkta hissetmeyi reddediyorum. Yavaşça durağın altındaki bir ayak boşluğun altına bakıyorum. Ayak yok. Dehşete kapılmış halimle, O'nun koltuğun üzerinde çömelmiş bir pozisyonda zıplayıp beni yakalamaya hazır olduğunu hayal ediyorum.

Scratch.

Birden ayağa fırlıyorum, kapının kilidini açıyorum, tuvalete doğru koşuyorum, kapıyı kuvvetle çekip açıyorum ve dışarı koşuyorum. Ne olduğunu anlamadan kitapçının ortasında buldum kendimi. Etrafımdaki insanlar sessizce kitapları inceliyor ve böyle huzurlu bir ortamda koştuğum için bana hoşnutsuz bakışlar atıyorlar. Herkes *arkama* değil bana *bakıyor*, ama beni kimin kovaladığını görmek için yavaşlamadan başımı çeviriyorum.

Tuvaletten çıkarken kimse beni takip etmedi.

İkinci katın etrafında kısa turlar atarak nefesimi topluyorum, aynı anda nöbet tutuyorum. Odanın karşısında bir çift yerde yan yana oturuyor, adamın sağ dizi kadının sol dizine değiyor. Aynı ayrı roman okuyorlar. İkisinin de gözlükleri, kısa kesilmiş saçları ve siyah kazakları var. Sanki ısınmak ya da kendi evrenlerine dalarken yakın olmak için birbirlerine sokulmuşlar.

En yakın raftan bir kitap kapıp aralarına sokulmak ve beni istedikleri sürece normalmişim gibi davranmak istiyorum. Beni güvende tutabilecek gibi görünüyorlar. Müdahaleci düşüncelerimi takip etseydim, tam olarak ne düşüneceklerini tahmin edebilirdim - muhtemelen hiçbirini yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibarlar

-Keşke senkronize telepati kurabilselerdi.

Kim bu kadın? Beynine gönderirdi. Biliyorsam

ne olayım. Gidelim mi? Kadın cevap verirdi.

Nasıl?

Onların kafa karışıklığına rağmen, gecenin geri kalanında sorunsuz bir mutluluk içinde oturacaktık.

Öyle bir şans yok. Müdahaleci düşünceler kazanmıyor.

İçimi çekiyorum ve asansöre değil merdivenlere yöneliyorum. İnsanlar benimle birlikte merdivenlerden inip çıkarak kısa süreli bir güvenlik ağı oluşturuyor.

Merdivenleri tırmanmayı bitirip insanların babamla tanışmak için hâlâ sırada beklediği Pearl Room'a ulaşıyorum. Hâlâ en az elli kişinin beklediğini düşünürsek, bu iş biraz uzun sürecek. Gece için son kadehim olan ya da olmayan şarabı elime alıyorum ve omuzlarımin titremesine neden olan büyük bir yudum alıyorum. Clarence'ı babamın masasının yanında görünce onu yanıma çağırıyorum.

"Onunla konuşmam lazım. Sırayı sadece iki dakika bekletebilir misin?" "Orada kaç kişi olduğunu görüyor musun?"

"Aynen öyle. Bu yüzden onunla sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Lütfen. Bu iş bitene kadar bekleyemez."

Clarence tekrar sıraya bakar. "Tamam. İki dakika. İki dakika. Sizinle Nadir Kitaplar Odası'nda konuşacak."

Nadir Kitaplar Odası İnci Odası'nın içinde ve insanlardan arındırılmış. Oraya geçip beklemeye başladım. Parmaklarımı cam bir lambanın üzerinde gezdirerek kitaplara bakıyorum: Patricia Highsmith'in *Yetenekli Bay Ripley*'inin ve Ernest Hemingway'in *A Moveable Feast*'inin yazılı baskıları. Yüzlerce yıl öncesine ait diğer kitaplar c a m e k â n l a r d a kilitli duruyor.

Clarence'ın babamın kısa bir ara verdiğini ama hemen döneceğini söylediğini duyuyorum. Sonra babam sempatik bir bakışla Nadir Kitaplar Odası'na giriyor.

O bir şey söyleyemeden ben soruyorum: "Neden bana kahvaltıda söylemedin? Bu yüzden mi gelmemi istemiyormuş gibi davrandın?"

Konuşmakta zorlanıyor. "Her şeyi berbat ettim. Ama sana tüm bu olanları geride bırakmanı söylüyordum. Sonra da bunu senin üzerine mi yıkmam gerekiyordu? Ne yapacağımı bilemedim."

"Kitabı bir günde yazmadın. Neden bana daha önce söylemedin?"

Onun bir cevap aradığını gördüğümde, bunun en acil mesele bile olmadığını hatırlıyorum. Telefonumu elime alıp o makaleyi tekrar buluyorum ve büyük, kalın harfleri okuyabilmesi için önüne koyuyorum. "Bak."

"Bunun size gelen telefonla eşleşmesi mi gerekiyor?"

"Ciddi bir şey olsaydı haberlere çıkardı demiştin. Şimdi öyle." Telefonumu sallıyorum.

"Peki ne diyor?" diye soruyor.

"Sadece polisin bu sabah Portland'ın kuzeybatısındaki bir eve gittiği ve bir kadını öldürülmüş olarak bulduğu yazıyor."

"Peki, bu kadının ihbardaki kadın olduğunu nereden biliyoruz? İsmi yazıyor mu?"

Yazmıyor. Ne mesleği, ne adı, ne adresi, ne de ölüm nedeni yazıyor. Sadece ölüm şekli: Cinayet.

"Bak. Jack muhtemelen şu anda üzerinde çalışıyordur. Sabah onu arayacağım ve bu işi çözeceğiz, tamam mı?" Sarılmak için beni kendine çekti. "Özür dilerim. Seni strese sokmak istemedim."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Boşluğu dolduruyor ve ekliyor, "Bu konuda daha sonra konuşabiliriz ve her şeyi açıklayacağım. Ama şimdilik oraya geri dönüp bu işi bitirmem gerekiyor ki tüm bu insanlar

Eve."

Beni kucaklayıp odadan çıkarken somurtkan bir ifadeyle başımı sallıyorum.

Yüzüm sıcak ve sanki boks eldiveniyle vurulmuşum gibi hissediyorum. Şaraptan mı yoksa gerginlikten mi, emin değilim. Ama kuru, böğürtlenle ıslanmış dilim ilkinde ısrar ediyor.

Beni eve götürmesi için bir araba çağırıyorum çünkü artık bunların hiçbirini umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Eve yalnız gitmek istemiyorum ama bu gece gördüklerimin gerçek olup olmadığından hâlâ emin değilim. Gazetedeki cinayetin O'nunla ve *Gece Nöbeti*'yle bir bağlantısı olup olmadığından da.

Daha fazla konuşmamak için Pearl Room'dan olabildiğince çabuk çıkıyorum ve asansöre binerek kitapçının zemin katına iniyorum. Kapılar açıldı ve çıkarken, elinde *Possessed Pacific*'in bir kopyasını tutan bir adamla neredeyse çarpışıyordum.

"Özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor adam dirseğimi tutarak. "Evet, özür dilerim. İmza gününe mi bakmıştınız?"

"Nasıl anladın?" diye cevap veriyor, babamın kitabının kopyasını havada sallayarak. Beyaz bir tişört ve siyah bir blazer ceketle uygun bir şekilde giyinmiş, hiçbir şeyi sinir bozucu değil. Ancak hareketsizliği, asansöre doğru ilerlemek yerine neden durup benimle konuşmaya çalıştığını merak etmeme neden oluyor, bana geçici bir yorumdan başka bir şey vermiyor.

"Şanslı tahmin. Üçüncü kata çıkın, sizi hemen tabelanın içine atacaktır," diyerek asansörü işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor göz kırparak ve kibar bir havayla. "Çok şey kaçırdım mı?"

Telefonum vızıldıyor ve paylaşımlı araç sürücümün dükkâna yaklaştığını bildiriyor. Şoförümün bir kadın olduğunu söylediğinde endişelerimin bir kısmının hafıflemesine engel olamıyorum.

"Sayılır. Yeni kitabını duyurdu. Ama hala orada, sizin için imzalayabilir" diye cevap veriyorum ve bu konuşmayı sürdürmekle ilgilenmediğimi kanıtlamak için yavaşça uzaklaşıyorum.

"Yeni kitabı ne hakkında?"

Durup arkamı dönüyorum, hâlâ kafam karışık. "Aslında bir seri katil." Yutkundum. "Saklanan Adam."

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Büyüleyici," diyor, gözlerini bana kilitleyerek.

"Evet. Sana her şeyi anlatabilir. İyi geceler," diyorum yürürken.

Başka bir şey eklemesine fırsat vermeden uzaklaşıyorum.

Powell's'tan çıkıp sokağın köşesinde arabamı beklerken, yumuşak yağmur damlaları tepeme düşerken yüzümü siper ediyorum. Başımı sağa sola savurarak şoförümün yanaşmasını ve böylece burada savunmasız bir şekilde durmak zorunda kalmamayı diliyorum. Köşeyi dönüp Batı Burnside Caddesi'ne girdiğinde Harvey'i arıyorum, içimi dökmeme izin vereceğini ve söylediğim her şeye inanacağını umuyorum. Ama telefona cevap vermiyor.

Kapı zilinin gürültüsüyle irkilerek uyandım. Yorganımın üzerine erimiş tereyağı gibi yayılmışım, üzerimde büyük boy bir tişört ve eşofman altı var. Sanırım dün gece yatmak için giyinmeyi başarmıştım ama iş yorganın altına girmeye gelince güçsüz kalmıştım. Asker gibi sürünerek komodinine gidiyor ve plastik bir şişeden oda sıcaklığındaki suyu yudumlayarak tekrar yastığımın üzerine yığılıyorum.

Beş dakika daha, diye yalvarıyor bedenim. Ya da saatler.

Kapı zili tekrar çalıyor, karşımdakinin beni duyamayacağını bildiğim için kendi kendime yüksek sesle "Tamam, tamam, bekle" diyorum. Gözlerimin altındaki rimel lekelerini siliyorum ve biraz şık görünmek için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, birden kendimi kimin için hazırladığımı bile bilmediğimi fark ediyorum.

Pazar sabahı saat onda beni kim arıyor?

Bir avukat ya da başka bir yabancı olmadığından emin olmak için ön kamerayı kontrol ediyorum ve Jack De Lacey'nin yüzünün çerçeveye doğru eğildiğini görüyorum. Ekrandaki mikrofon düğmesine basıyorum ve halsiz bir şekilde "Jack? N'aber?" derken bir yandan da hızlıca dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum.

Sesim diğer uçtan geldiğinde irkilerek sıçırıyor.

"Selam, Nola. Pazar günü rahatsız ettiğim için özür dilerim. İçeri gelebilir miyim? Önemli bir konu."

Olan biten her şeyi açıklamak için bugün bir ara onu aramayı planlamıştım zaten, o yüzden zamanlaması çok uygun.

Her ne kadar yoğun programlarımız kaliteli zaman geçirmemize pek izin vermese de, Jack'i hala babanızın uzun süredir en iyi arkadaşı gibi bir amca figürü olarak görüyorum. Ama babamın en iyi arkadaşını arayacağım şekilde değil.

yakın bir yüz yüze ilişki.

"Tabii. Bana bir dakika ver. Hemen geliyorum."

Karmakarışık saçlarımı tarıyorum ve ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyormuş gibi hissederek olabildiğince hızlı bir şekilde gerçek kıyafetlerimi giyiyorum. Ön kapıyı açtığımda, Jack'in kıyafeti bunun işle ilgili olduğunu ima ediyor. Suç işinde olduğunu düşünürsek, ellerim beklentiden sıkılıyor. Tedirginliğimi iyi saklıyorum.

"Burada olmana sevindim," diyerek onu içeri buyur ediyorum. "Ben de seni aramak istiyordum."

İç geçirdi. "Sanırım nedenini biliyorum."

Oturma odasına geçiyoruz, tepedeki ışıkları ve gazlı şömineyi açıyorum, sonra da ona çapraz duran seksiyonel koltuğumun minderlerinden birine oturuyorum. Jack dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde kavuşturarak kanepenin en ucuna yerleşiyor.

"Önce sen başla," diyorum, neler olduğunu merak ederek.

"Bana Cuma gecesi aldığın telefondan bahsetmek ister misin?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Kadının cep telefonu kayıtlarına ulaşmaya çalışıyoruz ama Cuma gecesi bu konuşmayla ilgili çok sayıda telefon aldık. Dinleyicilerinizden bazıları konuşmanın içeriğiyle ilgili endişeliydi. Kanal şimdiye kadar bu konuda sizi aramış olmalı."

Parmaklarımla oynuyorum ve dün babamlardayken tanımadığım bir numaradan gelen cevapsız aramaları hatırlayarak yere bakıyorum.

"Gerçek olup olmadığını bilmiyorduk. Bazen şaka amaçlı aramalar alıyoruz. Ve insanların gerçekte kim olduklarını doğrulamamızın hiçbir yolu yok. Elimizde sadece bize verdikleri isimler ve yerler var. Bir de telefon numaraları."

"Hat kesildikten sonra kadını geri aramaya çalışan oldu mu?"

Ses tonundaki bir şey bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyor. Belki de yaptım. Belki o telefon görüşmesi sırasında daha fazlasını yapabilirdim.

"Bilmiyorum. Belki Harvey ya da editörüm Josiah yapmıştır. Hemen sonra ayrıldım çünkü korkmuştum." Gözlerinin içine bakıyorum, çıkarımlarının ne kadar ileri gittiğini merak ediyorum, tüm bunlar hakkında aynı sayfada olup olmadığımızı merak ediyorum. "Yani bu telefon gerçekten de dün gece öldürülen bir kadınla ilgili okuduklarımla bağlantılı," diyorum, sorudan çok bir açıklama gibi.

O cevap veremeden içim burkuldu. Hasta olacaktım gibi hissediyorum. Ona baktığımda konuşmak yerine başını hafifçe sallıyor, dili yanağında.

"Ne tarif ettiğini duydun mu? Sana da tanıdık gelmiyor mu?" Bastırıyorum.

Jack dudaklarını yalıyor ve parmaklarını kısa kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama hâlâ cevaplanması gereken pek çok soru var. Temelsiz teoriler ortaya atmak için henüz çok erken."

"Temelsiz mi?" Biraz fazla yüksek sesle söyledim. "Jack. Bu adamı nasıl tarif ettiğini duymadın mı?"

"Onun bir *hayalet* olduğunu düşündüğünü açıkladığını da duydum." İç geçirdi. "Bak. Ne dediğini anlıyorum. Ama bu kadının aklı başında mıydı, onu bile bilmiyoruz. Sana anlattığı şeyi görüp görmediğini bilmiyoruz."

Onu görmezden geliyorum. "Ölüm nedeni diğerleriyle uyuyor mu?" "Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

"O olduğuna inanmak neden bu kadar çılgınca? Adamı hiç yakalayamadınız!"

Oda birdenbire ağırlaştı ve ısındı. Ayağa kalkıp şömineyi kapatıyorum, ileri geri volta atıyorum.

"Acele etmeyelim, Nola. Bu işin aslını öğrenmeyi ben de en az senin kadar istiyorum. Ama yardımına ihtiyacım var. Öncelikle o podcast bölümünü kaldırmamız ya da en azından sonunu hemen kesmemiz gerekiyor. Yine de Harvey ile konuşmak istiyorum. Bizimle stüdyoda buluşmasını sağlayabilir miyiz?"

Harvey.

Dün gece beni hiç aramadı. Arama kayıtlarımı ve mesajlarımı kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Ondan aldığım son mesajlar, işten aniden ayrıldıktan sonra iyi olduğumu teyit ettiğim düne ait. Bir şey olduğundan endişelenerek onu tekrar aradım.

Üç kez çaldıktan sonra, uykusunun ortasında telefonu açtı. "Hey, Nol." "Harvey. İyi misin?"

"Evet, neden olmayayım ki?"

Dün gecenin şarap bulanıklığında bile, kitapçının merdiven boşluğunda O'nu gördüğümü özellikle hatırlıyorum. Şimdi rüya gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Harvey telefonlarıma cevap vermediğinde, aklım hemen onun bir yerlerde öldüğünü varsaydı - mantıklı bir sonuç. Geçirdiğim öngörülemez birkaç günde her şey mümkündü.

"Dün gece beni hiç aramadın."

"Benim hatam. Aramalarını görmedim bile. Ne oldu?"



Kıyafetlerimi tekrar değiştirdikten sonra Jack'le stüdyoda buluşuyorum. Üst kattaki ofiste ceketimi Jack'inkinin yanına asıyorum ve Harvey'nin masasında ona katılıyorum. Harvey birkaç dakika sonra kafa karışıklığı içinde geliyor. Cuma gecesi kayıt odasından hışım ile çıktığımdan beri beni ilk kez görüyor ama beni öyle büyük bir kucaklamayla karşılıyor ki sanki otuz altı saat değil de yıllardır görmemiş gibi.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" Harvey sesini alçaltarak özel bir konuşma yapma çabasıyla bastırıyor.

"Sonra açıklarım. Söz veriyorum."

Ona anlatmaya niyetliyim ama Jack buradayken değil.

Harvey Jack'e doğru kayarak elini sıkıyor ve bunun muhtemelen sadece ikinci ya da üçüncü karşılaşmaları olduğunu hatırlıyorum. Harvey masaüstü bilgisayarını açıp Cuma gecesine ait ses dosyasını ve telefon numarası da dahil olmak üzere kadının arama kaydını getiriyor. Jack bunları bir not defterine not eder.

Harvey, "Arama bittikten sonra onu geri aramayı denedim ve telefon çaldı," diye açıklıyor. "İçimde gerçek olduğuna dair bir his vardı ama polisi arayacak kadar değil. Bazen şaka telefonları alıyoruz."

"Evet, Nola da öyle dedi."

Jack, kadın penceresindeki adamı tarif etmeden önce yatak odasının kapısını kilitletiğini anlatmaya başladığında aramayı durdurmadan önce aramanın bir kısmını tekrar dinliyoruz.

"'Yine' derken ne demek istedi?" Jack bastırır.

Söz konusu cümle tam olarak şöyledir: "Yine canlı yayına çıktığıma inanamıyorum. Tanrım, çok üzgünüm." Bu, ona ne gördüğünü sorduktan hemen sonra geldi.

Harvey ellerini çırpı. "Tamam. Aslında Cuma gecesi stüdyodan ayrıldığımdan beri bunu düşünüyordum çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Sonra, Perşembe gecesi adını ve yerini gizli tutmak isteyen bir kadından telefon aldığımızı hatırladım, ki insanlar zaman zaman bunu yapar. Bir hayalet hikayesi anlattığından oldukça eminim. Henüz dinlemedim ama ilgileniyor musunuz?"

"Elbette," diye cevaplıyor Jack.

Şimdi Harvey bundan bahsedince, sanırım tam olarak hangi telefonda bahsettiğini anladım. Konuşmamız son derece kısaydı ve Lake Lady ile ilgili aramadan önceydi. Harvey aramayı çabucak bulur ve arama kaydında bir telefon numarası eşleşmesi olup olmadığını kontrol ederken Play tuşuna basar.

"Merhaba. Büyük hayranınızım. Size hayaletler hakkında soru sormak istiyorum çünkü evimde bir hayalet olduğundan oldukça eminim," dedi alçak ve endişeli bir ses tonuyla. "Daha önce hiç ruh görmedim ya da paranormal bir deneyimim olmadı, bu yüzden biraz tavsiye alabilirim." Sonra gevezelik etmeye başladı. "Aslında oldukça mantıklı bir insanım ve bu konuda aradığım için kendime bile şaşıyorum. Canlı yayında olduğum için de biraz gerginim. Ama başka kime danışacağımı bilmiyorum ve birkaç yıldır bu programın sıkı bir dinleyicisiyim."

"Sanırım bu konuda size yardımcı olabiliriz. Bize neler olduğunu anlat," dediğimi duyuyorum.

Kadın devam ediyor, şimdi sesi titriyor. "Sadece evde bir şeyler kaybolmaya başladı. Ve ben yalnız yaşıyorum-" Telefon kesildi.

Birkaç saniye sonra Harvey devreye girdi. "Görünüşe göre arayan kişiyi kaybetmiş olabiliriz. Tekrar arayıp aramayacağını görmek için bekleyeceğiz, ancak bu arada, bir sonraki arayanımıza geçelim. Massachusetts'ten Maggie."

Harvey ses dosyasını durdurur. "Hiç geri aramadı."

Jack, "Bu tıpkı Cuma gecesi arayan kadına benziyor," der.

Kadının adını kullanmaktan kaçınmaya çalışıyor gibi görünüyor -Felicity- sanki bazı ayrıntıları doğrulayamıyor ya da inkâr edemiyor ve bildiklerini bizden bile saklamak istiyor.

"Numaralar eşleşiyor mu?" Jack soruyor.

Harvey bulana kadar kaydırıyor. "Evet. Aynı numara."

Bunun, bu kadının beş yıl boyunca yaşadığı evin aniden perili olduğuna gerçekten inandığı bilinen gerçeğinden başka neyi kanıtladığını tam olarak bilmiyorum. Ama Jack'in bu gelişme ilgisini çekmiş görünüyor, bu da beni daha derin bir sorgulamaya itiyor.

Jack ofise geçti ve ceketini giydi. "Pekâlâ. O dosyaları bana göndermeni istiyorum. Ve lütfen her iki aramayı da

podcast bölümleri yayınlayacağız. Ama çocuklar, çok fazla fikriniz olduğunu ve buna dahil olmak istediğinizi biliyorum, ama kendinizi endişelendirmemeye çalışın. Bırakın ben işimi yapayım. İrtibatta olacağım."

Jack gittikten sonra, Harvey ve ben, binanın kapısının alt kata çarptığını duyana kadar sessizce oturuyoruz. Bu Harvey'i konuşmaya itiyor. Gözleri ekrana kilitlenmiş, kırpmadan bakıyor.

"Birinin ölmeden önce konuştuğu son insanların biz olduğumuza inanamıyorum. Biz de bunun lanet bir şaka olduğunu sanıyorduk." Başını ellerinin arasına alıyor ve sonra parmaklarıyla yüzünün derisini aşağı doğru çekiyor.

Harvey'ye her şeyi anlatmak için iyi bir zaman gibi geliyor. Zaten Felicity'nin öldürülmesi, telefon görüşmesi ve Jack'in olaya karışması hakkında konuşuyoruz.

Ama hepsini kusma düşüncesi yorucu ve ben Harvey'ye ipucu vermekten çok Jack'in ne düşündüğüne odaklanmış durumdayım. Nasıl tepki verirdi ki? Beni korumak, bana yardım etmek ister miydi? Yoksa ona takip edildiğimi düşündüğümü söylediğimde olduğu gibi şüpheli mi davranırdı? Öğrenmek istemiyorum. Henüz öğrenmek istemiyorum.

Cevap vermek için birkaç saniye bekliyorum, aynı zamanda koşulların ağırlığı altında ezildiğimi hissediyorum. "Bilmiyorduk. Bizim yerimize polisi aramalıydı," diyorum nazikçe.

Harvey bana bakıyor. "Ama bu onun hatası da değildi, biliyor musun? Kafası çok karışık görünüyordu."

"Biliyorum. Onu suçlamaya çalışmıyorum. Sadece bizi suçlamamaya çalışıyorum." "Evet," diyor içtenlikle, ayakkabısının ucunu benimkine dokundurarak.

Bir dizi kısa mesaj geldiğinde telefonum çalıyor. Telegraph One'ın satış direktörü Nicole'den geliyorlar. İlk başta bana neden Pazar günü mesaj attığını merak ediyorum ama birbirimizi babamın *Gece Nöbeti*'ne ev sahipliği yaptığı dönemden beri tanıdığımızı ve onun bir işkolik olduğunu düşünürsek, bu çok uygun.

Nola!

Cuma günkü bölümde bu aramayla ilgili olarak döngüdeydim ve dinleyici izlenimlerinin büyük ölçüde arttığını fark ediyorum. Son birkaç haftadır olduğundan daha hızlı.

Bunu takip edeceğim. Büyük olabilir!

Bunları Harvey'e gösterdim ve o da benimle aynı çelişkili duyguları paylaşıyor. Bir yandan şovun daha fazla ilgi çekme olasılığı onu heyecanlandırıyor, bir yandan da bunun nedeni karşısında dehşete düşüyor.

Nicole muhtemelen o aramanın gerçek olduğunu bile düşünmüyor. Ya da bağlantıyı çoktan kurdu ve umursamıyor. Sevinç taklidi yapıyorum ve hızlı bir mesajla verdiği destek için teşekkür ediyorum.

"Peki. Sence polis Felicity'ye bunu kimin yaptığına dair bir ipucu bulabilir mi?" Harvey soruyor.

Jack, O'nun geri döndüğü fikrini reddetmekte çok hızlıydı. Jack'in dava hakkında benden çok daha fazla şey bildiği gerçeğini göz önünde bulunduruyorum, çünkü soruşturmanın saflığını korumak için O'nun hakkında sahip oldukları bilgiler hiçbir zaman kamuya açıklanmadı. Elbette, isteyecekleri son şey yanlış bir itiraftı. Ama hayatta kaldığı bilinen tek kişi olarak, polisin hiç görmediği bir şeyi gördüm: Onu. Yüzünü. Yani maskesini. Ve şimdi, onu iki kez gördüm. Dün gece şahit olduklarımı anlattığımda Jack'in bana inanmayacağından emin olsam da onu uyarmalıyım. Yardım etmek zorundayım.

"Bilmiyorum. Ama gidip öğreneceğim."

Boynundaki 5.3 inçlik kesik, şah damarlarını kesen ve her iki şah damarını da aşan tek bir derin boğaz kesğine işaret etmektedir. Kendisine yönelik acımasız saldırıda ne cinsel saldırı ne de savunma yaraları almış ve yaralarına çabucak yenik düşmüştür." Jack, kırk bir yaşındaki Felicity Morton'ın otopsi raporunda bunları okuyor.

Jack De Lacey birkaç dakika önce masasına gelen bu yeni bilgi karşısında kaşlarını çatar. Felicity'nin *Gece Nöbeti*'yle yaptığı telefon görüşmesi sırasında yaşadığı dehşet çok açıktı. Kendisini izleyen biri olduğunu biliyordu, evine izinsiz giren biri. Bu yüzden yatak odasının kapısını bir şifonyerle kapatmış ve klostrofobiye neden olan dar gömme dolabına sığınmıştı. Peki neden hiç savunma yarası yoktu? Ve tek bir bıçak darbesiyle nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde öldürüldü? Jack, katilin onu savunmasız bırakarak arkadan saldırmış olabileceğini düşünmektedir. Ama saklanmayı bildiği halde nasıl gafil avlanmıştı?

Yatak odasının üç uzun, tek kanatlı penceresi vardır, pencereler kilitli olmasaydı katilin dışarıdan girmesini kolaylaştırırdı. Jack dün Felicity'nin yatak odasına girdiğinde pencerelerin kilitli olduğunu fark etmiş ve herhangi birinin pencerelerden geçtiğine dair bir işaret görememişti. Adli tıp herhangi bir ayak izine rastlamadı; dahası, her birinin dışındaki örümcek ağları tamamen sağlamdı. Bu da Felicity'nin pencerelerini sık sık açmadığını gösteriyor. Geriye tek olası giriş noktası olarak yatak odasının kapısı kalıyordu ki bu da katilin dolaba erişip boğazını kesmesine olanak tanıyordu.

Jack olay yerindeyken şifonyerin arkasını ve yatak odası kapısının her iki tarafını da kontrol etti. İkisinde de hasar yoktu, bu da Jack'e katilin yatak odasına zorla girmediğini gösteriyordu.

*Gece Nöbeti'*ne yapılan çağrı aniden sona ermişti, bu da Jack'in Felicity'nin ölümünün muhtemelen tam o sırada gerçekleştiğini düşünmesine neden oldu. Ama tek olasılık bu değildi. Katil telefonu kapattığı için arama kesilmiş olabilir ya da Felicity bunu yanlışlıkla yapmış olabilir. Telefon olay yerinde poşetlendiğinde ve kanıt olarak alındığında açıktı. Bu da telefonun ölmüş olma ihtimalini ortadan kaldırıyor ve aramayı katilin ya da Felicity'nin kendisinin sonlandırıldığını gösteriyor. Arama sona erdiğinde Felicity'nin hâlâ dolabında olduğunu bilmek Jack'in telefonu yanlışlıkla kapattığına inanmasına neden olur çünkü oda hâlâ barikatlarla çevrilidir ve yatak odasına zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktur.

Gıcırdayan masa sandalyesinde arkasına yaslanan ve üstündeki beyaz patlamış mısır tavana bakan Jack, kadının evinde bir hayalet olduğu iddiasını hatırlar. Bu düşüncelere dayanarak, gerçekçi olmayan en gerçekçi çözüm, katilin tam olarak bu olduğudur: bir hayalet. Jack bu fikri kafasından atar ve mantığa döner. Bunun doğaüstü olaylarla ilgisi olmayan makul bir açıklaması olması gerektiğini bilir.

Felicity telefonu kapattıktan sonra yatak odasının kapısındaki mobilyaları kaldırmış ve belki de kaçmayı denemek için odasından evin başka bir yerine kaçmış olabilir. Jack, Felicity'nin üst katta kapana kısılmış gibi hissetmemek için alt kattaki yatak odasını bilerek işgal ettiği konusunda Gale'le yaptığı konuşmayı düşünür. Telefon kesildiği sırada katil dışarıda görüldüğüne göre - Felicity şüphelinin yatak odasının penceresinde olduğunu ve kendisine baktığını söylemişti- muhtemelen Felicity odasından çıkıp başka bir yere kaçmış, sonra da öldürüldüğü yatak odasına geri kovalanmıştı.

Nola'nın bu sabah söyledikleri kulaklarında titreşirken Jack ofise gelirken aldığı sandviçten bir ısırık alır.

Anlattıklarını duydun mu? Sana da tanıdık gelmiyor mu? Ölüm nedeni diğerleriyle uyuyor mu?

Ona vermek istediği yanıtlar, *verdim, elbette ve evetti.*

Kesilmiş sakalındaki sarı hardalı siler ve Felicity'nin cinayetinin nasıl olup da tam da Saklanan Adam'ın işlediği bir cinayete benzediğine mantıklı bir açıklama bulmaya çalışır. Çoğu cinayet soruşturmasında olduğu gibi, onun davasında da

Sadece hiçbirinin ismi kamuoyuna açıklanmadı çünkü hiçbir zaman resmi şüpheli olarak kabul edilmediler. Hepsinin birden fazla cinayet gecesi için mazeretleri vardı ve suçların birbiriyle bağlantılı olmaması mümkün olsa da Jack ve departman bağlantılı olmaları gerektiğini düşünüyordu. Olaylar, farklı kişiler tarafından işlenmiş olamayacak kadar çok benzerlik taşıyordu.

Sonra bir gün, cinayetler durdu. Kısa bir süre sonra Washington Eyaleti'ndeki birkaç cinayetle çok benzer bir cinayet yönteminin kesiştiği tespit edildi ve Jack bunları elinden geldiğince araştırdı. Farklı bir eyalette ve yetki alanında olmak birçok engeli açtı, ancak yerel şerif ofisi ile bir ilişki geliştirdi ve not alışverişinde bulundular. Washington'daki tüm cinayetler Tacoma bölgesinde işlenmişti, bu da cinayetlerden Pierce County Şerif Ofisi'nin sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Jack'i dehşete düşüren bir şekilde, bu davalarda da somut bir şüpheli ya da Saklanan Adam'la somut bir bağlantı bulamadılar, dolayısıyla FBI bu işe hiç karışmadı. Ama benzerlikler can sıkıcıydı. Tüm kurbanlarda aynı korku hissi vardı, nefsi müdafaa belirtisi yoktu ve her kadının canı boğazına geçirilen keskin bir bıçak darbesiyle alınmıştı. Ama sonra cinayetler tekrar durdu.

Jack'in internette bulduğu Oxygen ve *New York Times* gibi çeşitli makalelere göre, bazen seri katiller şu ya da bu nedenle durabiliyordu. Ama bunca yıldan sonra Jack durumun böyle olduğunu düşünmüyordu. Belki de hüsnükuruntudan kaynaklanıyordu ama cinayetlerden sorumlu kişinin öldüğüne yürekten inanıyordu. Şimdi, bundan o kadar da emin değil.

Departmanın cinayetlerin arkasında olduğunu düşündüğü kişilerden biri Jack'i şok etmişti: yakın arkadaşı Chick Strate. Chick'in adını -ve bu arada Nola'ninkini- korumak için çok çalışmış, onun bu tür eylemlerde bulunamayacağına inanmıştı.

Ama sonra Chick Jack'e bir bomba patlattı. Evinde vahşice öldürülen genç kadın Mia'yla tesadüfen çıktığını itiraf etti. Karısı Donna'yı kızlarının bakıcısıyla aldatıyordu.

Bu gelişme Jack için işleri ciddi şekilde karıştırdı. Çünkü kısa bir süreliğine Chick'i -kendi arkadaşını- ilgi çekici bir kişi olarak görmesi gerekiyordu. Bunu yapmazsa işini iyi yapmamış olacaktı ve Chick'in

Mia'yı öldürmek. Belki de Donna aralarındaki ilişkiyi fark etmişti ya da Mia ona söylemekle tehdit etmişti. Chick'in Noel partisinden ayrılıp KXOR ofisine gitmesi için son derece uygun bir zamanlamaydı, saatin gece 11:00 olduğundan bahsetmiyorum bile. Chick neden bu kadar geç saatte ofisinde olmak istesin ki? Hem de karısının beklediği bir tatil partisinde? Üstelik Mia'nın öldürülmesinden yaklaşık otuz dakika sonrasına kadar olay yerine varmamıştı. Her şey biraz fazla tuhaftı. Bu yüzden, Chick'in o gece gerçekten ofiste mi olduğunu yoksa korkunç bir eylemde bulunmak için eve mi gizlice girdiğini öğrenmesi gerekiyordu - kendi kızına yönelik bir tehdit şeklinde kırmızı bir ringa balığı bırakmadan önce.

Sandviçinden bir ısırık daha alan Jack, Aralık 2004'te Chick ile yaptığı resmi görüşmeyi düşünür.



"Ee, Chick. Mia'yla ne zamandır çıkıyordunuz? Ne kadar ciddiymiş?" Jack kaset çaların Record tuşuna bastıktan kısa bir süre sonra, sadece arkadaşının zinası karşısında değil, Chick'in kendisini soktuğu zor durum karşısında da kanının kaynadığını hissetmişti. Chick'in yanlış davranışlarından habersiz olan Nola ve Donna'yı düşündü.

"Yazdan beri. Yaklaşık beş aydır," dedi Chick iç çekerek ve burnunun kenarını sıktı. "Nola'ya bakması gereken bir gün arabası tamirdeydi, ben de o gece onu alıp bırakmayı teklif ettim. Flört ettik. Benden hoşlanıyor, etkilenmiş görünüyordu. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Onu evine bırak ve zavallı kızı rahat bırak," diye sertçe bağırdı Jack. "O senin çocuğunun bakıcısıydı. Aklından ne geçiyordu?"

"Hadi ama dostum. Kız yirmi bir yaşındaydı, Jack. Çocuk değildi. Beni bir sapık gibi gösterme." Chick'in bacakları gergin bir şekilde zıplıyor, masayı hafifçe titretiyordu. Jack not aldı.

"Kendini bu şekilde resmettin. Ve bunun senin için gerçekten kötü görüldüğünü inkâr edemezsin." Jack masanın karşısındaki sandalyesine oturdu ve

kulak memesi. "Dün gece Noel partisinden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini söyle bana."

"Sana söyledim. Ofise gittim."

"Gece saat on birde neden ofise gittin Chick?"

Chick ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Cidden Mia'nın öldürülmesiyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jack ellerini kaldırarak, "Ben sadece hikâyenin tamamını öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "Öyleyse anlat bana. Neden bu kadar geç kaldın? Bana tam olarak ne olduğunu açıkla ve lütfen kayıt için spesifik ol."

Chick içini çekti. "Bower'da bir KXOR partisiydi." İşaret parmağını spiral bir hareketle sallayarak daha fazla açıklama yapmasını isteyen Jack'e baktı. Chick yine içini çekti. "Bower bir balo salonu sanırım? Güneydoğu Portland'da. Bu dündü. Yani 18 Aralık Cumartesi mi? Çalıştığım radyo istasyonu için bir tatil partisiydi. Birçok insan katılmak için uçtu. Bu kişilerden biri de bizim kanalımız olan Telegraph One'da yönetim kurulu üyesi olan Thomas Hensworth'tu." Öfkelendi. "Thomas'a stüdyoyu göstermek istedim, çünkü daha önce hiç görmemişti. Ona işleri nasıl yürüttüğümüzü göstermek istedim. Zaten köprü'nün üzerinden kısa bir yoldu, biz de gittik."

"Bu sabah Thomas'la konuştum ve senin ondan daha uzun kaldığını söyledi. Oteline taksiyle gitmek zorunda kaldığını çünkü senin -sanırım tam olarak 'geri çekil' dedi. Neden böyle oldu?"

"Sanırım oradayken biraz e-posta göndermeyi düşündüm."

"Karınız işinizle ilgili bir tatil partisinde sizi beklerken mi?" Jack bastırdı.

"Bu gittikçe saçmalaşıyor. Nedir bu?" "Sadece soruya cevap verin, Bay Strate. Lütfen."

Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca Jack bir kez bile Chick'e "Bay Strate" dememişti. Chick koltuğunda kıpırdanmaya başladı.

"Ben zaten oradaydım. Sadece birkaç şey yapmak istemiştim. Giden kutumu kontrol etsene. Çalıştığımı dair kanıtı göreceksiniz. Mia'nın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Yaptığını da hiç söylemedim. Sadece o akşamın senin için nasıl geçtiğine dair net bir fikir edinmeye çalışıyorum. Bu standart bir protokol."

"Evet, hepsi bu kadar. Donna'dan gelen sesli mesajları duyar duymaz hemen bizim eve geldim. Neler olduğunu o zaman öğrendim." Chick, Jack'in gözlerinin içine baktı. "Bana güvenin. Keşke tatilde kalsaydım."

parti."

Jack yavaşça başını salladı. Arkadaşına inanıyordu ama daha fazlasını öğrenmek için bastırması gerektiğini de biliyordu. Önünde duran ve önceki cinayetlerle ilgili temel ayrıntıları listeleyen kâğıt parçasına baktı. "2004 yılının 19 Eylül, 9 Ekim, 14 Kasım ve 6 Aralık geceleri nerede olduğunuzu teyit edebilir misiniz?"

Chick dudaklarından hava üfledi. "Jack, bunu aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Muhtemelen o gecelerin çoğunda çalışıyordum."

Jack yutkundu. "O akşamların hepsi senin şovdan uzak olduğun gecelerdi. Ve diğer cinayetlerin işlendiği geceler de bunlardı."

Chick şaşkınlıkla boğazından bir ses çıkardı.

Jack devam etti. "Hiçbirinin arkasında senin olduğunu söylemiyorum. Sadece kayıtları düzeltiyorum."

Jack söz konusu geceler için Chick'ten mazeret alabilmişti ama çoğu gevşekti ve Chick'in evde karısı ve kızıyla birlikte olmasından ibaretti. Hava geçirmezlikten olabildiğince uzaktılar. Ama Jack içten içe Chick'in bu işin arkasında olamayacağını biliyordu ve olması için de hiçbir nedeni yoktu. Jack onu sadece kayıtlara geçmesi için hafifçe sorguladı, böylece amiri gerekli özeni gösterdiğini görebilecekti. Ancak Chick'in olaya karıştığına dair gerçek bir kanıt ya da neden yoktu, bu yüzden de gözden düştü.

Mia'nınkinden sonraki aylarda iki cinayet daha işlendi - Yasemin Petri ve Doniesha Wilks - ve Jack bunlarla Chick arasında bir bağlantı bulamadı.

O gün karakolda kendisini terslediği için Jack'i affetti ve Jack, Strate'lerin isimlerini medyadan uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Bildiği kadarıyla kimse bunu öğrenmedi. Ve Saklanan Adam kısa sürede bölgede kötü şöhretli bir seri katil haline gelmesine rağmen, öldürmeyi bıraktığında insanlar ilgisini kaybetti.



Jack masasındaki sandalyede sallanır ve bir kez daha Felicity'nin otopsi raporunu eline alır

Rapor. Hatırladığı kadarıyla, Hiding Man davasındaki yedi cinayetin detayları birbirine çok benziyor: takip, paranoya, kurbanın boğazının kesilmesi, temiz bir olay yeri. Oregon Eyaleti Kriminal Laboratuvarı'nın olay yerindeki kan ve diğer lifler ile yabancı saç gibi görünen örnekler üzerinde çalıştığı DNA testlerinin sonuçlanması aylar olmasa da haftalar alabilir. Ama o zamandan önce cevaplara ihtiyacı var. Bu kişiyi yakalamak için zamana duyarlı baskı boğucudur.

Biri ofisinin kapısını çaldığında Jack düşüncelerinden sıyrılır.

"İçeri gel," diye bağırır masasından.

Departmanın sekreteri Minnie, kapıyı arkasından kapatmadan önce içeri bakar ve her zamanki bukleleriyle hacimli kızıl saçlarını savurarak parmak uçlarında Jack'e doğru ilerler. Minnie yirmi yılı aşkın bir süredir bölümün belkemiğini oluşturuyor ve Jack'in üzerinde çalıştığı hemen hemen her davada, en sevdiği kalemleri stokta tutmaktan, olası şüphelilerin suç geçmişini göndermeye ve rapor onaylarına yardımcı olmaya kadar ona yardımcı oluyor. Hatta Pazar sabahı gelip böyle bir cinayetin ardından Jack'e yardım edecek kadar da iyi.

Minnie sesini alçak tutar. "Nola Strate burada. Üzerinde çalıştığın dava hakkında seninle konuşmak istiyor." Jack'in aktif bir soruşturma hakkında sivillerle konuşamayacağını bildiği için yüzünü buruşturur ve parlak kırmızı gözlüklerini yeniden takar.

Kafası karışan Jack saatini kontrol eder ve onu sadece iki saat önce stüdyoda bıraktığını görür. "Öyle mi? Daha bu sabah onunla birlikteydim."

Minnie omuz silkiyor ve ekliyor, "Önemli olduğunu söylüyor. Yardım edebileceğini mi söylüyor?"

Jack pes eder ve sandviçinden son bir ısırık alır. "Pekâlâ. Onu içeri gönder. Teşekkürler, Minnie."

Jack, Minnie'nin Jack'in ne üzerinde çalıştığına burnunu sokacağını ve abartılı teorilerini ona anlatacağını bildiği için huzursuzdur. Ama onun da bu işte bir çıkarı olduğunu ve bir şekilde işin içinde olduğunu bildiğinden, onun gönlünü almaya karar verir. Tek bildiği, belki de Minnie'nin ona yardım edebileceğidir.

Minnie kapıya yaslanır ve Nola'yı içeri buyur eder. Jack'e başıyla selam verir ve kapıyı arkasından kapatır.

"Her şey yolunda mı? Başka bir şey hatırladın mı?" Jack, oturması için ziyaretçi sandalyesini işaret ederek Nola'ya sorar. Nola kalmayı tercih eder

ayakta.

"Bunu yeterince ciddiye almadığınızdan endişeleniyorum. Bana bu vakanın tanıdık gelmediğini dürüstçe söyleyemezsin." Yumruklarını iki yanında sıkıyor, aceleyle konuşuyor, gözleri azap dolu.

"Nola. Neden bahsettiğini bilmiyorsun, tatlım-"

"Onunla aynı odada bulundum," diye yüksek sesle araya giriyor Nola. "Vücudundan sadece birkaç adım uzakta durdum. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Jack, onun haberi olmadan böyle bir şey yapıp yapmadığını merak eder. Ama daha fazlasını öğrenene kadar Nola'nın Saklanan Adam'ın geri döndüğüne dair korku yaratmasına izin veremez.

"Aynı adam olup olmadığını bilmiyoruz," diye kesin bir dille cevap verir Jack. "Saygısızlık etmek istemem ama bu dava hakkında bilmediğiniz çok şey var." Bir nefes alır ve ses tonunu sakinleştirir. "O gece, o yaşta yaşadıklarınız kabul edilemez. Ama bu sana yetki vermez."

Jack bu sözlerin ağzından çıkmasına izin verdiği için neredeyse kendini kötü hissediyor; Nola'nın duygularını incitmek ya da endişelerini küçümsemek istemiyor. Ama burası hassas bir bölge ve kendi ayakları üzerinde durması gerekiyor.

"Onu tekrar gördüm. Dün gece," diye teklif eder Nola.

Jack şaşkınlıkla başını sallar. "Ne demek istiyorsun? Nerede?"

"Babamın imza gününde. Yemin ederim. Merdiven boşluğunda duruyordu."

Jack hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sana inanmak istiyorum, gerçekten. İnanmadığımı da söylemiyorum. Ama sence babanın kitap duyurusu bazı kötü anıları ortaya çıkarmış olabilir mi?"

"Ben. Gördüm.

Onu." "Başka

kimse gördü mü?"

Nola duraklar, nasıl cevap vereceğinden emin değildir.

Jack fısıldar, "Otur. Seninle bir şey paylaşacağım. Ama bu odadan çıkmayacağına dair bana söz vermelisin. Başım büyük belaya girebilir."

Nola aynı rahatsız bakışlarla nihayet sandalyeye oturur ve kollarını masaya dayayarak öne doğru eğilir, parmaklarını birbirine kenetlemiş, bilgi beklemektedir.

"Kurbanın bir dargın bir barışık bir erkek arkadaşı varmış. Hâlâ onu arıyoruz ama şunu söyleyebilirim: Hiding Man cinayetleri işlendiğinde sadece on dokuz yaşındaydı. Bu sabah aldığımız kayıtlara göre Pennsylvania'da yaşıyor ve okula gidiyormuş. Ancak kurbanın telefonunda onunla arasında geçen bazı garip mesajlar bulduk ve ona ulaşamadık. Bu bir cinayetten başka bir şey olmayabilir.

aile içi anlaşmazlık."

Nola sessizce oturur, meşe masasına bakar ve ilk başta hiçbir şey söylemez.

"Saklanan Adam cinayetlerinin kanıt kutularını görmek istiyorum," der sonunda, Jack'in söylediği her şeyi görmezden gelerek.

Jacks güler ve bir espri bekleyerek bakar. Kadının şaka yapmadığı dayanılmaz bir şekilde ve çabucak anlaşılır.

"Ciddi olamazsın, Nola. Az önce söylediklerimin hiçbirini duymadın mı?"

"O dosyalardan bazıları benim. Bakmaya hakkım var."

"Hayır, yok."

"Jack, hadi ama. Biz aile gibiyiz. Eğer bunun basit bir aile içi anlaşmazlık olduğuna ve Saklanan Adam'ın bir yerlerde öldüğüne inanıyorsan, kanıtlara bakmama izin vererek beni rahatlatmakta hiçbir sorun yaşamazsın." Nola'nın sesi şimdi daha hafif, ikna edici. Hatta ona yumuşak, kapalı ağızlı bir gülümseme bile atıyor.

"O şeylere bakmanın nasıl bir faydası olacak?"

"Dediğin gibi. Kabul edilemez bir şey yaşadım. Belki bazı şeyleri okumak bana yardımcı olur. Ve beni Felicity'nin cinayetiyle ilgili olarak sizin tarafınıza çeker. Belki bu, aradaki farkları anlamama yardımcı olabilir."

Teknik olarak, Nola Felicity'nin aramalarının ses dosyalarını yayınlayabilir ya da dizideki fikirleri hakkında topluma korku yayabilir. Onun endişelerini uzak tutması gerekiyor. Ancak diğer cinayetlerin ayrıntılarına bakmanın tam tersini yapacağına dair kötü bir his vardır: Nola'nın aynı katil olduğuna dair inancını pekiştirecektir. Çünkü Nola'nın aksine Jack kanıtların birbirine çok benzediğini bilmektedir.

"Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum," diye iç geçirir Jack. "*Benim* gözetimim altında dosyana bakmana izin vereceğim. Ve bunu yaptığımızı kimseye söyleyemezsin."

"Dudaklarım mühürlü," diyor Nola, takdirle Jack'in elini hızla sıkarak.

Jack, Nola'yı içeride oturur vaziyette bırakarak ofisinden çıkar ve Minnie'nin boş masasının yanından geçer. Kendini haklı olarak suçlu hissederek, hareketlerini fark edecek biri olup olmadığını görmek için odanın etrafını tarar, ancak Minnie kendine bir fincan kahve doldururken, başka bir meslektaş da telefonla konuşmaktadır ve yüzü ters yöne dönüktür. Jack'in, daha çok mülk odası olarak adlandırılan kanıt odasına girmesine izin verilir, ancak

Nola'ya kendi dosyasından bazı evraklar gösterir, kimsenin onu görmesini istemez.

Anahtar kartını kanıt odasının kapısının yanındaki okuyucuya bastırır ve yeşil bip sesi çıkararak kapının kilidini açar. İçeri girer ve kapıyı kapatır. Odada onunla birlikte başka kimse yoktur. Birçoğu 1980'lerden kalma marihuana ve insanların cep telefonları ya da hiç alınmamış kişisel eşyalarıyla dolu poşetlenmiş kanıt ve saklama kutularıyla dolu raflara yaklaşırken kafasında dava numarasını tekrarlıyor. Yedi cinayet işlendiğinden, bu davaya tahsis edilmiş daha da fazla kutu vardır, bu da 2004-0291 numarasının fark edilmesini kolaylaştıracaktır. Ancak tüm kutuların yan yana durması gereken rafa rastladığında, ikisinin eksik olduğunu fark eder. Uzun zaman önce yanlış saymadığından emin olmak için orada olanları gözden geçirirken, Mia Parsons'ın cinayetiyle ilgili notları, kanıtları ve belgeleri içeren kutunun -ve daha sonra Nola ve ailesinin cinayetin işlendiği sırada verdiği bilgilerin-kaybolduğu sonucuna varır. Tıpkı Mia'nın cinayetinden bir ay sonra işlenen Jasmine Petri cinayetine ait kanıt kutusu gibi.

Jack'in kalbi sıkışır ve onlara ne olmuş olabileceğine dair bir cevap bulmak için zihnini yoklar. Parmaklarını sayısız kutunun üzerinde gezdirir, yorgun zihninin yanlış okumadığından emin olmak için dosya numaralarını tek tek okur. Ama gitmişler. Her şey bu odada kesinlikle doğru yere konuyor ve mülk memuru tarafından sürekli düzenli tutuluyor. Dosyaların gitmiş olması neredeyse hiç mantıklı değil. Bu imkansız. Meslektaşlarının asla bu kadar dikkatsiz davranmayacağından emin. Ve departmanında şu anda onları incelemesi gereken başka kimse de yoktur - özellikle de Jack bu davanın lideri olduğu ve ortağı şehir dışında olduğu için.

Jack kanıt odasından çıkar ve ofisine doğru yol alır, kendini oraya gelirken hissettiğinden daha suçlu hissetmektedir. Minnie masasına geri döndüğünden, ona kayıp kutulara ne olduğu hakkında bir şey bilip bilmediğini sormaya karar verir.

"Hiding Man kanıt kutularını almak için herhangi bir talepte bulunmadınız, değil mi?"

"Woof," diye nefes alır Minnie. "Bu yıllardır duymadığım bir isim. Hayır, duymadım. Duymamı ister misiniz?"

"Hayır. Ama teşekkür ederim," diyor Jack boş bakışlarla, hâlâ anlamaya çalışarak.

Ofisinin kapısını açıp Nola'yı gördüğünde aklına bir şey gelir. Bu kutuları en son iki yaz önce Chick yeni kitabı üzerinde çalışırken çekmişti. Sadece kendi gözetimi altında incelemesine izin vermişti; tıpkı Nola'ya yapmak üzere olduğu gibi, Chick'e Mia'nın kutusunu göstermişti. Şimdi Mia'nın kutusundan daha fazlasını çektiğini hatırlıyor; en azından bir ya da iki tane daha. Böyle bir durumda profesyonelce davranmadığını fark edince midesi bulandı. Ve sırf onları görmek istediği için Nola için her şeyi yeniden yapmak üzereydi. Yakın arkadaşları söz konusu olduğunda kritik bilgiler konusunda fazla hoşgörölü davrandığını şimdi daha iyi anlıyor. Chick ya da Nola gibi biri için bile olsa bu tür maskaralıkların devam etmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir bu bölümde çalışıyordu. Jack, Chick'le geçirdiği o günden sonra kutuları bir daha hiç görmedi - gerçi Chick masasında onları incelerken dışarıda uzun bir telefon görüşmesi yaptığını hatırlıyor.

Aptal, der kendi kendine.

Aradan bir buçuk yıl geçmiş olmasına rağmen, Jack ofisine döndüğünde Chick'in ona Minnie'den onları eşya odasına geri koymasını istediğini söylediğini ve Jack'in de ona inandığını hatırlıyor.

Onları neden saklasın ki? Hem de bunca zaman sonra? Jack merakla Nola'ya doğru yürüdü.

"Kutu nerede?" Nola şaşkınlıkla sorar.

Jack derin bir iç çeker. "Birkaç yıl önce babanın onlara bakmasına izin verdim. Ve sanırım onları çalmış olabilir."

Merhaba. Chick'e ulaştınız. Aramanızı cevaplayamadığım için üzgünüm ama mesaj bırakırsanız hemen geri döneceğim."

Üst üste ikinci kez sesli mesajını alıyorum. Karakoldan uzaklaşırken üçüncü bir deneme yapıyorum. Babamın o kanıt kutularını neden çalmış olabileceğine dair beynimi zorlarken bir daha duymamak için dua ediyorum.

Telefonumda onun adını tuşladıktan saniyeler sonra, "Merhaba. Tekrar aradınız-" sesini duyuyorum ve telefonu kapatıyorum.

Teknolojiye en az benim kadar hâkim olan babama ulaşmak genellikle kolaydır. Son birkaç gündür telefonlarımı açmayan yeni versiyonu bana yabancı geliyor. Onu sık sık aramıyorum ama aradığımda her zaman cevap veriyor.

Burnside Köprüsü'nden geçip eve doğru giderken, yetmiş metre aşağıda dalgalanan suya, yüz yıllık İtalyan Rönesans köprüsü kulelerine ve nehrin hemen yukarısındaki evimden her zaman gördüğüm yolcu gemisine hayranlıkla bakıyorum. Gündüz vakti bu manzaradan, Kasım ayına girmiş olmamıza rağmen, sonbahar tüm hızıyla devam ediyor. Ufuk çizgisi göz alabildiğine kırmızılar, sarılar, turuncular ve yeşillerle dolu. Ve bir an için, etrafımdaki güzelliği seyrederken, dramı, korkuyu unutuyorum. Her şey çok güzel.

Babamla ilgili daha fazla soru yağmuruna tutulduğumda o an sona eriyor. Aklımın yarısı evine gidip bir açıklama talep etmekte. Ama bunun yerine, kendime asla yapmayacağımı söylediğim bir şeyi yapmak için eve devam ediyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde beni cezbeden bir şey: google the Hiding Man. Kanıt kutularını karıştırıp, geçmişe bakamayacağıma göre

Araştırmacıların bakış açısından ayrıntıları, en azından dizüstü bilgisayarına döndüğümde internetten temel bilgileri öğrenebilirim. Ya da en azından öğrenebileceğimi varsayıyorum. Ya bir dizi rahatsız edici, ayrıntılı makale keşfedeceğim ya da şok edici derecede kıt bir bilgi kaynağı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Davanın temellerini biliyorum; Mia'dan başka çok sayıda kurban olduğunu, Mia'nın öldürülmesinden aylar sonra adamın radardan düştüğünü ve polisin tüm bunların arkasındaki adamı asla yakalayamadığını. Ama öğreneceklerimden korktuğum için kendimi tavşan deliğine girmekten hep alıkoydum.

Bu noktada, onun geri dönmüş olabileceğine inanarak, bir tür kendini koruma taktiği olarak diğer kurbanlara ne olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorum. Eğer gerçekten benim peşimdeyse, onu zekamla alt etmem gerek. Ama oyununu bilmeden bunu yapamam. Cinayetler asla çözülemediğinden, medyada yer alan haberlerde eksik bilgiler olacağını fark ettim - kanıt kutularında bulmayı umduğum ayrıntılar.

Çocukluğumun mutfağında yazılan mesajın fotoğraflarına bakmak ya da o gecedan sonra Jack'le yaptığım röportajın metnini görmek kulağa hastalıklı olduğu kadar katartık de geliyor. Olaylar çok uzun zaman önce ve ben henüz bir çocukken yaşandığı için, çoğu hayal ürünü gibi geliyor. Gerçek olaylar artık soluk ve silik geliyor. Onları yüzeye çıkarmaktan korkuyorum ama bir yanım bunu yaparsam onları yok edebileceğime inanıyor. Tıpkı *Elm Sokağında Kabus* filmindeki gençlerin rüyalarındaki şeytani, dengesiz Freddy Krueger'i ele geçirmeleri gerektiği gibi, böylece onu gerçek dünyaya çekebilir ve sonsuza dek sona erdirebilirler. Belki benim kâbuslarımla yüzleşmem de onların ortadan kaldırılmasıyla sonuçlanır.

Jack'in ofisinden ayrıldıktan on beş dakika sonra bir duygu seli içinde evime yaklaştım. Evimin arka tarafındaki garaj yoluna girdiğimde, yan komşumun arabasının garaj yolunda olduğunu fark ediyorum. Her zaman dikkat ederim çünkü ev sahiplerini hiç görmedim. Sanki o evde yaşayanlar görünmezmiş gibi. Onları pencerelerde, market alışverişlerini getirirken, arabalarına binip inerken, çöp kutularını kaldırıma çekerken, hiçbir şeyde görmüyorum. Tek gördüğüm, daha önce açık olmayan panjurların aniden açılması ve tam tersi; mumların yanıyor gibi görünüp sonra sönmesi; pencerelerin açılıp sonra kapanması. Ama hiç insan görmüyorum. Gerçi şimdi garaj yolunda birinin evde olduğunu kanıtlayan siyah bir araba duruyor.

Arabamı park ediyorum ve monte edilmiş demir posta kutumun

paketler ve mektuplar. Gümüş anahtarımı ön kapıya soktuktan sonra posta yığınını kaptığım gibi içeri giriyorum. İçgüdüsel olarak kapıyı arkamdan kilitliyorum ve postalarımı bırakıp planlarıma devam etmek için yemek masasına yöneliyorum. Paketler kollarımdan düşerken, elime aldığım mektuplardan birkaçı yere düşüyor. Onları alıp teker teker masanın üzerine bırakıyorum ve hepsinin otomatik ödemede olan faturalar olmasını bekliyorum.

Kendime not: Kağıtsız çalış.

Ama bir tanesi diğerlerinin arasından sıyrılıyor. Diğerleri gibi üzerinde plastik pencere camı yok. Onlar gibi iade adresi de yok. Zarf tamamen boş ve posta ücreti yok. Bir kâğıt boyutlarındaki her şeyin sığabileceği şu kraft posta kutularından biri. Zarfı ters çeviriyorum, tamamen açık ve boş olmasını bekliyorum, sadece birinin yanlışlıkla gerçek bir mektupla birlikte attığı ve bir şekilde benimkine karışan kopya bir zarf. Ama postacı zarfı kapatmış. Yapışkan mühür bastırılmış ve metal toka aşağı katlanıp tutturulmuş. Zarfın etrafını sıkıştırdığımda, içinde tek bir kağıttan daha kalın ama bir deste belgeden daha ince bir şey hissediyorum.

Bu ne olabilir?

Tedirgin bir şekilde yemek masama oturdum ve elimdeki zarfı yavaşça yırtarak açtım. İçimden bir ses bunu eldiven takarak ya da en azından biraz daha düzgün bir şekilde yırtarak yapmam gerektiğini söylüyor ama mektup açacağım yok ve içinde ne olduğunu görmek için tehlikeli derecede hevesliyim. Mührü yırtmayı bitirdiğimde, metal tokayı yukarı doğru büküyorum ve tek bir kağıt parçası çıkarıyorum. Korunaklı, plastik kaplı ve bir yüzünün üst kısmında büyük, kalın harflerle "DELİL" yazıyor. Altında bir vaka numarası, açıklama ve sadece kısmen doldurulmuş diğer bilgiler yer alıyor. "KANIT" kelimesi midemi bulandırıyor ama bunun ne olduğunu henüz göremiyorum. Birdenbire tırnaklarımın ucuyla dokunuyor, en köşelerinden tutuyorum. Poşeti ters çevirip yemek masamın üzerine bırakıyorum ve yarattığımı unuttuğum bir şeyle karşılaşıyorum.

Şeffaf plastik kanıt torbasının içinde Mia'nın öldürülmesinden sonra yaptığım bir çizimin bulunduğu tek bir kağıt parçası var. Siyah renkli bir kalem kullanarak o gece merdivenlerin dibinde dururken gördüğüm şeyin aynısını çizdim; ben başlarının üstünde mışıl mışıl uyurken Mia'nın erkek arkadaşının onunla evcilik oynamaya çalışıp çalışmadığını görmek için aşağı süzülmuştüm. Çizime bakınca anılar o kadar güçlü bir şekilde geri geliyor ki, sanki zamanda geri çekilmiş gibi oluyorum. Bu ayrıntılı bir

Ağzını ve burnunu oluşturan imza dikişini ve gözlerinin üzerindeki deliklerin etrafına dikilen ipliği sergileyen O'nun taslağı.

Bu benim posta kutuma nasıl geldi? Kendime sordum.

İşaretsiz olması, posta dağıtıcım olmayan biri tarafından şahsen bırakıldığı, ancak diğer postaların arasına karışmak için itildiği anlamına geliyor. Telefonumu cebimden çıkarıyorum ama havanın çalkantılı olması kameralarımın bütün gün girip çıkmasına neden olmuş - yani kameram bugün postacıyı bile yakalayamamış. Bunu görmem için kim bıraktıysa da.

Bu bir çeşit mesaj mı?

Kalbim daha hızlı atıyor ve bunu kendi evimde bile korkmak için nedenler listeme ekliyorum.

Burada yılın yarısından fazlası yağmurlu geçtiği için bu durum o kadar sık yaşanıyor ki kameraları tamamen kaldırmayı düşündüm. Bu şekilde bozulduktan sonra kameraları tekrar çalışır hale getirmenin tek yolu güvenlik şirketini aramak ve ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak, sanal olarak tamir etmelerini veya evime bir teknisyen göndermelerini sağlamak. Çoğu zaman bunu telefonda yapabiliyorlar. Ama bu fırtına özellikle kötüydü, bu yüzden birini göndermek zorunda kalmamaları için küçük bir dua ediyorum. Eğer durum buysa, kameraların tamir edilmesi günler sürebilir. Ve böyle bir zamanda, ayıracak günüm yok.

Northwest Protect'in numarasını bulup arıyorum, bu işi mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum. Kısa bir çalmadan sonra, diğer uçtaki kadın robot ses şöyle diyor: "Bölgenizdeki çok sayıda kesinti nedeniyle normalden daha uzun bekleme süreleri yaşıyoruz. Sıradaki altmış dört numaralı çağrı sahibisiniz. Lütfen bir sonraki müsait temsilci için bekleyin."

Önümdeki arayanların sayısı karşısında sesli bir şekilde soluklanıyorum ve daha sonra tekrar denemek üzere aklıma bir not olarak telefonu kapatıyorum. Sadece Oregon ve Washington'u kapsayan bir şirket, bu yüzden arayanların sayısına şaşırdım. Ama son fırtınalardan sonra bunu beklemem gerekirdi. Web sitelerindeki müşteri hizmetleri saatlerine baktığımda, bugün Pazar olduğu için bir saatten kısa bir süre içinde kapandıklarını okudum. Şu anda beklemede olan herkese bugün yardım edileceğinden bile şüpheliyim.

Kendime not #2: Onları yarın tekrar arayın.

Bunu ne kadar çabuk halledebilirim, kendimi o kadar çabuk güvende hissedeceğim. Ve tekrar denerlerse bunu yapanı kamerada yakalama olasılığım o kadar yüksek.

Yirmi Yıl Önce

Nola, aydınlık ve çıplak bir odada Jack ile metal bir masanın karşısında oturuyor. Altındaki sandalye sert ve soğuk, başının üzerinde ise tek bir ampul yanıyor. Anne ve babası iki yanında otururken masanın üzerinde gökkuşağının her tonundan renkli kalemler dizili. Jack birkaç dakika önce, ondan bir gece önce gördüğü adamı çizmesini istedikten hemen sonra onları masaya yaymıştı.



Nola önceki gece ağlamayı kesmemişti, sabahın köründe duygularına yenik düşüp otel odasının penceresinden dışarı boş boş bakana ve uyuyamayana kadar da kesmemişti. Karanlık ufku izledi ve herhangi birinin yatma vaktinin çok ötesinde dolaşan arabalarla ilgili hikayeler tasarladı. Bir yanı çok sevdiği çocukluk evine dönmek, annesi ve babasıyla birlikte yorganın altına saklanmak istiyordu. Ama orada bir daha asla güvende hissedemeyeceğini biliyordu; bunun yerine, adını bilmediği bir adamın tutsağı gibi. Uyuyan anne ve babasına dönüp baktığında, otel odasının ne kadar süreyle onların evi olacağını merak etti.

Ailesi, Nola'nın kendini güvende hissetmesi için onlara şehrin öbür ucunda ve altı kat yukarıda, her şeye ve herkese tepeden bakan rahat bir oda ayarladı. Oda modern ve temizdir, çarşafklar genellikle

Sanki yeni bir yerde maceraya atılıyormuşçasına içine gömülmekten mest oldu; ailesiyle birlikte Disneyland, Hawaii ve Londra'ya yaptıkları geziler gibi. Otelde kalmak lüks gelse de hafızasındaki tatillere hiç benzemiyor. Ne de olsa kendi şehrindeydi, bu yüzden evinde olmamak ona yabancı geliyordu.

Donna ve Chick'in Nola'ya yakın kalabilmeleri için üçü için tek yataklı bir kral dairesi ayırtmışlardı. Nola onların arasında, bir daha zarar görmeyeceği bir yerde uyudu. Onlar iki yanında uyurken Nola bir süre tül perdenin arkasından ıslıl ıslıl parlayan şehir ışıklarını inceledi ve gün ışığını bekledi. Bu bir macera değildi, eğlenceli de değildi. Bu da bir cehennemdi.

Öğleden sonra karakola giderken anne ve babası olanlarla ilgili tek kelime etmemişti. Mia'dan bahsetmediler, Nola'ya ne gördüğünü sormadılar ya da iyi olup olmadığını sorgulamadılar. Sanki birkaç saat önce ya da hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorlardı. Nola bu konuyu tek başına açmaya cesaret edemiyor, mümkün olduğunca kaçınmak istiyordu.

Babası arabayı hız sınırının altında sürerken, görünüşe göre kendi sersemliği içinde, "Bu hafta okuldan izin alıp annenle eğlenceli bir yere gitmeye ne dersin?" demişti.

Nola babasının bu teklifi yaparken gülümsediğini ama birkaç saniye sonra yavaşça vazgeçtiğini fark etti. Onun da acı çektiğini biliyordu ama nedenini bilmiyordu.

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için birkaç dakika sessizce oturdu. *Eğlenceli bir yere gitmek mi? Böyle bir zamanda mı?* diye düşündü. Bir daha eğlenip eğlenemeyeceğini bilmiyordu.

Onun sorusunu duymazdan gelerek, "Eve ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

Geri dönmek istemiyordu. Korku onu bunaltıyordu ama burası onun eviydi. Asla geri dönmeme ihtimali de oraya geri dönmek kadar korkutucuydu.

Annesi yolcu koltuğundan arkasını döndü ve ona özür dileyen bir gülümseme gönderdi. "Baban ve ben senin daha büyük bir odası olan çok daha iyi bir evi hak ettiğini düşünüyoruz. Sana henüz söylemeyecektim ama Blair Teyze'nin yaşadığı göl kıyısında bir ev tutmayı düşünmeye başladık bile."

Nola'nın teyzesi Blair aslında onun teyzesi değildir. Sık sık ziyaret ettikleri annesinin yakın arkadaşıdır, ancak Nola onu hayatının büyük bölümünde teyzesi olarak görmüştür.

Hayat.

Blair Teyze'nin evi her zaman Nola'nın ziyaret etmeyi en sevdiği yerlerden biri olmuştur: Nola'nın büyüdüğü evden otoyolun aşağısında kısa bir yolculuk mesafesinde bulunan pitoresk, varlıklı göl kenarı topluluğu. Burayı daimi ikametgahları haline getirme fikri normalde onu heyecanlandırırdı ama hiçbir şey onu neşelendiremezdi.

Nola hâlâ ne diyeceğini bilemez bir halde annesine bakıyordu.

Babası tekrar söze girdi. "Bir tekne alabiliriz. Her zaman yüzeriz. Bu seni mutlu eder mi? Bunun hepimiz için büyük bir değişiklik olacağını düşünüyoruz."

Ama Nola değişiklik istemiyordu. Onun asıl istediği her şeyin normale dönmesiydi. Mia'nın kurtarılabilmesi için anne babasına partiye gitmemeleri için yalvarabileceği dün akşam 7 versiyonuna ışınlanmak.

Chick, Donna ve Nola, polis karakoluna girene kadar kısa yolculuğun geri kalanında sessizce oturdular. Anne ve babası dün gece de ayrı ayrı oraya gitmişlerdi ama Nola nedenini bilmiyordu.

Ama işte yine birlikteydiler ve kâğıt üzerinde gördüğü korkunç bir şeyi taklit etmesini bekliyorlardı.



"Bu renklerden istediğin herhangi birini kullan ve çok zor gelirse bana haber ver, tamam mı?" Jack masanın karşısından, parmaklarını birbirine kenetlemiş bir şekilde konuşuyor. "Onu düşünmek istemediğini biliyorum ama bize neye benzediğini göstermen bunu yapan kötü adamı yakalamamıza yardımcı olacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Nola başını sallamadan ve siyah renkli kaleme uzanmadan önce bir an durur. Adam hakkında hatırlayabildiği şeylerin çoğu kelimenin tam anlamıyla siyah beyazdı, çünkü adam renklerden yoksundu. Sekiz yaşındaki Nola her ne kadar Razzle Dazzle Rose, Mango ya da Shamrock kalemlerini almak istese de, bunun yerine Outer Space ve Black olarak etiketlenmiş renkler arasında tartışıyor. Hangisi onun gece yarısı delikli gözlerini ya da maskesine kazınmış karanlık ipliği daha iyi taklit ederdi? Ya da giysilerinin hepsi görünüşte

birbirine karışmış?

Önünde bir parça yazıcı kağıdı, boş ve parlak, güzel sanatlarla doldurulmak için yalvarıyor. Artık pek resim çizmiyor ama çizdiğinde de tipik eserleri çiçekler ya da Cartoon Network veya Nickelodeon'da olmasını dilediği bir program için uydurulmuş karakterler oluyor. Bunlar genellikle konuşan hayvanlar ya da süper güçleri olan havalı genç kızlar oluyor. Hatta bazen babasının programında duyduğu hayaletler gibi yaratıkları -ama yüzlerinde gülümsemeyle- ya da deniz canavarlarının veya orman kriptidlerinin daha nazik versiyonlarını çizmeyi seviyor. Hiçbir zaman onu korkutan bir şey karalamamıştır. Ve şimdi başlamak zorunda olmasından nefret ediyor.

Donna ve Chick dayanışma içinde Nola'nın sırtını sıvazlayarak ona başlaması için izin verirler. Yüzünü çizmek, üzerinde düşünmek, konsantre olmak anlamına gelecekti. Onun yerine önce kıyafetlerinden başlar. Nola sahnenin kendisini dahil etmemeye karar verir çünkü merdiven ya da mobilya çizme konusunda pek yetenekli değildir ve bunu berbat etmek istemez. Ama her ihtimale karşı Jack'in yanında bir yığın kağıt var.

Nola, Başsız Süvari'yi balkabağı olmadan çizmiş gibi görüldüğü noktaya geldiğinde, kötü adamın yüzünü çizmeye başlıyor ve dikişi detaylandırabilmek için yeterince büyük çiziyor. Gözlerinden mi yoksa ağzından mı başlamanın daha ürkütücü olacağına karar veremiyor ama sonunda geri kalanını bitirirken gözlerinin kendisine bakmasını istemediğine karar veriyor.

Sonunda gözlere geldiğinde, kalbi göğsünün içinde çarpıyor. Bunu vücudunun her yerinde hissedebiliyor, korku tenindeki her gözeneğe sızıyor. Nola renkli kalemi azimle kavrarken elleri terden nemli bir hal alıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra, merdivenin dibindeki adamın karanlık gözlerini hızla tamamlıyor. Bitirir bitirmez kalemi Jack'e doğru itiyor ve çizdiği şeye bakmak istemeyerek kucağına bakıyor.

"Kayıtlara geçmesi için, kişiyi neden bu şekilde çizdiğini ve dün gece gördüklerinle ne kadar örtüştüğünü açıklayabilir misin, Nola?" Jack yumuşak bir tonda soruyor ve sesini masanın üzerindeki kayıt cihazına doğru yönlendiriyor.

"Gördüğüm şey buydu. Böyle görünüyordu," diye yanıtlıyor

Nola. "'O' derken neyi kastediyorsun?" Jack sorar.

Chick hayal kırıklığı içinde başını arkaya yaslar, zaten genç kızından çok fazla şey istendiğini düşünmektedir.

"Mia'yı öldüren kötü kişi." Nola bebek bakıcısının adını tekrar gözyaşlarına boğulmadan söylemekte zorlanır. Ama istese de ağlayabileceğini sanmıyor, kendini kurumuş bir kuyu gibi hissediyor; toplayabileceği her damlacık çoktan emilmiş.

"Görünüőüyle ilgili paylaşabileceğiniz başka bir şey var mı? Sesi, tavırları, buna benzer herhangi bir şey?"

"Konuştuğunu duymadım. Hareket ettiğini de pek görmedim."

"Doğru. Teşekkür ederim, Nola. Cinsiyetlerini bilmediğimiz halde 'o' deyip duruyorum. Tabii birini diğetine tercih etmenize neden olan bir şey yoksa?"

Nola düşünmek için duraklar. "Görebildiğim kadarıyla saçı yoktu. Ama belki de vardı ve maskenin altındaydı."

"Maske taktıklarından emin olmanı sağlayan şey nedir?" Jack sorar.

Nola titrek bir iç geçirir ve sonunda yarattığına bakar. "Yüzü insana benzemiyordu."

Yemek alanımın etrafında dolanırken babamın sesli mesajını tekrar alıyorum.

Sözde sahip olduğu bir kanıt kutusundan bir şey nasıl olur da isimsiz ve şifreli bir şekilde posta kutuma düşer? Jack'e bunun bir fotoğrafını göndermeyi düşünüyorum ama ne anlamı var anlamıyorum. Belli ki benim bu işe karışmamı istemiyor. Aldığım şeyi ona göstersem kim bilir ne der ya da ne yapar.

Babamı suçlar mıydı? Bunu benim uydurduğumu mu düşünür? O'nun geri döndüğüne dair teorimi daha ciddiye alır mı? Bu belirsizlik yüzünden, sanırım bunu şimdilik kendime saklamam en iyisi. İsteyeceğim son şey Jack'in babamdan şüphelenmesi. Postacı hakkında konuşmak tam tersini yapar. Ayrıca, Jack'in de en az benim kadar babamla iletişim kurmaya çalıştığından eminim. Bu uğursuz paketle ilgili cevapları yakında alacağımdan eminim - ister babamın ağzından çıksın ister çıkmasın. O zamana kadar, artık evde olduğuma göre, cinayetler hakkında internetten öğrenebileceğim her şeyi öğrenmenin zamanı geldi.

Kanepemin köşesine kıvrılıp işe koyuluyorum. Ama dizüstü bilgisayarımı açtığımda parmaklarım dondu. O'nu aradığımda ne bulacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

Büyürken, O'nun bir memleket efsanesi olacağını, şehrimizin onunla anılacağını hayal etmiştim. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla okulda ya da kasabada kimse O'ndan bahsetmiyordu ve ben de hatırlardım. Muhtemelen bunun nedeni insanların seri katilleri folklorda olduğu gibi yüceltmemeleridir. Ya da en azından yüceltmemeleri gerekir. Örneğin, Arkansas'ın küçük bir kasabası olan Fouke'de Boggy Creek Canavarı adında bir canavara dair raporlar bulunmaktadır. Canavar, en azından Fouke'den beri sayısız kez görülmüştür.

1964, ormanda insanları takip ediyor ve arkasında üç parmaklı ayak izleri bırakıyordu. Bu yaratık ve hikayesi toplumlarında o kadar önemli bir yer edinmiş ki, Canavar Mart adında bir market açmışlar. Dükkanın dışında ziyaretçilerin fotoğraf çektirebileceği gerçek boyutta bir figürü ve dükkanın tabelasının üzerinde küçük harflerle şöyle yazan dev bir büstü var: FOUKE, HOME OF THE LEGENDARY BOGGY CREEK MONSTER.

Efsaneyi en büyük turistik cazibe merkezi haline getirmişler. Ve bahse girerim bunun nedeni, en az yedi masum insanın hayatını bilerek almamış ve diğerlerininkini kalıcı olarak yok etmemiş olmasıdır. Çocukken *Gece Nöbeti*'nde Boggy Creek Canavarı'nı dinledikten sonra, hep onun benim şehrimde de aynı etkiyi yaratacağını hayal etmiştim. Neyse ki yapmadı.

Parmaklarım T-H-E H-I-D-I-N-G M-A-N harflerine yazmaya yeni başlamışım gibi teker teker basıyor, ardından sağ orta parmağım Return tuşuna vuruyor. Arama sayfasının en üstünde gördüğüm ilk bağlantıda şöyle yazıyor: "The Hiding Man: Portland'ın En Üretken Seri Katili."

Seçimleri taramaya devam ederken sekmelerime eklemek için bağlantıya komutla tıklıyorum. Ana aramanın en üstünde Saklanan Adam'la ilgili beş fotoğraf var. Bunlardan birkaçı cinayetlerin işlendiği sırada kurbanların evlerinin dışından; olay yerinde ambulanslar ve kolluk kuvvetleri var. Bir diğeri ise cinayetlerin işlendiği yerlerin internet hafiyeleri tarafından çizildiği anlaşılan resimli bir harita. Resimlerin altındaki Tümünü Görüntüle'ye tıkladığımda sonsuz sayıda başka resimle karşılaşıyorum. Burada, kurbanların ölüm ilanlarına bağlantı veren gülümseyen ekran görüntülerinden oluşan büyük bir ekran buluyorum.

Birden tanıdık bir yüzle göz göze geliyorum ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu Mia. Parlak sarı saçlar, abartılı ama gerçek bir gülümseme. Ölmeden yaklaşık üç yıl önce ve ben onunla tanışmadan iki yıl önce çekilmiş lise son sınıf yıllığı fotoğrafı. Tıpkı diğerleri gibi, bu fotoğraf da ölüm ilanından alınmış. Üzerine tıklıyorum ve sayfayı okuyorum.

Mia Ann Parsons, dünyada geçirdiği 21 yılın ardından 18 Aralık 2004'te aramızdan ayrıldı. Bu 21 yılın her günü kalbinde neşeye yaşadı, arkadaşlarına ve ailesine duyduğu sevgi yaptığı her şeyde kendini belli ediyordu. Dışa dönük, komik, zeki ve her zaman küçük kardeşlerinin ve akranlarının yanında olan biriydi. Lisedeyken,

Tiyatro ve bahçecilik kulübü gibi ders dışı etkinliklere zaman ayırırken örnek notlar aldı. Çocukları çok seviyordu ve bir gün anne olma fikrinin tadını çıkarıyordu. Bu arada, birçok aile için çocuk bakıcılığı yaptı ve bundan büyük keyif aldı. Sevdği şeyi yapmak onun kısa ama dolu dolu hayatını sona erdirdi.

En çok son cümle acıtıyor. Kendimi her zamankinden daha sorumlu hissediyorum.

Sayfada hayatta kalan aile üyeleri sıralanıyor; kız kardeşi, erkek kardeşi, anne-babası ve "öldükten sonra birleştiği" büyükbabalarından biri dışında herkes bu listede yer alıyor. Mia'nın kardeşleri olduğunu ancak şimdi öğreniyorum. Acaba geçmişte onlardan hiç bahsetti mi? Çoğunlukla dans eder, ailemin hoşlanmayacağı müstehcen filmler izler ve *benim* küçük hayatımda neler olup bittiği hakkında konuşurduk - nadiren ona odaklanırdık. Mia'nın özel hayatıyla ilgili hatırladığım tek şey, üzerine titrediği yaşlı erkek arkadaşıyla ilgili konuşmalarıydı.

Adını hiç öğrenmeden, Google arama çubuğuna *Mia Parsons Boyfriend Murder Portland* yazıyorum ama hiçbir sonuç çıkmıyor. Adını bilseydim, onu bulmaya çalışırdım.

Diğer kurbanların isimlerini ya da onlara ne olduğu veya ne zaman olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum; sadece Mia'dan önce ve sonra gelen altı bağlantılı ölüm olduğunu biliyorum. Kaydettiğim orijinal sekmeye geri döndüm-"Saklanan Adam: Portland'ın En Üretken Seri Katili"- ve içeriğini inceliyorum.

Saklanan Adam, Oregon'un kuzeyinde erken dönemlerde faaliyet gösteren kimliği belirsiz bir seri katilin takma adıdır.

2000s. Saklanan Adam, Eylül 2004 ile Şubat 2005 arasında Portland bölgesinde bilinen yedi kurbanı öldürdü ve bu cinayetlerin çoğu kurbanların kendi evlerinde gerçekleşti. En az bir kişi ondan zarar görmeden kurtuldu.

Benden mi bahsediyorlar?

Saklanan Adam'ın adı, ilk kurbanlarının canını aldıktan kısa bir süre sonra konuldu: Jamie York. Portland

Polis Departmanı iki gün sonra katil tarafından yazıldığı düşünülen bir şiir içeren isimsiz bir daktilo mektubu aldı. Kurbanların raporlarından sonra Ölümlelerinden önce takip edildikleri ya da eziyet gördükleri iddiaları medyaya yansıyınca, Portland'daki yerel haber kanalı KPLN, katilin adını meşhur şiirden esinlenerek resmen belirledi. Bilinen tüm kurbanlar izlendikleri ya da takip edildikleri hissini yaşamışlar, ancak hiçbir kim tarafından yapıldığından emin olamamıştır. Saldırıların biri hariç hepsi kurbanlar evde yalnızken gerçekleşmiş ve her birinin boğazı bir bıçakla temiz bir şekilde kesilmiştir. Polis, katilin gizlice yaklaştıktan sonra kurbanlara arkadan saldırdığına inanıyor, bu da her kurbanda savunma yaralarının olmamasını açıklıyor. 2024 yılı itibariyle hiçbir şüpheli ismi kamuoyuna açıklanmamıştır. Onaylanmış cinayetler:

- **24 yaşındaki Jamie York, 19 Eylül 2004 tarihinde Portland'ın kuzeydoğusundaki Alberta Arts District mahallesinde bulunan Albany Drive üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürülmüştür.**
- **27 yaşındaki Jasey Levy, 9 Ekim 2004 tarihinde Portland'ın güneydoğusundaki Sellwood-Moreland mahallesinde Berry Bulvarı üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürüldü.**
- **25 yaşındaki Kendra Lloyd, 14 Kasım 2004 tarihinde Portland'ın kuzeybatısındaki Pearl District mahallesinde Pollack Caddesi üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürüldü.**
- **33 yaşındaki Carrie Fenton, 6 Aralık 2004 tarihinde Portland'ın güneydoğusundaki Mt. Tabor mahallesinde Egglund Caddesi üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürüldü.**
- **21 yaşındaki Mia Parsons, Portland'ın güneybatısındaki Goose District mahallesinde bebek bakıcılığı yaparken boğazı kesilerek öldürüldü.**

Hollow'da, 18 Aralık 2004 tarihinde. Kadın öldürülürken, göz kulak olduğu bildirilen çocuk zarar görmeden kurtuldu.

Fiziksel olarak mı? Evet. Zihinsel olarak mı? Ciddi şekilde zarar görmüş.

Satırları tekrar okurken kalp atışlarımı yüzümde hissediyorum, benden kısaca bahsedilmesine şaşıyorum. Mia hakkındaki bu iki cümle her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor. Okumaya devam ediyorum.

- **25 yaşındaki Jasmine Petri, 29 Ocak 2005'te Portland'ın güneydoğusundaki Mt. Tabor mahallesinde, Stapleton Road üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürüldü.**
- **23 yaşındaki Doniesha Wilks, 20 Şubat 2005 tarihinde Portland'ın güneydoğusundaki Hawthorne mahallesinde, Vania Caddesi üzerindeki evinde boğazı kesilerek öldürüldü.**

Makale, herhangi bir isim belirtmeden, her bir cinayette kullanıldığına inanılan Buck bıçağına dayanarak katilin kim olabileceğine dair teorilere yer vermeye devam ediyor. Birçok kişi katilin bir avcı ya da doğa sporcusu olabileceğine inanıyor. Ayrıca kurbanların öldürülmeden önce yaşadıklarıyla ilgili daha fazla ayrıntıya da yer veriliyor; her biri evlerinden bir şeylerin kaybolduğunu, pencerede bir figür gördüklerini ya da izlendiklerini hissettiklerini belirtmiş.

Tıpkı Felicity gibi.

Felicity'nin nasıl öldüğünü ya da cinayet mahallinin neye benzediğini bilmiyorum ama maske takan birini görmüştü ve evinin etrafında olan tüm garip şeyler düşünüldüğünde, bunların hepsi tesadüf olamayacak kadar benzer görünüyor.

Kurbanların ölmeden önce gördüklerine dair bilgiler arasında, bilinen ikinci kurbanı olan Jasey Levy'nin hikayesinin ayrıntılı bir anlatımı da vardı. O döneme ait bir gazete kupürünün ekran görüntüsü, cinayetle ilgili küçük bir paragraf ve olay yerindeki bir şeyin fotoğrafını içeriyor: bir not.

Kupürde şöyle yazıyor:

27 yaşındaki Jasey Levy, Sellwood'daki evinde vahşice öldürülmüş olarak bulundu.

Akşam. Jasey, özel bir okulda Yahudi Çalışmaları öğretmeni.

Portland'daki Yahudi okulunda, yatak odasındaki masaya şifreli bir mesaj bırakmış. Önce bir uyarı, sonra da iki İbranice küfür.

Not İngilizce olsa bile -ki değil- gazeteden alınan bulanık siyah-beyaz görüntü nedeniyle okunması zor. Ama fotoğrafın altında şöyle yazıyor: "Çeviri: Hayalet ruhumu almaya geliyor. Eğer benim için gelebilirse, bir dahaki sefere sizin için de gelebilir."

Bu makaleye göre, bu dehşet verici notun altındaki lanetler "Kan ve irin sıçmalı" ve "Gündüz asılıp gece yanacak bir avizeye dönüştürülmeli" şeklinde tercüme ediliyor.

Bu ön uyarı mesajlarını yazdığına göre, izlendiğini ve dahası kötü birinin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı.

Sayfanın altında şöyle yazıyor: "Ayrıca bkz: *Washington'un Saklanan Adamı*." İtaliye kelimeleriyle yazılmış bu bölümde, Portland'daki bilinen son kurbanının ölümünden aylar sonra Washington Eyaleti'nin daha kuzeyinde işlenen başka cinayetlerle bir bağlantı kurulmaktadır.

Tacoma ve çevresinde Temmuz 2005, Eylül 2005 ve ardından Temmuz 2006'da üç benzer cinayet işlendi.

Yirmi dokuz yaşındaki Abigail Hendricks, yirmi üç yaşındaki Jennifer King ve otuz bir yaşındaki Alex Sanders, Hiding Man Seven ile aynı şekilde öldürüldü. Boğazları kesilmiş, DNA kanıtı yok, şüpheli yok.

Aynı adam mı yoksa taklitçi mi? Merak ediyorum.

Diğer sekmeye tıklayıp Google Görseller'e dönüyorum ve başka neler bulabileceğimi görmek için kaydırıyorum. Olay anına ait gerçek fotoğrafların yanı sıra, O'nun çizimlerinden oluşan küçük bir koleksiyon da var. O'nu gören tek kişi ben olduğuma göre, birinin nasıl olup da böyle bir çizim yapabildiğini görmek için bunlardan birinin linkine tıklıyorum. Beni r/ThePortlandHidingMan başlıklı bir Reddit başlığına götürüyor. Resmin üstündeki paragrafı okudum.

Selam millet! Portland'a yeni taşındım.

Son zamanlarda bu davanın içine daldım. The Hiding Man'in hayatta kalan kurbanının o günlerde polise anlattıklarının kendi versiyonumu çizmek istedim. Bir tane buldum.

Newspapers.com'da penceresinden gördüklerini anlattığı makalesi (aşağıda yer almaktadır). Adam tahmin ettiğimden daha da ürkütücü.

Altında iki fotoğraf var: biri, birinin komşusunun penceresinden gördüğü genel görünümünü tanımlayan bir alıntı içeren küçük bir gazete kupürü; diğeri ise posterin masasındaki sanat eserinin bir fotoğrafı. Bazı dikişler hariç, sekiz yaşındayken kendi çizdiğim resme oldukça benziyor.

Gönderi iki yıl önce yapılmış ve altında beş yorum var. Bir yorumcu sormuş:

Onu nasıl tarif edebilirler ki? Onu gören herkes ölmedi mi?

Cevap olarak, orijinal poster şöyle yazmış,

Çok fazla bilgi açıklanmadı ama gazetede okuduğuma göre görgü tanıkları var. Ya da en azından bir tane. Yazıdaki kupürü okuyabilirsiniz.

Cevap verdiler:

Ondan nasıl kurtulmuş? Bana bir bağlantı verebilir misiniz?

Cevap şu oldu:

İnternette bir yerde buldum. Benimkinden başka, aynı kişinin alıntısını kullanan başka koltuk dedektiflerinin de çizimleri var. Git onları bu konuda taciz et.

Yorumları tararken aklıma bir anı geldi. O zamanlar annem bana Jack'in katili başka bir kızın gördüğünü söylediğini anlatmıştı ve nedense o kızın kim olduğunu ya da neye tanık olduğunu bir kez bile aklıma getirmemiştim. Sanırım bu ayrıntı diğer her şeyin altında kaldı. Gazete kupüründe kişinin adı yazmıyor ama konuşan kişinin o olduğunu tahmin edebiliyorum.

Şüpheyle yanıtlar arasında gezinirken söz konusu kız olduğunu iddia eden bir yorumcuya rastladım.

**Bahsettiğiniz kız benim. Çocukken, komşumu öldürdükten sonra onu pencereden gördüm.
Ne bilmek istiyorsunuz?**

Yorumu on ay önce gönderilmiş - gönderinin yapılmasından bir yıl sonra - ve sıfır yanıt var. Bilgileri bu kadar açık bir şekilde ortaya koymasına bakarak sahte olabileceğini düşündüm ama yine de profiline tıkladım. Aynı subreddit (r/ThePortlandHidingMan) altında ve diğer rastgele, ilgisiz forumlarda birden fazla gönderiye yanıt vermiş. En son yorumu geçen haftaydı, yani hala aktif bir kullanıcı.

Tüm Hiding Man yorumları birbirine benziyor, bu yüzden acaba kendisi de cevap almaya mı çalışıyor yoksa benim şu anda yaptığım gibi yıllardır onu rahatsız eden bir çile hakkında nihayet biriyle konuşuyor mu?

Profilinde adı yok, sadece belirsiz bir kullanıcı adı ve uygulama tarafından oluşturulmuş bir avatar var. Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek ona özel mesaj atıyorum.

Merhaba. The Hiding Man hakkındaki yorumlarınızı gördüm. Onu ben de gördüm. Eğer hala buralardaysanız - ya da değilseniz bile- lütfen bana mesaj atın. Sanırım geri döndü. Ve yine öldürüyor.

Jeep'imın gazına basıp babamın evine doğru beş dakikalık bir yolculuk yapıyorum. Hâlâ telefonlarıma cevap vermediği için tek seçeneğim aldığım şüpheli postayla ilgili olarak onunla yüzleşmek ve iyi bir açıklaması olmasını ummak.

Geçen seferki gibi boş bir beton araba yoluna sahip olan evine yanaşıyorum. İki gece önce yaptığım gibi anahtarımı kullanarak içeri girmeden önce parmaklarımı kırmızı ön kapıya vuruyor ve zile defalarca basıyorum. Yaklaşık otuz saniye boyunca "Baba? Benim," diye bağırarak bekledim ve çok uzun süre beklediğime karar verdim. Anahtarımı bir kez daha kilide sokuyorum, çevirmeye ve içeri girmeye hazırım.

Tam bunu yaparken, elim hala kulpu kavırken öne doğru çekiliyor ve kapı aralığında tökezlememe neden oluyor. Tam o anda kapının kilidini açıp içeri giren babam belli belirsiz dağınık ve yarı uykulu görünüyordu.

"Tanrım, tatlım. Mahalleyi uyandırmaya mı çalışıyorsun?" diyor halsizce kapıyı arkamdan kapatırken. Üzerinde kömür rengi bir kazak ve ona uygun bir eşofman altı var, tuzlu siyah saçları kapıyı açmak için yataktan fırlamış gibi telaşlı.

"Baba, öğleden sonra oldu. Güneş bir saat içinde tekrar batacak."

Gözlerini ovuşturuyor. "Ah. Gerçekten mi? Bugün Pazar." Duraksıyor. "Öyle değil mi?"

Evet, dostum. Kendine gel.

"Bütün gün uyudun mu? Seni bir sürü kez aradım," diyorum oturma odasına girerken.

Konuşmadan önce gözlerini ovmak için duraklıyor, alçak sesle inliyor

Bunu yaparken de homurdanıyor. "Dün geceki imza gününden sonra Huber'e gittik ve biraz fazla İspanyol kahvesi içtik," diyor başının arkasını ovuşturarak. "Ara sıra uyuyordum, eski siyah-beyaz filmleri izliyordum. Beni bilirsiniz."

Huber's 1870'lerde kurulmuş, şehrin en eski restoranı. İspanyol kahveleriyle meşhurlar ama insanlar oraya sadece kokteyl için değil, kokteyllerle birlikte gelen şov için de gidiyor. Gömlekli ve yelekli bir adam üç metre yükseklikten bardağınıza altın rom dökcek ve ağır dozda Kahlua ve kahve içeren sıcak bir bardağı kucaklamanızı sağlayan bir deneyimle likörü ateşe verecektir. Zevk sahibi biriyseniz burası mükemmel bir parti sonrası mekânıdır.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ama senin için endişelendim."

"Yine mi? Tatlım." Kıkırdıyor. "Ben iyiyim. Ben her zaman iyiyim." Elimdeki postaya bakıyor. "Bu benim için mi?"

Açmadan önce ona açıkça soruyorum, "Bunu benim için posta kutuma mı bıraktın?"

Yine kıkırdıyor. "Neden, nedir o?"

"Posta kutuma bir şey mi koydun baba?" Bana gerçek bir cevap verene kadar görmemesi için zarfı başımın arkasında tutarak söylüyorum.

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyor. "Nedir o?"

Sehpaya doğru ilerleyerek, içinde çizim olan plastik torbayı yavaşça zarfın içinden çıkarıyorum.

"Bu bugün posta kutumdaydı. Üzerinde iade adresi ya da benim adresim bile yok. Ama posta kutumdan aldığımda mühürlüydü."

Çocukken çizdiğim resmi sergileyerek ters çeviriyorum ve ona uzatıyorum. Ne olduğunu açıklamıyorum çünkü hatırlayacağını biliyorum.

Şaşkınlıkla inceliyor. "Bu senin çizimin," diyor yavaşça. "Buna nasıl sahip oldun? Bende olduğunu sanıyordum."

"Yani Jack'in ofisinde kayıp olan kanıt kutuları sende mi?"

"Şey, evet. Onları birkaç yıl önce kitabım için almıştım ama Jack'in bunu bildiğini sanmıyorum." Yüzü düzleşiyor. "Şimdi biliyor mu?"

"Evet. Başın belada," diyorum hafifçe.

"Onları iade etmek istiyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor,

Kanepede arkasına yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Açıkçası onları aldığımı unutmuşum. Bu yılın başlarında kitabı bitirdiğimden beri kutulara bakmadım." Bana bakıyor, kitabından bahsetmesine vereceğim tepkiyi ölçüyor.

Boşverdim. "Ama kutulara baktığında birinde bu çizimi gördüğünü hatırlıyorsun, değil mi?"

Tekrar koltuktaki pozisyonunu düzeltiyor. "Elbette. Çünkü onu ne zaman çizdiğini hatırlıyorum, bu yüzden onu çıkardığımda tam olarak ne olduğunu biliyordum. Kitabım için onu tarif etmeme yardımcı oldu." Bana daha da suçlulukla bakıyor. "Onları iade etmeliydim."

Sorumluluğu üstlenmesine şaşırdım ama bu benim yakıcı sorularıma cevap vermiyor. "Bu sana garip gelmiyor mu? Bunu bana sen göndermediysen kim gönderdi? Kutular nerede şimdi?"

"Evet, yani, bilmiyorum," diye kekeliyor. "Ofisimin dolabında olmalılar." Kapalı olan ofis kapısını işaret ediyor. İkimiz de ayağa kalkıp içeri giriyoruz.

Ofisi karanlık, maun ahşap vurgularla dolu, mutfak dolapları ve evinin dışındaki parke panellerle eşleşiyor. Şık ve modaya uygun detaylar olmasa, neredeyse kıvrık bıyıklı bir profesörün tutacağı bir alanı andırıyor.

Babam perdeleri çekip odayı ışığa boğuyor, böylece aramamız kolaylaşıyor. Dolabın kapısını açıyor ve içerideki ampülü yakıyor, ardından çeşitli kutuları karıştırıyor. Bu dolabı depolama ve dosyalar için kullanıyor gibi görünüyor ve kutuların çoğu birbirine benziyor, hatta aynı.

"Bu da nesi," diye homurdanıyor ve çözülmemiş bir cinayet davası için hayati önem taşıyan kanıtların bir yerlerde saklanmadığından emin olmak için kutuları kaldırıyor. Parmakları göz hizasındaki rafa dokunuyor. "Onları bu rafta sakladığımı biliyorum." Dolabın zeminindeki yığını işaret ediyor. "Ve burada da değiller. Bunlar kitap taslakları, araştırmalar ve el yazmalarıyla dolu."

"Onları bir yere götürdün mü?" Merakla soruyorum.

"Asla. O gün onları eve getirdikten sonra ofisimden hiç çıkmadılar."

"Onlara evin başka bir yerinde mi baktın? Belki de Arabana, garaja ya da yatak odana gitmeni öneririm."

"Onları sadece burada düzenli tutabileceğim bir yerde inceledim. *Bunun* olmaması için onları bilerek hareket ettirmedim." O hafifçe

kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Kahretsin."

"Tamam, sakın ol baba," diyorum ellerimi omuzlarına koyarak.

"Buralarda bir yerde olmalılar. Evden öylece çıkıp gitmediler."

"O zaman neredeler?" diye soruyor iç çekerek. "Ne kadar da yaşlı bir adama dönüşüyorum. Son zamanlarda o kadar çok şey kaybettim ki. Şimdi de bu."

Kollarımı indirerek soruyorum, "Ne demek istiyorsun? Başka neler kayboldu?"

"Küçük şeyler, anahtarlarım ya da okuma gözlüklerim gibi. Bunun gibi şeyler." "Peki onları tekrar buldun mu?"

"Çoğunu, evet. Onlar sadece basit yanlış yerleştirmelerdi. Bu kanıt kutuları öyle değil. Büyük ve ağırlar. Yanlış yere koyabileceğiniz türden eşyalar değil," diyor odanın etrafına bakarak. "Burada olduklarını biliyorum. Bundan eminim."

Odayı adımlıyorum ve masasına yaslanıyorum. "Bu beni gerçekten korkutuyor," diye itiraf ediyorum. "Birisi bana sekiz yaşımdayken çizdiğim kendi resmimi gönderdi. *Sizin* sahip olduğunuz ama şu anda kayıp olan bir kanıt kutusunda bulunan bir çizim. Peki, bu ne anlama geliyor?"

O cevap vermeden önce cebimdeki telefonum çalıyor. Daha önce mesajlaştığım kızdan gelen bir Reddit bildirimi bulmak için telefonumu çıkarıyorum.

Cevap vermiş.

Merhaba, ben Mary. Evet, hâlâ buralardayım. Ne demek geri döndü... Bana mesaj at ya da ara, konuşalım.

Moonie'nin lokantasına girdiğimde ne aradığımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Birkaç dakika mesajlaştıktan sonra Mary, yirmili yaşlarımın başından beri gitmediğim, yakındaki bir gece lokantasında buluşmayı teklif etti. Burası arkadaş grubumun bar sonrası favori mekanıydı, içkili bir gecenin ardından hamburger yemek için can atarlardı. Güzel anılar barındırıyor.

Mary ve ben her şeyi bir telefon görüşmesinde konuşacaktık ama aynı bölgede yaşadığımız için bunun en iyi yol olduğunu düşündük. Ayrıca, bu bana onu şahsen ölçüp biçme fırsatı verecekti, yani yasal olduğundan emin olacaktım. Ancak bu planla ilgili bir şey midemde bir çukur oluşturuyor çünkü bu yabancıya zaten zamanımla güveniyorum. Ya kaçıkça? Ya da söylediği kişi değilse? Onun kılık değiştirmiş bir katil olabileceğini ve beni belirli bir yere çekmek için yem attığını düşünüyorum. Gerçi ona ulaşan bendim, bu yüzden bunun doğru olma ihtimali zayıf.

Babamın evinden ayrılmadan önce onu kapılarını kilitlemesi, telefonunun başından ayrılmaması ve mümkünse şimdilik Jack'le konuşmaması konusunda uyardım. Bu kızın ne gördüğü ve bana nasıl yardımcı olabileceği hakkında daha fazla şey öğrenene kadar biraz zaman kazanmam gerekiyor.

Lokanta, yeşilin bir tonuna boyanmış gibi görünen bağımsız bir bina, ancak parlak, neon DINER tabelası tüm dış cepheyi boğuk bir kırmızı parıltıyla dolduruyor. Etrafındaki pencerelerde asılı olan OPEN ve COFFEE tabelalarından da aynı kırmızı ton yükseliyor ve alacakaranlık geceye dönerken ıslak kaldırımı da aydınlatıyor. Sonbahar mevsiminin tadını çıkarıyorum, ama özellikle de bu

Kasım ayının başlarında gün batımını pek sevmem, gün ışığından olabildiğince faydalanmak için yanıp tutuşurum. Ya da mümkün olduğunca az karanlığa.

Ön kapıyı açıp Mary'nin neye baktığından bile emin olmadan odaya bakarken başımın üzerinde hafif bir zil çalıyor. Lokanta kalabalık değil ama dolu masaların çoğunda küçük aileler ya da çiftler oturmuş, krepten hamburgere ve patates kızartmasına kadar her şeyi yiyorlar.

Bir masada tek başına oturan bir adam görüyorum ve bunun Mary gibi davranan kişi olabileceği düşüncesiyle kalbim biraz sıkışıyor. Siyah, kapüşonlu bir sweatshirt giymiş ve kahvesine bakıyor.

Sağımda, uzak köşede, diğer masalardan izole edilmiş, tek başına oturan genç bir kadın var. Bana bakıyor. Göz teması kurduğumda elini kaldırıp meraklı bir ifadeyle el sallıyor ve Mary olduğunu doğruluyor.

"Merhaba, ben Nola," diyorum mat, zümrüt rengi laminant kabinin diğer tarafına kayarak. Dikkatli davranmak için sahte bir isim kullanmayı planladığım için gerçek ismimi verdiğime hemen pişman oluyorum.

Artık çok geç.

Ellerimi İngiliz kestanesi masanın üzerine koyuyorum ve mekanın klasik lokanta ile İrlanda barı arasında bir yerde duran rahat ortamına hayran kalıyorum.

"Merhaba, ben Mary. Konuyu çevreleyen onca iğrençliğin arasında tanışabildiğimize sevindim," diyor hafif bir gülümsemeyle.

"Ben de." Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanki görücü usulü bir randevudaymışım gibi tedirginim. Benim yaşlarımda görünüyor, belki birkaç yaş daha büyük. Saçları parlak kırmızı, yüzü doğal olarak güzel, ama gözlükleri ve düğmeli hırkası ona sevimli bir görünüm veriyor.

"Sanırım hemen konuya gireceğim," diye teklif ediyor. "Neden onun geri döndüğüne inandığınızla çok ilgileniyorum, ama size o zamanlar ne gördüğümü anlatarak başlayabilirim, siz de aynısını yapabilir misiniz?"

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Tam tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda, elinde küçük bir not defteri tutan bir garson masamıza yaklaşıyor.

"İyi akşamlar! Bu akşam size yardımcı olacağım," diyor gülümseyerek ve her birimize birer menü uzatıyor. "Daha önce burada bulundunuz mu bilmiyorum ama gün boyu süren kahvaltımızla tanınıyoruz. Ayrıca birçok Amerikan klasiğini içeren bir akşam yemeği menümüz de var. Ve bugünkü turtamız Marionberry."

Akşam yemeği yemedim ama içimde ateşlenen sinirlerin sayısı düşünöldüğünde pek de iştahım yok. Menüye bile bakmadan bir diyet kola ve yanında patates kızartması seçiyorum, Mary ise ilekli milkshake istiyor, ki bu tam da onun sipariş edeceğini düşündüğüm türden bir şey. Ona gülömsedim ve garson kız içkilerimizi getirmek için uzaklaştı.

"Yani," diye başlıyor Mary, başparmağındaki bir tırnağı karıştırarak. "Carrie öldüröldüğünde neredeyse on üç yaşıdaydım -Carrie Fenton, Saklanan Adam'ın bilinen dördüncü kurbanı." O konuşurken, beni dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Ama neyse ki restoranın bu köşesinde bizimle birlikte oturan kimse yok.

Devam ediyor: "Her şey olduğunda onun yaşında olduğumu düşünmek çok garip." Başını sallamadan önce ellerine bakıyor ve bakışlarını tekrar bana sabitliyor. "Sessiz, sakın bir sokakta yaşıyorduk, komşularımızı tanıyorduk. İkinci kattaki yatak odamda pencere köşelerinden biri olduğu için sık sık penceremde oturup kitap okurdum. Bazen sokağımdan bir araba geçtiğinde ya da dışarıdan bir ses duyduğumda dikkatim dağılırdı. Bir gece, yatma saatimi çoktan geçmiş, sevdiğim bir fantezi serisinin yeni kitabını okuyordum ve sürekli bir arabanın geçtiğini fark ettim, bu yüzden sürekli sokağa bakıyordum. Yirmi dört saat gözetim altında olan ve sürekli devriye arabalarının dolaştığı güzel bir mahallede yaşıyorduk. Ve genel olarak köşemde kitap okurken bunu çok fark ediyordum." Dilini şaklatarak yutkunuyor. "Aslında onları görmek hoşuma gidiyordu çünkü kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu, sanki biri beni gözetliyormuş gibi. Ama her neyse. Bu gece, devriye arabasının mahallenin geri kalanından geçmeden önce birkaç kez geçmesini izlemek için aşağıya baktıktan sonra, Carrie'yi alt kattaki penceresinden fark ettim."

İçkilerimiz bırakıldı ve ikimiz de hızlıca birer yudum aldık.

"Röntgenci Jane falan değildim. Sadece o saatte tek başına ne yaptığını merak ettim, çünkü saat sabahın biri civarıydı, herkes ışıklarını söndürmüştü. Ve sanırım yeni yetme bir genç olarak ona karşı küçük bir hayranlık duyuyordum, çünkü her şeye sahip olduğunu düşünüyordum, anlıyor musunuz? Güzeldi, başarılıydı. Bir evi, bir kariyeri vardı. Yani, o yaşa geldiğinizde, sadece daha büyük olmak istersiniz."

Başımı salladım çünkü ben de Mia hakkında tam olarak böyle hissediyordum. Mary milkshake'inden bir yudum daha aldı.

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum," diyorum.

Patates kızartmaları bırakıldı ve Mary'ye onları benimle paylaşmasını işaret ettim. İkimiz de birer tane yiyoruz. Benim kızartmam sıcak ve tuzlu.

"Onu izlediğim için bugüne kadar minnettarım, çünkü polise bir şey söyleyebilecek tek kişi bendim."

"Peki onlara ne söyledin?" Ketçap şişesinin kıcını sıvazlayıp kalın sosu sepete fişkirtarak soruyorum.

"Oturma odasında tek başına televizyon izliyordu ve bir süre başka tarafa baktım çünkü onunla ilgili hiçbir şey yoktu, orada tek başına oturuyordu. Ben de dikkatimi tekrar kitabıma verdim. Aradan on beş dakika geçmiş olmalıydı ki göz ucuyla ışıkların söndüğünü gördüm. Uyuyacağını düşündüm ama sonra çığlık gibi bir ses duyduğumu sandım - sadece bir çığlık. O kadar korkmuştum ki okuma ışığımı kapattım ve daha fazlasını dinledim. Ve sonra, asırlar gibi gelen bir süre boyunca sessizce evine baktıktan sonra, sonunda pencerede bir yüz gördüm."

Mary sert el hareketleriyle neredeyse milkshake bardağını devirecekti, bu yüzden bardağını masanın ucuna itti ve devam etti.

"Kendi perdemin arkasına saklanıyordum ve karanlık yemek odasından beyaz bir yüzün çıktığını ve perdesini hızla kapattığını gördüm. Tek gördüğüm yüzüydü. Karanlıkta çok parlaktı, gerçek bir yüzün olabileceğinden daha parlaktı. Yüz hatları inceydi ve seçilmesi zordu, bu yüzden tüm bunları bir araya getirdiğimde bunun bir tür maske olduğunu düşündüm. Ama ondan sonra evden kimsenin çıktığını görmedim." Mary bir kızartma daha çiğniyor, sonra hikâyesine devam ederken onu bir asa gibi sallıyor. "Arka bahçesi küçük bir orman parçasıydı, bu yüzden birinin o yoldan gelip gelmediğini merak ettim ama kötü bir şey olduğunu biliyordum. Polisi arayan bendim."

"Onu gördükten hemen sonra mı aradınız?"

"Bir şey yoktur diye ailemi uyandırmak istemedim ve polisi nasıl arayacağımı biliyordum. Neredeyse ergenlik çağındaydım. Ama ikisi de ertesi sabah erken saatlerde çalışıyordu, sanırım Pazartesi günüydü. Bu yüzden onlara hemen söylemedim ve sadece polisi arayıp çığlığı, ışıkları ve penceredeki kişiyi anlattım. Daha sonra benden gördüğüm kişiyi çizmemi istediler, ben de çizdim ama caddenin karşısından pek bir şey seçemediğim için pek iyi çizemedim. Sadece ağız, burun ve göz dilimleri olan beyaz bir maske çizdim." Milkshake bardağını kapıyor ve içine bir kızartma atıyor.

"Onu iyi tanıyor muydunuz? Ya da ölmeden önce bir şey görüp görmediğini ya da bir şey yaşayıp yaşamadığını biliyor muydun?"

"O ve annem oldukça yakındılar. Annem beni yirmi yaşındayken doğurmuş, yani öldürüldüğünde Carrie'nin yaşlarındaymış. Polisi arayan ben olduğum için ailem benden bir şey saklayamazdı. Ben de bu şekilde kendimi olayın içine soktum, bu yüzden annem bana bazı hikâyeler anlattı." Mary gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Carrie o gecedan önceki haftalarda evimize daha sık gelmeye başlamıştı - ki bunu hatırlıyorum. Annem evde yalnız kalmak istemediğini söyledi. Erkek arkadaşı falan var mıydı bilmiyorum ama kocasından ayrılmıştı ve çocuğu yoktu. Polisin kocasını araştırdığından eminim ama onunla hiç tanışmadım, bu yüzden kişiliği ve potansiyel seri cinayet kabiliyeti hakkında konuşamam."

"Olaydan sonra taşınmak zorunda kaldınız mı?" diye sordum.

"Kulağa ne kadar rahatsız edici gelse de, taşınmadık. Ama evinin sürekli gözümüzün önünde olması çok zordu," diyor Mary içtenlikle. "Pencere köşem yerine yatağında kitap okumaya başladım ve sonunda evi satışa çıktı. Ve bizi şaşırtacak şekilde, bir ailenin taşınması uzun sürmedi. Ama bu kesinlikle mahallemizin normal haline dönmesine yardımcı oldu - sokağın karşısında yeniden bir hayatımız oldu." Mary milkshake'ini bir an için şaşkınlıkla karıştırdıktan sonra kendine geliyor. "Ve mahallemizde bir daha böyle korkunç bir şey olmadı."

"Burada her şeyin tadı nasıl?" diye soruyor garsonumuz aniden ortaya çıktıktan sonra.

Mary ve ben hep bir ağızdan "Harika," diyoruz.

"Size başka bir şey getireyim mi? Akşam yemeği?"

"Um," diye başlıyorum. "Şimdilik böyle iyiyim." Mary kabul ediyor ve kadın gülümseyerek başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

"Ee. Ne gördün?" Mary bana soruyor.

Hayatımdaki çoğu insanın bu hikayeyi bilmediğini düşünürsek, sırf o bana anlattı diye tamamen yabancı birine anlatmakta tereddüt ediyorum. Adımı zaten biliyor ve onunla bugün internette tanıştım.

Burada bulunarak ne düşünüyorum ki? Onda güvenilir bir şeyler olduğunu inkar edemem. Belki de onun iyi kalpli doğası ve yumuşak sesi beni rahatlatıyor ya da korkunç bir ortak noktamız var: İkimiz de ete kemiğe bürünmüş bir canavar gördük.

Sesimi alçaltarak ona gördüklerimi anlatmaya karar veriyorum, ama ayrıntılara girmeden. Ona Mia'nın adını ya da onun

bakıcımdı ve o sormadı. Tek bahsettiğim, ben küçükken arkadaşımın başına geldiği ve onu kontrol etmek için aşağı indiğimde O'nu merdivenlerin dibinde bulduğum. Kendi versiyonumu süslemek için maskeye ve elektriğin kesilmesine odaklanıyorum ama kanla yazılmış mesajı not etmiyorum.

"Onunla aynı odada olduğuna inanamıyorum," diyor yüzünde korku ve acıma ifadesiyle.

"Evet. Ondan sonraki birkaç yıl çok zor geçti. Ve şimdi her şey geri dönüyor gibi görünüyor, bu yüzden deli olmadığımı ve senin de O'nu gördüğünü bilmek güzel," diyorum ciddiyle.

"Sana bunu söyleten nedir? Onu tekrar gördün mü? Ya da bir şey duydun mu?" Mary soruyor.

Konuşmadan önce kelimelerimi kafamda şekillendiriyorum. "Geçen gece Nob Hill'de işlenen cinayeti duydun mu?"

"Bir arkadaşım aracılığıyla çok kısa bir süre duydum," diyor Mary yavaşça. "Sanırım benim evime oldukça yakın bir yerde oldu."

Felicity'nin adı açıklanmadan ana haber bültenleri bu olaydan bahsetmediğine göre, Mary'nin olaydan haberdar olmaması şaşırtıcı değil. Jack ve departmanı açıkça onun kimliğini gizli tutmaya çalışıyor. Bu hafta sonu birkaç yerel makalede cinayetten bahsedildi ama hepsi o kadar.

Mary'ye cevap verirken, paranormal bir radyo sunucusu olduğumu ve kurbandan bir telefon aldığımı söylemiyorum. Bunun yerine ona şu anda internette bulunabilecek temel detayları anlatıyorum.

"Birbirleriyle bağlantılı olduklarını kesin olarak söyleyemem ama bence O'ydu. Ölmeden önce penceresine gelen maskeli bir adam tarafından korkutulduğuna dair içeriden bilgilerim var. Ve onu aynen senin ve benim tarif ettiğimiz gibi tarif etti."

Şimdi gerçekten deli gibi konuşuyorum.

"İlginç," diyor şüpheyle. "Polis bunu araştırıyor mu?"

Şüpheli tonu, onunla neden buluştuğumu merak etmeme neden oluyor - sanki onun görüşünü öğrenmek bana herhangi bir şekilde yardımcı olacakmış gibi. Birdenbire tüm bunlar anlamsız gelmeye başladı. Sanırım sadece birinin O'nun var olduğunu, O'nu uydurmadığımı doğrulamasını istemiştim. Şimdi bana aptalca geliyor.

Hesap için el sallıyorum ve konuşmayı kesiyorum. "Evet, hepsi bunun üzerinde," diye yalan söylüyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Özür dilerim. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Konuşmaya başlıyor ama hemen araya giriyorum. "Seninle tanışmak güzeldi Mary. Hikâyeni benimle paylaştığın için teşekkürler. Kendine iyi bak." Kapıyı kapattım.

20 dolarlık bir banknot bırakıp koşarak lokantanın kapısından çıktım.

Arabam yaklaşık bir blok ötede sokağa park edilmişti. Ona doğru hızla yürürken, Harvey'i aramak için telefonumu elime alıyorum. Yukarıdaki ay parlıyor ve bulutların arasından yarı görünür halde. Caddeyi geçip daha kalabalık bir alana geldiğimde asfalt kaygan ve sırlıslıklamdı ve arabamın iki vitrin ileride park edilmiş olduğunu fark ettim.

Arabamı fark ettikten sonra arka yolcu kapısının yanında duran ve doğrudan bana bakan birini fark ediyorum. İlk başta, sadece karanlık bir şekil. Ne yapacağımı düşünmek için kendime daha fazla zaman tanıyarak hızımı azaltıyorum. Siyah giyinmişler ve kapüşonlu bir tişörtün altındaki soluk yüzlerinin sadece temel özelliklerini seçebiliyorum.

Onları izlemekle Harvey'nin temasını bulmak arasında bocalayarak yaklaştığımda yüzleri netleşiyor. Lokantadaki adam bu, tek başına bir masada oturan kapüşonlu adam. Neden arabamın yanında durduğunu ve beni algıladığını çözmeye çalışırken yüzüm gözle görülür bir şaşkınlıkla buruşuyor.

Tekrar telefonuma bakıyorum ve endişeyle Harvey'nin adını arıyorum ama tıklamayamadan arabama yaklaşıyorum.

Temastan kaçınmak için gözlerimi yerden ayırmadan - etrafta arkamı kollayacak tanıklar olduğunu bilerek - kaldırımdan sürücü kapısına doğru atılıyorum ki bir el sağ omzumu tutuyor.

"Hey!" diye bağıriyorum panik içinde, beni kaçırın kişiyle yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Nola Strate?" diye sordu adam. "Sana dokunduğum için özür dilerim. Sadece seninle konuşma fırsatını kaçırmak istemedim. Seni Moonie'de gördüm." İşaret parmağıyla sokağın yukarısını gösteriyor ve başındaki kapüşonu indirerek kısa, kumral saçlarını ortaya çıkarıyor.

"Adımı nereden biliyorsun? Kimsin sen?" Kolumun üst kısmını kavradığı için kalbim hâlâ çarparken soruyorum. Kırklı yaşlarında görünüyor, bu yüzden bir kadını böyle yakalamaktan daha iyi bilmeli.

Gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun?" Dalga geçmediğimi anlamak için yüzümü tarıyor. "Programınıza bayılıyorum. Büyük hayranınızım."

Daha önce sadece bir kez toplum içinde tanınmıştım. Ama sanırım Nicole ve Harvey haklıydı; şov büyüyor. Belki de bu alışmam gereken bir şeydir. Umarım bir sonraki hayranım bu kadar saldırgan olmaz.

"Bunun benim arabam olduğunu nereden bildin?" Kendi davranışına rağmen kaba görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Şanslı bir tahmin mi?" Gülümsüyor. "Her neyse. Cuma günü aldığın o çılgın telefonda sonra nihayet tüm arkadaşlarıma dinletebildim. Kötü şeylerdi."

"Evet, oldukça berbattı," diyorum, detaylandırmak istemeyerek. "Her neyse. Dinlediğin için gerçekten minnettarım." Ona normal bir gülümseme verdim. Ben arabama doğru dönerken o da bana daha büyük bir gülümseme gönderiyor.

"Dikkatli ol," diye şakacı bir ses tonuyla takılıyor.

"Affedersiniz?" Bakışlarımı onunkilere çevirerek soruyorum.

"*Gece Nöbeti* için sloganınız. 'Dışarıda güvende kalın,'" diyor tırnak işareti yaparak ve garip bir kol dansı yaparak.

"Ah. Doğru," diye mırıldandım. "İyi geceler."

Arabama atladığımda nihayet Harvey'i arıyorum, o da dostça bir selamla cevap veriyor.

Bu arada benim ses tonum tedirgindi. "Buraya gelebilir misin? Yalnız kalmak istemiyorum. Ve sana bir şey söylemem gerekiyor."

Harvey benimle aynı anda evime geldi. Komşumun garaj yolundaki arabasının yerinde olmadığını fark ediyorum ve posta kutumda yeni -gizemli ya da normal- mektuplar yok. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor.

Güneş dağların ardında çoktan batmışken, anahtarımı olabildiğince hızlı bir şekilde kilide sokuyorum ve Harvey'i içeri çekiyorum.

"Şifreli telefonların beni endişelendirmeye başladı," diyor mutfağıma geçerken. "Neden dizüstü bilgisayarımı getirmemi istedin?"

Paslanmaz çelik buzdolabının kolunu çekiyorum ve raflardan birinden bir Hazy IPA alıyorum.

"Bira mı?" Ellerimi hafifçe sallayarak bir bardağa doldururken soruyorum. Harvey bana kuşkuyla bakıyor ve içkiyi kabul ediyor.

Barıma doğru yürüyorum ve gördüğüm ilk şaraptan bir şişe açıyorum: yerel bir Merlot. Kendime bir kadeh dolduruyorum, sonra arka kapımın kilidini açıyorum ve tek kelime etmeden balkona çıkıyorum.

Harvey beni takip ediyor ve balkonun korkuluklarına yaslanıp birasından yudumlar alıyor ve benimle birlikte şehre bakıyor. Bana doğru dönüyor ve gözlerimin içine bakarak konuşmamı bekliyor.

"Aç mısın?" Telefonumu çıkarıp bir yemek siparişi uygulaması açarak soruyorum.

"Ben daha çok sana neler olduğuyla ilgileniyorum. Konuş benimle. Lütfen," diyor, mavi gözleri olabildiğince ciddi.

İç çekiyorum. "Bu konuyu ne zaman birisine açsam sürekli reddediliyormuşum gibi hissediyorum. Ama bunu görmezden gelmekten korkuyorum - çünkü gerçekten tuhaf bir şeyler oluyor."

"Açık fikirli olacağıma söz veriyorum," diyor ellerini açarak.

Telefonumu cebime geri koyarak dışarıdaki kanepeye yürüyorum ve oturuyorum.

"En baştan başlamalıyım," diyorum Merlot'dan büyük bir yudum alarak. "Bunu sana hiç anlatmamış olmamın garip olduğunu biliyorum. Ama ben sekiz yaşındayken bakıcım neredeyse gözümün önünde öldürüldü. Onu öldüren adamı gördüm ve polis onu asla bulamadı."

"Vay canına," dedi Harvey gözleri büyüyerek. "Nasıl oldu da bunu bana daha önce hiç anlatmadın?" Şoku sempatiye dönüşüyor ve elini benimkinin içine koyuyor. "Sen iyi misin?"

Büyük boy örgü kazağı tenimde yumuşacık. Elimi kot pantolonunun dizine götürüyorum ve gevşek bir iple oynuyorum, bakışlarına tutunuyorum. Sessizce beni öpmesini isterken kelimelerim boğazımda düğümleniyor, şimdiden konuşmayı gömmek istiyorum.

O an geçtiğinde cevap veriyorum. "Bilmiyorum. Ailem kimsenin bilmesini istemedi, bu yüzden çoğunlukla kendimize sakladık."

"Kahretsin," diyor nefesinin altında. "Neden biri onu öldürdü?"

"Saklanan Adam'ın kim olduğunu biliyor musun?" Sessizce soruyorum.

Harvey Washington'da küçük bir kasabada büyümüştü, buradan yaklaşık iki saat kuzeyde. Çok uzak olmasa da, bu ismi daha önce hiç duymamış olmasını bekliyorum.

"Evet, şu seri katil mi?" diye soruyor birkaç saniye durakladıktan sonra. "Adını duydun mu?"

"Sadece okuldan falan, sanırım" diyor. "Bakıcını öldürdüğünü söylediğin kişi o mu?"

"Evet, öyle. Mia onun öldürdüğü bilinen beşinci kadındı. Ve onu öldürdüğü gece, onu evimde gördüm. Maskesini gördüm. Beni ailemin yatak odasına kadar takip etti, ben de kapıyı kilitleyip polisi aradım."

"Bu çok ağır," der Harvey usulca, hâlâ başını sallayarak.

"Felicity'nin telefonda ne dediğini hatırlıyor musun? Beyaz maskeli bir adamın penceresinde olduğunu? Onu dün gece gördüğüme eminim," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bu yüzden seni aradım. Bir şekilde geri dönmüş gibi hissediyorum. Ya da hiç gitmedi."

"Jack tüm bunları biliyor mu?"

"Jack bu işe karışmamamı istiyor." Dışarıdaki koltuktan kalkıp içeri girdim,

ve çantamdan şüpheli postayı alıyorum. Harvey'ye dönüp ona uzatıyorum. "Bu sabah posta kutuma bırakılmış, üzerinde posta ücreti ya da iade adresi yok. Bu Mia'nın katilinin öldürülmesinden bir gün sonra yaptığım çizim."

Elinde tutuyor, resmi inceliyor. "Vay anasını. Korkunç biri."

"Bunu benim için kim bıraktı bilmiyorum ve bu adam neden benim için geri gelmek istedi bilmiyorum ama bir şeyler oluyor," diye nefes alıyorum. "Tıpkı sana birinin beni takip ettiğini düşündüğümü söylediğim gibi."

Harvey'nin ifadesi şaşkınlığını koruyor.

"Jack bana daha fazlasını anlatana kadar aşırı tepki vermemeye, seni ya da kendimi korkutmamaya çalışıyorum ama öylece oturup beklemek de istemiyorum. Sanırım bu adam hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenirken bana eşlik edip edemeyeceğini merak ediyorum. Belki onun kim olduğunu kendimiz bulmaya çalışırız," diyorum ve dizüstü bilgisayarını işaret ederek şarabımı yudumluyorum.

"Bizden, sadece radyo programı yapan iki kişiden, sadece dizüstü bilgisayarlarımızla polisin bulamadığı bir seri katili bir şekilde teşhis etmemizi mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Yani, aslında değil," diye gülüyorum, bu konudaki gerçek paniğimi bastırarak. "Jack, Felicity'nin erkek arkadaşı tarafından öldürüldüğünü düşünüyor. Umarım bu konuda yanılıyordur. Gerçekten tehlikede olduğumu düşünse beni küçümseyeceğini sanmıyorum. Ama daha fazlasını bilmek içimi biraz rahatlatırdı. Eğer dinlemeye istekliysen sana anlatmadığım daha çok şey var."

Daha önce araştırma yapmak için zaman harcamama rağmen, orada ne olduğu konusunda yüzeyi ancak çizdim. Ve öğrendiğim herhangi bir ek bilgi, en kötü kabuslarım gerçekleşirse kendimi daha hazır hissetmeme yardımcı olabilir. Ya da beni daha fazla deliliğe sürükleyebilir.

Harvey parmaklarını kulak hizasındaki dalgalı saçlarında gezdiriyor. Dudağını ısırarak, "Sana hayır diyemem. Bana bildiğin her şeyi anlat."

Harvey'e Mary ile görüşmemi ve son birkaç gündür babamın yeni kitabı ve bana gelen postayla ilgili diğer her şeyi anlatıyorum.

Hâlâ balkonumdaki açık kanepeye gömülmüş halde dizüstü bilgisayarlarımızı açıyoruz. Harvey'e internette bulabildiğim çizimleri gösteriyorum ve daha fazla bilgi aramaya devam ediyoruz.

Harvey birkaç saniyede bir önümüzde duran çizime bakıyor ve ben

Benim kadar onu da ürküttüğünü söyleyebilirim. Onu gözümüzün önünden uzaklaştırmak ve balkonumun ötesindeki öngörülemeyen havadan korumak için içeri girip yemek masasının üzerine bırakıyorum ve dışarı çıkarken şişeyi boynundan tutarak şarap kadehimi dolduruyorum.

Geçen gece sokak lambasının altında duran birini gördüğümde beri balkonumdan kaçıyorum. Dışarıda bir büyüteç altındaymışım gibi hissediyorum, sanki biri sürekli beni izliyormuş gibi. Şu anda kimsenin altında durmadığından emin olmak için söz konusu sokak lambasına bakıyorum. Ama sokağa baktığımda, kaldırımlar boyunca park etmiş birkaç araba ile boşluğunu fark ediyorum.

Harvey buradayken ve yağmur üzerimizi örterken, dışarıda kalıp etrafı gözlemek kötü bir fikir gibi görünmüyor.

"Az önce bir şey mi gördün?" Harvey araştırmamı izleyerek soruyor.

Konuşmakta tereddüt ediyorum. "Hayır ama geçen gece şurada duran birini gördüm," diyorum elimle işaret ederek. "Sokak lambasının altında. Cuma günü işe bu yüzden karmakarışık geldim."

Harvey dudaklarından hava üflüyor ve birbirine kenetlenmiş parmaklarını başının üstüne koyuyor. "Bunun yerine benim evimde mi yapsak?"

Kıkırdıyorum. "Nerede yaşadığını bilmesini ister misin?"

"Kesinlikle istemiyorum. Ama bu kişinin senin nerede yaşadığını biliyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyor."

"Bir de bana sor," diyorum. "Eminim her şey yoluna girecektir. Gerçekten birinin geleceğini düşünseydim burada bulunarak seni tehlikeye atmazdım."

Çoğunlukla da ciddiylim. Hafta sonu yaşananlar ne kadar tedirgin edici olsa da, vahşi bir katilin peşimde olduğuna gerçekten inansaydım muhtemelen karakolda uyuyor olurdum.

"Çok düşüncelisin," diye şaka yapıyor.

Ben bir an daha sokağa bakıp sonra balkonumun diğer ucuna yürüyüp kameran ve garajın bulunduğu evin yan tarafını kontrol ederken Harvey araştırmasına geri döner.

"Gecenin içinden gelen gıcırta, gıcırta / Bir korkuya neden olmak için oldukça yeterli," diye yavaşça okuyor Harvey.

"Neymiş o?"

"Ama elindeki bıçağı gördüğünde / Artık çok geçtir, canını alır."" Harvey gözlerini kısarak parlak ekrana bakar. "Bunu okudun mu?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diyorum, bir açıklama isteyerek.

"Grinin ötesinden pusuda bekler / Avın arasında başıboş dolaşır / Tilki gibi, tavuğuna." Harvey bana baktı. "Bu "O "na Saklanan Adam denir."

"Kim yazmış bunu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yeni bulduğum eski bir gazetede yazıyor."

"Neden biri bunu yazsın ki?" Neredeyse ikinci bardağımı da bitirmek üzereyken soruyorum.

"Çünkü hastadrlar ve muhtemelen tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyorlardır," diyor Harvey, makaleye daha yakından bakarak. "Ah, bekle. Bu polise gelen bir mektupta yazıyordu. Katilin bunu kendisinin yazdığını düşünüyorlar."

Şimdi hatırlayarak başımı sallıyorum. "Daha önce bununla ilgili bir şey okumuştum. Ama şiiri görmemiştim." Yüzümü buruşturuyorum. "Ne kadar bencil bir sürüngen."

"Evet, muhtemelen bu gazetelere çıktığında kendini çok havalı hissetmiştir."

Oturup Harvey'nin yanına sokuluyorum, ekrana bakıp şiiri okuyorum. Ben bunu yaparken o da başını bana doğru çeviriyor, sadece birkaç santim ötemde.

"Ne?" diye soruyorum. Bakışlarımla gülümseyerek soruyorum. "Sadece tekrar okumak istiyorum."

"Hayır, evet. Lütfen." Ben şiire dönüp ilk cümleyi istemeden tekrar tekrar okurken kolu benimkini sıyrıyor. Birdenbire tek düşündüğüm Harvey oluyor.

Harvey boğazını temizliyor. "Ben bir bira daha alacağım."

Dizüstü bilgisayarını kucağıma koyuyor ve mutfığa giriyor.

Bir kaynak bulmak için gazete makalesini tararken, bunun polis departmanına isimsiz olarak gönderildiğini ve ilk cinayetin işlenmesinden iki gün sonra, Jamie York'un evinde öldürülmesinden sonra alındığını fark ettim. Neredeyse O'nu ürkütücü bir tekerleme gibi gösteriyor, ki muhtemelen katilin amacı da buydu - Kendisi için bir tür kötü karakter yaratmak.

Bir kez daha okudum, kelimeler dizüstü bilgisayarımın parıltısında yüzüyordu. Bir an için, Mia'nın öldüğü çocukluk evimdeki o korkunç akşamı gözümün önüne getirdim.

Bunlar, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tamamen bastıramadığım görüntüler. Ne kadar kovarsam kovayım, her zaman kafamın içine girmenin bir yolunu buluyorlar.

Paslı bir menteşenin keskin gıcirtısı kulak zarıma çarptığında aniden anı filmimden sarsılıyorum. Dişlerinizi sıkmanıza ve irkilmenize neden olan o iğrenç tiz ses. Bir dişçinin aletinin vınlaması gibi. Şu anda oturduğum balkondan değil, belki de mutfağa açılan çatlak kapının içinden geldiğini bildiğim kadar uzaktı. Evimin cumbalı pencerelerinden birine baktığımda Harvey'nin buzdolabının kapağını kapattığını ve köpüklü bardağına taze bir bira doldurduğunu gördüm.

Buzdolabının kapısı kapanıyor olmalı, diye düşünüyorum.

Buzdolabı kapıları gıcırdamaz, diye alay ediyor içimden bir ses.

Evet, gıcırdar, diye yalan söylüyorum. Bazen yaparlar.

Sesin endişe verici bir şey olmadığına dair kısa bir rahatlama iç çekişi yapıyorum ve

Bardağımdaki tortuyu yutuyor, sonra bir tane daha doldurmak için önümdeki ahşap masanın üzerinde duran Merlot şişesine dönüyorum.

Bazen yaparlar. Öyle değil mi?

Sessiz olun! Sarhoş sesler kesilene kadar şarapla ıslanmış beynimi kafatasımın içinde sallıyorum. Gülümsemeye zorlayarak olumlu şeyleri düşünüyorum. Şu anın iyi yanlarını.

Mutfağımda daha çok şarap var.

Seksi Harvey de mutfağımda.

Bir rahatlama daha. Başka bir zoraki gülümseme. Ve sonra, kısa bir süreliğine de olsa tedirginliğin yokluğu. Şarabı biraz fazla sert bir şekilde geri yudumluyorum, devasa dozajdan tiksinen bir yüz ifadesi takınıyorum. Dünyanın sommelier'leri dehşete düşerdi.

Başım birden ağırlaştı. En azından üç kafanın ağırlığı kadar. Eğer omzumdaki şeytanı son yudumla susturup unutturmasaydım, kesinlikle bana kızardı.

Bu gece içmemen gerekiyordu, aptal, derdi.

Dikkatli ol. Ortalıkta dolaşan bir katil var, diye eklerdi.

Aynen böyle, yine o duyguya kapılıyorum. İzlediğim hissi. Şaraptan uzun uzun yudumlarken o korkuyla bir süre daha oturuyorum.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum bardağın içinde, kendi sözlerim yüzümde yankılanıyor.

Sapsız kadehi masaya bırakırken, korkumu son birkaç gündür gördüğüm ve duyduğum her şeye bağlıyorum.

Sokaktaki gölgeli adam. O korkunç telefon görüşmesi. O'nun geri dönebileceği gerçeğini. Sanki bu son düşünceyi sonsuza dek yok etmek, ait olduğu yere, sonsuzluğa atmak istercesine başımı tekrar sallıyorum. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, görüntüleri kafamdan atamıyorum. Göz kapaklarımın içine dövme olarak da işlenmiş olabilirler.

Bardağıma masanın üzerine koymam mantıklı bir düşünceyi harekete geçirdi. Belki de o iğrenç sesi çıkaran sehpaamdı. Çöpe atılmış eski şey, eğimli yağmur yüzünden tahrip olmuş ve dokunulduğunda modası geçecek kadar sıkıntılı. Ayağımla bir kıpırdattım ve şaşkınlıkla sessiz kaldığını gördüm. Daha sert itiyorum ve alçak bir inilti çıkıyor. Gıcırtının tam tersi, bas uğultusu var.

Masum.

Derin bir nefes alarak kendimi balkonun koltuğuna bırakıyorum. Midem homurdanıyor, daha fazla şarap yerine yemek için yalvarıyor. Elimde ne olduğunu düşünürken

mutfağında, sesi tekrar duyuyorum.

Gıcırtı.

Bu kez nereden geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum, biraz daha net duymuştum.

Gıcırtı, gıcırtı, gecenin içinden.

Saat sekizi biraz geçiyor ve komşu pencerelerin çoğunun panjurları çekili. Görünüşe göre çoğu insan ya gece için yatmış ya da dışarı üzerinde a Pazar günü. I varsaymak ve eski, beri birçok içinde bu mahalle daha eski. Her iki durumda da net bir hareket göremiyorum.

Sağ tarafıma, gölgeler içinde gizlenmiş tek gerçek komşumun evine bakıyorum.

Mutfaklarındaki lavabonun üzerinde yanan bir mum titriyor ve kanatlı pencere esintiye karşı yarı açık. Alevin parlayan ışığı dışında evin geri kalanı tamamen karanlık. Ev sahipleri Harvey ve ben geldikten sonra eve dönmüş olmalılar, çünkü ben geldiğimde garaj yolu boştu.

Evi taramaya devam ederken, balkonlarında nazikçe sallanan bir manzara gözüme çarpıyor; köşedeki örgü hamak ileri geri sallanıyor. Görünmemek için dışarıdaki kanepeme doğru kaykılıyorum ve güvertelerini inceliyorum. Yine de içimden bir ses çoktan fark edildiğimi söylüyor; dışarıda ne kadar zamandır birinin olduğundan ve O'nun hakkında konuştuklarımızı dinleyip dinlemediğinden emin değilim.

Yüzümün artık spot ışıkları altında kalmaması için dizüstü bilgisayarımı kapattığımda gözlerim önümdeki karanlığa alışıyor ve sallanan hamakta bir şekil seçiyorum. Harvey'nin dışarı çıkmakta olduğunu umarak hızla arkamdaki pencereden bakıyorum. Ama hiçbir yerde görünmüyor. Yeni doldurulmuş birası, yine boş olan mutfağın yanındaki yemek masasının üzerinde el değmeden duruyor.

Nereye gitti bu adam?

Dikkatimi tekrar komşumun balkonuna çevirdiğimde vücudum titremeye başlıyor ve hala bana bakan belli belirsiz bir insan silueti görüyorum. Hamağın sakın ve kontrollü hareketi beni daha da korkutuyor. Bir an için bunu hayal edip etmediğimi merak ettim. Eğer hamak sadece rüzgarlı havadan dolayı sallanıyorsa ve komşumun adı her neyse Sokağımın geri kalanı gibi röntgencilikten habersiz, içimde dinleniyorum.

Gıcırtı.

Sesin tam olarak şuradan geldiğini fark ettiğimde kalbim göğsümde çarpıyor

Baktığım yer: komşumun balkonu. Gıcırtı hamaktaki sandalyeden geliyor.

Grinin ötesinde derinlerden pusuda bekliyor.

Işığın eksikliğine alışmaya devam ediyorum, hamakta sertçe bakıyorum ve sanki bir ormanda kaybolmuşum, bedenimi yırtıcı bir jaguarın görüşünden kamufle etmeye çalışıyormuşum gibi mutlak sessizlik ve durgunluk içinde oturuyorum. Yine de baktıkça gördüklerimin gerçek olduğunu daha iyi anlıyorum.

Birisi o hamakta oturmuş beni izliyor. Ama yüzünü göremiyorum.

Taş kesilmiş, açık kanepeme gömülmüş, hareket edemez halde bakışlarımı komşumun balkonuna kilitliyorum.

Gecenin gölgesinde yuvarlak bir başın ve geniş omuzların hatlarını seçebiliyorum. Onların da benim gibi bir açık hava kanepesi var ama daha büyük bir güverte tamamen açıktaki. Mobilyalara ya da pencereden görebildiklerime dayanarak o evde ne tür bir insanın yaşadığını anlamaya çalıştım. Ama hepsi çok basit ve yavan, sahibinin nesli veya cinsiyeti hakkında somut bir tanımlama yapmıyor.

Gıcirttı.

Gözlerimi kapatıp sessizce kurtarılmak için yalvarana kadar başımı öne eğip hamağı sağ periferime yerleştiriyorum. Sadece kendi mülkünde bir Pazar gecesinin tadını çıkaran bir insandan korkmak aptalca görünüyor. Ancak bu akşamki tartışmamız ve bana doğru bakıyor gibi görünmeleri, kafamda kırmızı bayrakların dramatik bir şekilde dalgalanmasına neden oluyor.

Harvey hâlâ evden çıkmadı ve içeriden gelen herhangi bir ses duymuyorum. Tek duyabildiğim uğuldayan rüzgârın hızlanması ve birkaç saniyede bir hamaktan gelen gıcirttı, gizemli komşunun varlığını belli etmesi.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve evime doğru rahatça yürüyorum, hareketimden rahatsız olmamış gibi görünüyorum. Doğruca mutfığa giriyorum ve mutfığı yine boş buluyorum. Harvey'nin birası hâlâ yemek masasının üzerinde, ağzına kadar sıvı ve köpükle dolu, içinde benim resmimin olduğu zarfın hemen yanında duruyor. Evin geri kalanında onu kontrol etmek için döndüğümde, birisi

Koridorda. Tamamen gergindim, hızlı, hayvani bir ses çıkardım ve fiziksel olarak geriye doğru sıçradım. Harvey daha da yüksek sesle bağılıyor, benim ondan korkmamdan korkuyor.

"Neredeydin?" Nefes nefese sordum.

"Siktir." Başını geriye attı. "İşiyordum."

"Özür dilerim." Sesimi alçaltarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Dışarıda bir şey gördüm."

"Nerede?"

"Şu evin balkonunda biri var," diyorum, panjurlarım kapalı olmasına rağmen odanın karşısındaki pencereyi işaret ederek. Durduğumuz yerden onların balkonunu da göremiyoruz.

"Tamam," diyor Harvey merakla. "Ne yapıyorlar?"

Neredeyse, "Sadece orada oturuyorlar," diyeceğim. Ama sanırım beni izliyorlar." Bunu kafamda söylemem bile iç çekmeme neden oluyor. Hiçbir şeyden bu kadar ürkmek çok saçma. Sanki evlerinin önünde uzanan birinin haber değeri varmış gibi.

"Boş ver. Sadece hamaklarında oturuyorlar. Dışarıda hiç kimseyi görmedim, bu yüzden alışılmadık bir durum." Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Aklımı kaçıyorum, Harv. Yani, gerçekten kaybediyorum."

"Bence bu tür şeyleri okumayı bırakmalısın. Hadi bir film falan açalım."

Hâlâ biraz endişeli bir şekilde dizüstü bilgisayarlarımızı almak için balkona çıkıyorum ama komşumun balkonunu boş buluyorum. Hamak, içinde ağırlık varken bir dakika öncesine göre rüzgârdan çok daha çalkantılı bir şekilde sallanıyor ve artık bir insan silueti göremiyorum.

Kendimi aptal gibi hissetmekten başka bir şey yapamayarak kısa bir iç çekiyorum. İçeri girip şömineyi açıyorum ve odayı sıcaklıkla dolduruyorum.

İçimi bir yenilgi duygusu kaplıyor ve beni kendimden şüpheyi düşürüyor. Tüm bu durum -Felicity'nin cinayeti ve ardından gelen soruşturma- benim elimde değil. Ve beni yok etmeden önce bunun beni tüketmesine izin vermeyi bırakmalıyım.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı?" Harvey güven verici bir şekilde söylüyor.

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte atıştırmalık bir şeyler aramak için mutfığa gidiyorum, O'nunla ilgili konuşmaları arkamda bırakmaya ve akşamı kurtarmaya hazırım. Harvey buradayken, sanki korunuyormuşum, artık kötü bir şey olmayacakmış gibi hissediyorum.

Harvey'nin bizim için pişirdiği ızgara peynirde karar kılıyoruz ve

Oturma odamda sandviç yerken televizyonda neşeli bir film arıyoruz. Karnıma yemek girmesi sarhoşluk sersemliğimin çoğunu alıp götürüyor, Harvey'nin bacaklarına yaslanırken yüzüme memnun bir sırıtış getiriyor. O kanepeye yerleşmiş, hâlâ yayın uygulamaları arasında geziniyor, ben de yerde çaprazlama oturuyorum. Ona yakın olmak, vücudunu bedenimde hissetmek hoşuma gidiyor. Ama onun da bu düşüncelerimi paylaşıp paylaşmadığını bilmiyorum. Bir an için başımı dizine yaslıyorum ve eli nazikçe saçlarımı okşuyor.

O durduğunda, sarı ve mavi renkte titreyen alevlere bakarken bana katılmasını umarak ateşe yaklaşıyorum. Dizlerime sarılıp sudan küçük yudumlar alarak, zihnimi dağıtmanın bana getirdiği yeni bir huzur duygusuyla birlikte rahatlığın tadını çıkarıyorum. Ama Harvey saniyeler önce başımı okşadığından beri, bana dokunmaya devam etmesini istediğimi aklımdan çıkaramıyorum.

"Seçemiyorum," diyor Harvey, kumandayı bırakarak.

Yutkunuyorum, onunla ilgili düşüncelerimden kısa süreliğine uzaklaşıyorum. Gülümseyerek elimi aşağı doğru sallıyorum. "Sadece takılabiliriz. Takılabildiğin kadar."

"Bütün gece burada seninle kalırım," diye teklif ediyor. "Eğer beni kabul edersen."

Bu düşünce göğsümü ağırlaştırıyor. Şöminenin önünde bana katılırken başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bu fikir karşısında hafifçe başımı sallıyorum. "Bu hoşuma gider."

Başparmağımı ısırarak ateşe bakarken, onu üst kata ve yatağıma çekmeyi hayal ediyorum. Dudaklarının tadı nasıl olurdu, ellerini nereye koyardı. Sudan bir yudum daha alıyorum.

Şimdi bana bakıyor, görünüşe göre ateşin verdiği rahatlıktan o da uyuşmuş. Önce benimkilere, sonra da dudaklarıma bakarken soluk, mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Sanki zihnimi okuyormuş gibi geri çekilmeyince nabzım hızlanıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve bir an için onun da duyup duymadığını merak ediyorum.

"Nasıl oldu da biz hiç..." Usulca sormaya başlıyorum.

Harvey yerinde hafifçe kıpırdanıyor, ama yüzümden birkaç santim uzakta, yakın duruyor. "Asla mı?"

Gözlerini hafifçe kısıyor ve kelimeyi kurnazca, neredeyse kışkırtıcı bir şekilde söylüyor. Yüzü daha da yaklaşırken vücut dili davetkâr, neredeyse birbirimize degecek kadar.

"Bana bunu yüksek sesle söyletme," diye fısıldıyorum, parmaklarımla kazağının eteklerini okşayarak.

Harvey dudaklarıma eğiliyor, önce şefkatle, sonra sertçe. Ne olduğunu anlamadan, oturma odamın halısına uzanmış, şiddetle öpüşüyorduk, dilimiz

dili, biradan tatlanmış ağız. Eli başımın dibini kavıyor ve nazikçe saçlarımı çekiyor.

Harvey, "Seni uzun zamandır istiyordum," demek için dudaklarımdan zar zor çekiliyor, sonra vücudu beni yere bastırırken kulağımlı öpüyor.

Parmak uçlarını karnımdan aşağıya doğru sürükleyip ağızını boynuma götürürken tenimde minik tüyler diken diken oluyor. Şışmış dudaklarına daha da gömölüyorum ve o da benimkilerle tekrar buluşup önce benim kazağımlı, sonra da kendi kazağını çıkarıyor.

Harvey tek bir hareketle beni parkeden çekip kucağına alıyor ve bacaklarımı pantolonunun beline dolayarak ona doğru yuvarlanıyorum. Şöminenin ve vücutlarımızın ısısı yapışkan, kaygan bir ten yaratıyor ve biz bunu umursamıyoruz. Oturma odasında tutkuyla yuvarlanırken onu daha sert öpüyorum, tüm hafta boyunca hissettiğimizden daha iyi hissedene kadar birbirimizin ağızına iç çekiyoruz.

Kuş tüyü yorganımın tanınabilir kırıışıklığı kulaklarıma çarpıyor ve yastığının pelüş okşayışı Harvey'nin parmakları yerine boynumu destekliyor. Yatağında olduğumu fark ederek gözlerimi yavaşça açıyorum ve neredeyse zifiri karanlık olan yatak odama bakıyorum. Kapım aralık, koridordan gelen ışığın keskin bir üçgen şeklinde içeri girmesine izin veriyor. Dün gece buraya geldiğimize dair hiçbir şey hatırlamıyor olsam da Harvey'nin orada olmasını bekleyerek arkamı dönüyorum. Ama yatağım her zamanki tek kişilik partisine ev sahipliği yapıyor: ben. Harvey'nin burada olduğuna dair hiçbir iz yok, çünkü yanımdaki yastık mükemmel bir şekilde kabartılmış ve yorgan düz ve temiz.

Adını söylemeye cüret ediyorum, ama sessizlik çınlarken, onu çağırduğımdan bile emin olamıyorum.

Yüksek sesle söyledim, belki de sadece kafamın içinde. Yorgunluk beni ele geçiriyor.

Harvey'nin adını söyledikten -ya da söylemeye çalıştıktan- hemen sonra odanın köşesinde bir şey gözüme çarpıyor. Monte edilmiş düz ekran televizyonun altındaki koltukta bir insanın gölgesi var. Vücudu karanlığın güvenliğinde, koridordan gelen üçgen spot ışığından sadece birkaç santim uzakta. Işık vücutlarını birkaç santimle ısıkalıyor.

Hızla göz kırpıyorum. Sandalyede oturan Harvey; gözleri açık, boş boş hiçliğe bakıyor.

"Harvey?" Onu içinde bulunduğu trans halinden uyandırmayı umarak tekrar söylüyorum. Hareket etmiyor, gözlerini kırpmıyor. Kolları minderlerin üzerinde uzanıyor, elleri kenarları kavıyor.

Yalnız kalmak istemediğimi bildiği için ben uyuyana kadar beni izlediğini hayal ediyorum. Muhtemelen daha sonra beni yatağa götürdü. Belki de beni yatağa götürmek istemedi.

yanımda uyuyarak çok ileri gittiğini ve bunun yerine odanın köşesinden nöbet tutmaya ve orada uyumaya karar verdiğini söyledi. Ama dün gece birbirimize yaptıklarımıza bakılırsa, buna inanmıyorum. Sandalyede oturmasının başka bir nedeni olmalı. Belki de uyuyamamıştır.

"Uyuyor musun?" Gözlerinin açık olduğunu görmeme rağmen fısıldıyorum. İki gözünü de sabit tutarak uyuyabilen o büyüleyici örneklerden biri olması mümkün. Ama nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

Karanlıkta göğsünün inip kalkmadığını söyleyebilirim. Ağzı kapalı ve burnundan nefes alma sesi gelmiyor. Eğer bir manken ya da korkuluk rolü için seçmelere katılıyor olsaydı, seçilebilirdi.

"Harvey, cevap ver bana," diye fısıldıyorum, şimdi endişeli bir saldırganlık notasıyla. Sessizliği bozmak sağır edici.

O aynı kalıyor. Yavaşça doğruluyorum, yatağında sürünmeye ve elimi yüzüne doğru sallamaya ya da nabzını kontrol etmeye hazırlanıyorum ki vücudu aniden öne doğru sarsılıyor. Beklenmedik hareketinden irkilerek geriye doğru fırlıyorum. Koridordan gelen ışık şeridinde görülebilecek kadar öne eğilmişti ama artık Harvey'nin yüzü değildi. Eğilmiş ve doğrudan bana bakan O'dur. Bu ışıkta, maskenin altından siyah gözleri görünüyor, kırpmadan ve dipsiz. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilemez halde, atabileceğim en yüksek çığlığı atıyorum.

Sonunda beni yakalayacaktı.

Ama bunun yerine uyandım, hala bir çığlık atıyorum ama uyuklayan bilinçaltımın hayali dünyasında dakikalar önce attığım çığlıktan çok daha sessiz. Ancak şimdi, Harvey'nin kollarında uyuyakaldığım oturma odamın zeminindeyim. Sadece bir kâbus görüyordum.

Şömine kapalı, ama parlayan mutfak ışığı karşısındaki oturma odasını usulca aydınlatıyor. Duvarımdaki analog saat 6:38'i ve 23 saniye, 24 saniye, 25 saniyeyi göstererek ilerliyor. Güneşin doğmasına yirmi dakika kala, Pazartesi'nin ışıltısı büyük pencerelerden dağların arkasından görünüyor ve her şey yolunda hissediliyor. Odada kötü bir adam yok. Tehlike hissi yok. Harvey'nin kalça kemiğimi kavrayan eliyle güvendeyim. Dün geceki yakınlaşmamızı düşünüyorum. Onun da benimle birlikte olmak istediğini söylemesini, bunun beklentileri aşan gerçekliğini. Tüm korku, endişe ve yalnızlığın onun dudaklarında eridiğini hissetmek.

Gülümsüyorum ve kollarımı ellerimin üzerine çekiyorum, göğsüme sarılıyorum ve Harvey'e bakmak için dönüyorum. Mışıl mışıl uyuyor, yüzü tavana dönük. Bakıyorum

Karmakarışık saçlarına, elmas çene çizgisine, her şeyine baktım, göğsündeki ve kollarındaki küçük dövmeleri ortaya çıkaran siyah boxer külotundan başka bir şey giymediğini görünce vuruldum.

Dün gece dudaklarımız buluştuğu andan itibaren her şeyin yerli yerine oturduğunu hissettim. Artık kişisel soruşturma yok, paniği körüklemek yok. Artık abartmak ve tuhaf görünen her küçük şeyi -kendi balkonunda oturan komşum ya da sokak lambasının altında yürüyen bir yerli gibi- araştırmak yok. Son birkaç günün stresi, Powell's'ın merdiven boşluğunda şarapla dolu bir sayıklama sırasında O'nu halüsinasyon görmeme neden oldu. Artık bunu biliyorum.

Felicity ile yaptığım görüşmede ne duyduğumu da biliyorum ama hemen bir sonuca varmak ve en kötüsünü varsaymak anlamsız. Ben dedektif değilim, ben bir radyo sunucusuyum - tıpkı Harvey'nin dün gece benimle bir saat boyunca saçma sapan şeyler araştırmadan önce belirttiği gibi. Bu doğru: Yirmi yıl önce bu şehirde korkunç bir şey oldu. O zamandan beri 650.000 kişinin yaşadığı bu yerde kimsenin öldürülmediğine mi inanacağım? Ve bu bölgeye eziyet eden tek kötü kişinin O olduğuna mı inanacağım? Jack kendisi söyledi: Felicity'nin hiçbir yerde bulunamayan bir erkek arkadaşı varmış. Aralarında garip mesajlar vardı ve daha önce katil olduğunu kanıtlamamış olsa da neler yapabileceğini kim bilebilir? Jack onu bulup sorgulayacak ve eğer suçlunun o olduğu ortaya çıkmazsa, kim olduğunu bulacaklar. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

İçimi çekiyorum ve parmaklarımı Harvey'nin dalgalı, çikolata rengi saçlarında gezdiriyorum, ta ki aniden ıslak ve yapışkan bir şey hissedene kadar. Ne olabileceğinden habersiz, elimi geri çektiğimde parmak uçlarımın yapışkan, kırmızı bir maddeyle kaplı olduğunu görüyorum.

Kan mı?

Ayağa fırlayıp Harvey'i sarsıyorum ama tepki vermiyor. Vücudunun üzerine eğilip başını dizime çekiyorum ve kafa derisini inceliyorum. Başının arkasına yakın bir yerde büyük bir kesik var. Ancak o zaman yerde başının olduğu yerde küçük bir kan birikintisi olduğunu fark ediyorum.

Başını tekrar yere koyarak etrafta telefonumu ya da Harvey'ninkini arıyorum, odanın içinde dolaşırken neredeyse yere düşmüş bir muma basıyordum. Yere nasıl düştüğünü merak ederek onu kanepenin altına atıyorum ve her yere bakıyorum ama iki telefonu da bulamıyorum. Banyoda, yemek odasında, ceplerimizde ya da vücudumuzun altında değiller.

Arayışım sırasında çocukluğumun geçtiği zarfı fark ediyorum.

O'nun resmi artık yemek masasında ya da odanın herhangi bir yerinde değil. Telefonlarımızı bir şekilde dışarıda bırakıp bırakmadığımızı kontrol etmek için balkon kapısına koşuyorum, ancak kapının kilitli olmadığını fark ediyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Dün gece kilitlemeyi mi unutmuştuk?

Balkondan çıkmadan önce aşağıda, sokakta cep telefonuyla gündeğümü yürüyüşü yapan komşular var mı diye bakıyorum. Ama yol da etrafındaki evler kadar sessiz.

"Kahretsin!" Yüksek sesle söylüyorum, herkesi uyandırmak için kanlı cinayet çığlığı atmayı tartışıyorum. İçeri doğru koşmaya başladığımda, hemen geri dönüp balkon korkuluklarına doğru koşuyorum ve "İmdat!" diye bağırıyorum. İmdat!" diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "Biri yardım etsin! Polis çağırın!" Değerli zamanımı kaybederek ve birilerinin beni duyacağına güvenemeyeceğimi bilerek, telefon aramaya devam etmek için içeri geri dönüyorum.

Böyle zamanlarda bir ev telefonu işe yarayabilirdi - gerçi geceki fırtına ve şansıma bakılırsa, tıpkı Harvey'de olduğu gibi hat kesik olabilirdi.

Kendimi savunmasız, ihlal edilmiş hissediyorum. Dün gece biri evime girip ona zarar mı verdi? Yoksa biz uyumadan önce hatırlamadığım bir şey mi oldu? Çılgınca, biz uyumadan önce olan her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Dün gecenin sonuna dair tek hatırladığım birlikte uyuduğumuz ve sonrasında şöminenin yanına uzanıp uyuklamadan önce konuşmaya devam ettiğimiz. Yerde uyuyakalmaya niyetlendiğimizi bile sanmıyorum ama öyle oldu.

Harvey'nin uyanması için çığlık atarak ve benden daha hızlı yardıma ihtiyaç duyarak mutfağa koşuyorum. Cihazlarımızdan herhangi bir iz v a r mı diye mutfak tezgahını tararken, lavabonun yanında duran cep telefonumu fark ettim.

Buraya nasıl gelmişti?

Ellerim şiddetle titrerken telefonu kapıp hızla 911'i arıyorum. Operatör konumumu ve acil durumumu sorarken nabız kontrolü için Harvey'nin cesedine koşuyorum.

Şafak Jack'in ofisindeki ucuz, alüminyum panjurları kırıyor. Felicity'nin cinayet mahallinden döndüğünden beri masasındaki sandalyesinden neredeyse hiç kalkmadı ve hiç kalkmayacağını düşünmeye başladı. Dün Nola gittikten sonra gece boyunca orada kaldı ve nihayet çok geç bir saatte eve, ailesiyle Pazar yemeğini kaçırdığı için hayal kırıklığına uğrayan karısı Tammy'nin yanına döndü.

"Neredeyse hiç dinlenmiyorsun. Bu tür davaları üstlenmek için fazla yaşlandığını düşünmüyor musun?" Jack gece yarısına doğru eve gelip yemek artıkları aramaya başladığında Tammy hafifçe dürtükledi.

Jack kıkırdadı. "Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, sanırım gücenirdim."

Tammy bir tabak kızarmış tavuk ve patates püresini mutfak tezgahının üzerine, onun yanına koydu. "Sadece senin kendini kaybettiğini görmek istemiyorum..." Sesi kesildi.

Ama ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. ... *Saklanan Adam davasında yaptığın gibi.*

"O zamanlar devamsızlık yaptığımı biliyorum. Durum benim için ideal değildi, sizi temin ederim."

"Yok muydun?" Tammy hemen sordu. Volta atmaya başladı. "O dava neredeyse bu aileyi parçalıyordu. Nadiren evdeydin. Yemek yemiyordun, uyumuyordun." Durdu ve Jack'e baktı.

Jack patlamak istiyordu. Kurbanların ailelerini, toplumu, Strate'leri ve kendi ailesini hayal kırıklığına uğratmanın etkisi onu asla tam olarak terk etmemişti. Bu işi geride bırakmanın ve Tammy ve Ethan ile başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmanın artılarını ve eksilerini çoktan tartmıştı. Ama vazgeçemeyeceğini de biliyor.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi Jack. Tartışmak ya da bu konudaki duygularının zaten lekeli olan gününü daha da lekelemesine izin vermek yerine, loş mutfak ışığında karısını öptü ve uzun bir süre ona sarıldı.



Jack, oğlunun iki yıl önce doğum günü için aldığı Best Detective Ever kupasını eline aldı ve dünkü cezvenin dibinde duran çamurlu kahveden bir yudum aldı. Kendisini ne kadar zavallı hissettirse de, Minnie ofise gelip herkes için yeni bir demlik hazırladığında minnettar olacaktır.

Uykusuzluk çöküp onu ele geçirdikçe gözlerinin kafatasının derinliklerine gömüldüğünü hissedebiliyor. Bir an için uyuklasa da birkaç dakika sonra yanaklarını tokatlayıp gözlerini elle açıyor. Uyanık kalmalıdır. Yapacak çok şey vardır.

Yaklaşık altı saat önce gece için ofisinden ayrılmadan önce, Felicity Morton'ın eviyle aynı bloktaki dükkânların sokağa bakan güvenlik kameraları olmadığını ve çevredeki sokaklarda erişebildiklerinin de şüpheli bir şey göstermediğini teyit etmişti. Bunun yerine, günün her saatinde nereye gittikleri ya da nereden geldikleri belli olmayan sayısız arabanın dolaştığını gösteriyorlardı. Cuma akşamı geç saatlerde cinayet işlendiğinde dükkanlar çoktan kapanmıştı ve tüm komşular cinayet işlendiğinde uyuduklarını ya da evde olmadıklarını bildirmişlerdi. Mahalledeki herkesi sorguladığında, hiçbirinin cinayetten önceki saatlerde kötü bir şey duyduğunu ya da gördüğünü söylemediğini biliyordu. Sadece normal mahalle sakinliği. Rakamlar.

Bu hafta sonu elde ettiği tek ilerleme önemli görünüyordu ama sadece daha fazla soruya yol açtı: Felicity'nin erkek arkadaşı Connie Sturgis'in, öldüğü gece için sağlam bir mazereti vardı.

Jack sonunda onu bulduktan sonra Connie, Jack'in diğer telefonlarına cevap vermemesinin nedeninin, arabayla yaklaşık üç saat kuzeyde, Puget Sound açıklarında bir balıkçı teknesinde olması olduğunu açıkladı. Connie bir iş almıştı.

New England sahillerinde yaşadığı günlerden edindiği deneyimle birkaç hafta önce uzun hat güverte tayfası olarak işe başladı. Seattle'da bulunan bu iş, Washington ve Alaska kıyılarındaki bir balıkçı gemisinde çalışmasını gerektiriyordu. Birinin eski kız arkadaşının boğazını kestiği sıralarda acı deniz eğitimine çıkmıştı.

Jack bunun günde yaklaşık on iki saat çalışmayı gerektirebilen yorucu bir iş olduğunu ve vardiyaların genellikle geceleri ve mevsimlik olduğunu biliyor. Altı

Akşamdan sabah altıya kadar, Grönland kalkan balığı ve Pasifik morinasının nemli kokusu burnunuzdayken, geminin güvertesini çekip çalıştırıyorsunuz. Birden Jack'in işi o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Connie'nin yaşadığı şok ve keder telefonda fark ediliyordu, çünkü aralarındaki mesajlaşmalara göre Felicity ile ilişkisini kurtarmak istemişti. Connie, Felicity'nin istemediğini, bu yüzden Seattle'a taşındığını, yeni bir iş bulduğunu ve hayatına devam etmeye çalıştığını açıkladı. Tabii ki, tüm bunlar oldukça uygun görünüyordu.

Jack neredeyse Seattle'a kendisi gidecekti ama Connie'nin amiriyle konuştuktan ve yeni işiyle ilgili bazı kanıtları gözden geçirdikten sonra Connie'nin doğruyu söylediği anlaşıldı. O gece ya da sonraki günlerde Felicity'nin evinin yakınında bile değildi.

Jack masasında otururken elinde ne bir şüpheli ne de bu kadının öldürülmesi için bir neden vardır. Felicity'nin aktif olarak ve daha önce görüştüğü tüm müşterilerin bir listesine bakıyor, zaten birçoğu için dosyası var.

Kara Swenson. Julia Carlson. Benjamin "Benji" Moor. Liste uzayıp gidiyor. Kara Swenson, dört ay önce kaybettiği annesiyle başa çıkmasına yardımcı olması için Bayan Morton'la görüşüyordu. Uzun süredir hastası olan Julia Carlson OKB için, Benji Moor ise duygusal ve fiziksel sorunları için kendi babası tarafından işlenen istismar.

Jack, Benji'nin dosyasına bir iğne koyar ve babası Eddie'nin yanı sıra annesiyle de konuşmak ister. Felicity'nin derin ebeveyn çatışmaları olan başka müşterileri olup olmadığını merak eder ve dosyaların geri kalanını aldığı anda kontrol etmeyi planlar. Mutlaka göze çarpan başkaları da olacaktır.

Tek aradığı, ofisine sık sık gelen birinin ona zarar verebileceğine ya da zarar vermek için bir nedeni olabileceğine dair kanıt. Ancak Felicity'nin arkadaşı Gale Thompson'ın da söylediği gibi, on iki yaşından büyük hastalara bakmıyordu, dolayısıyla bu işin arkasında onlardan birinin olma ihtimali neredeyse sıfır.

Eğer cinayet işle ilgiliyse, Jack çocukların ailelerinden birine bahse girer.

sorumlu olabilir. Ya da muhtemelen bir iş arkadaşı.

Öte yandan Jack, bazen ortada bir neden olmadığını fark eder. Ya da ölen kurbanı karşı işlenen suça uyacak kadar güçlü bir neden. Bazen insanlar sadece bir başkasına, herhangi birine şiddet uygulamak ister. Ve bunun kim olduğu önemli değildir. Kendilerinin haksızlığa uğradığı bir zamana dayanarak bu kişinin öldürülmesi için bir neden uydururlar. Doldurulamaz bir boşluğu doldurmak için şiddete neden olurlar.

Bu teori Jack'in Saklanan Adam davasını incelediği yıllar boyunca birçok kez aklına geldi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kurbanlar arasında bir bağlantı bulamadı. Hepsi farklı mahallelerde yaşıyordu, yaklaşık aynı yaşıydılar ama tam olarak aynı değillerdi ve tamamen farklı işleri ve yaşam tarzları vardı.

Jamie bir barmendi. Jasey, kuaför. Kendra, bir sosyal hizmet görevlisi. Carrie, bir şaraphane sahibi. Mia, bebek bakıcısı. Jasmine, bir barista. Doniesha, muhasebeci. O zamanlar Jack tüm banka hesap dökümlerini, telefon kayıtlarını takip ediyor, nerede yediklerini, içtiklerini, alışveriş yaptıklarını, kimlerle çıktıklarını, kimlerle arkadaş olduklarını buluyordu. Ne kadar araştırırsa araştırırsın, yolları kesişmiyor gibiydi. Şehir muazzam büyüklükte değildi, bu yüzden doğal olarak orada burada aynı gezintilere çıktılar, ancak tek bir kişinin veya bir grup insanın her biriyle bağlantılı olması için yeterli değildi. Peki biri bunu neden ve nasıl yaptı?

Jack artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum daha alır ve hemen bardağına geri tükürür. Ayağa kalkar ve birkaç zıplama hareketi yapar, anında kendini gülünç hisseder ve kravatı tam burnuna çarparken kendini durdurur.

Ofisinin kapısına doğru yürür ve katın geri kalanına bakarak ıssız bir manzara görür. Gözlerini mülk odasına kilitleyen Jack, Chick'ten kanıt kutularının hâlâ elinde olup olmadığına dair bir haber alamadığını hatırlar. O dosyaların içeriğini gözden geçirmesinin ve Felicity'nin davasıyla karşılaştırmasının tam zamanıdır. Ancak Jack, Felicity'nin soruşturmasıyla o kadar meşguldür ki kutularla ilgili Chick'in peşine düşecek ya da emlak odasındaki diğer dosyaları kontrol edecek zamanı olmamıştır. Başka biri aramaya gelmeden ve söz konusu kutulardaki tüm kanıtlar kabul edilemez hale gelmeden önce Mia ve Jasmine'i geri alması gerekiyor. Bugün Chick'in izini bulacağı gün olacaktır.

Jack masasına döndüğünde cep telefonu yüksek sesle çalar ve onu korkutur

yorgunluğundan sıyrıldı. Duvardaki saate bakar, sabah 7:09. Bu kadar erken bir saatte onu kimin aradığını merak eder. Jack telefonu almak için yürürken duyulabilir bir inilti çıkarır.

Arayan Memur Austin Torrance'tır. Sesli mesaja geçmeden önce aramayı cevaplar, neden aradığından emin değildir ama düşündüğü şey olmaması için zihinsel olarak yalvarır.

"Dedektif De Lacey," der Jack akıllı telefonuna.

"Merhaba, ben Memur Torrance. Başka bir bedenimiz var."

Acil durum görevlisi, polis evime sevk edilirken telefonda kalmamı istedi ve Harvey'nin nabzını kontrol etmemi söyledi. Başparmağımı kullanarak bileğindeki radyal arteri ve boynunun her iki yanındaki şahdamarını kontrol etmemi söyledi. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyor; kendi nabzım da en son 911 görevlisiyle telefonda konuştuğumdan beri hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. Sinirlerime nasıl hakim olacağım bilemiyorum.

Nabız için her iki noktayı da inceleyebilmek için onu hoparlöre veriyorum, hıçkırarak Harvey'nin cesedinin üzerine eğiliyor ve hâlâ hayatta olması için yalvarıyor. Önce boynunu kontrol ediyorum ve düşük bir nabız tespit ediyorum.

"Nabzını hissediyorum," diye hüngür hüngür ağlıyorum telefonda.

Ya da en azından öyle sanıyorum. Onun mu benim mi yoksa tamamen hüsnükuruntudan mı kaynaklandığını bilmek zor.

"Her vuruş arasında kaç saniye olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor santral görevlisi.

Derin, sabit nefesler alıyorum, rahatlamaya çalışıyorum - yüzümün her tarafı ıslak. Kendi kalp atış hızımı normal ritmine düşürmek Harvey'ye yardım etmeme yardımcı olacak.

Son bir nefes verdikten sonra başparmağımı çene çizgisinin altına sıkıca bastırıp saymaya çalışıyorum ki hâlâ ne kadar titrediğimi düşününce sandığımdan daha zor oluyor.

Zaman kaybetmeyi bırak. Onu öldürüyorsun.

Şu anda yapmam gerekeni yapamamamın her şeyi değiştirebileceğini bildiğim için gözlerimden yine yaşlar boşanıyor. Harvey'nin yaşaması ya da ölmesi arasındaki fark bu olabilir.

"Emin değilim. En azından birkaç saniye," diyebiliyorum burnumu çekerek ve nefes nefese kalarak.

Yüzü melek gibi ve güzel - ifadesi sakın. Yanağını okşuyorum, güçsüzce fısıldıyorum, "Benimle kal. Benimle kal."

"Kafası aktif olarak kanıyor mu?"

Vücudunu sarımadan başını daha da kucağıma çekiyorum ve dakikalar önce yaptığım gibi saçlarını ayırıp yarayı arıyorum.

"Bilemiyorum. Hâlâ kanıyor gibi görünmüyor ama etrafında çok fazla kan var."

"Temiz bir havlu al ve kafasına hafifçe bastır. Sonra ıslanırsa bana haber ver" diye talimat verdi.

Mutfağa koşup kullanılmamış, beyaz pamuklu bir bulaşık havlusu buluyorum ve dediğini yapıyorum. Yaklaşık on saniye boyunca hafifçe yarasına tuttuktan sonra ıslanmadığını fark ettim ve bunu açıkladım.

"Polis ve acil yardım ekipleri birkaç dakika içinde orada olurlar. Sadece telefonda benimle kal ve aynı baskıyı sürdür."

"Tamam," diye bağırıyorum. "Sence kalp atışları çok aralıklı mı? İyileşecek mi?"

"Sağlık görevlileri gelir gelmez onu değerlendirecekler. Biraz daha dayan. Her an kapınızda olabilirler hanımefendi." Ses tonu profesyonel, ancak sempatik. Kariyeri boyunca bunun gibi kaç çağrı aldığını merak ediyorum.

"Sadece hafif bir baskı mı uygulamalıyım yoksa kafasına bastırmalı mıyım?" diye soruyorum. İhtiyacım olan son şey bu işi yanlış yapmak.

Derin derin nefes alıyor. "Bu zor bir durum çünkü kafatasının kırılıp kırılmadığından emin olamayız. Yaralarının üzerine bastırmak ona büyük zarar verebilir. Bir buz torbası alıp yaraya nazıkçe uygulayabilir misiniz? Üzerinde bir havlu olduğundan emin olun."

Mutfağa dönüyorum, uyandığımdan beri yaptığım ileri geri koşuşturmalar yüzünden kendimi bayrak yarışında gibi hissediyorum. Coğunlukla çorak olan dondurucumu karıştırıyorum, dondurulmuş tek şey aylardır orada duran bir poşet chimichurri pilavı. Poşetin içinden baharatların kokusunu alabiliyorum ama idare eder.

Harvey'e döndüğümde, sevkiyat görevlisi "Evde sizinle birlikte kimsenin olmadığından emin misiniz?" diye soruyor.

Kanı fark ettiğimden beri yaşadığım panik yüzünden bu düşünce aklıma bile gelmedi.

aklımdan geçti. Ama şimdi aklımda olduğu için mide bulantısı ve korku beni sarıyor. Uyandığımdan beri hiçbir şey duymadım ya da görmedim - zaten pek dikkat ettiğim de söylenemez. Ama bu soru ne kadar korkutucu olsa da, keşke burada olsaydı da Harvey'e yaptığını bildiğim şey için tüm duygularımı O'ndan çıkarabilseydim. Bunu kesinlikle ben yapmadım ve bunun nasıl gerçekleştiğini gösterebilecek hiçbir silah da yok. Bir an mutluluk içinde uykuya dalıyorduk ve sonra onu hırpalanmış, kanlar içinde ve baygın gördüm. Arada hiçbir şey yoktu.

Her zamanki gibi boğazını kesmek yerine neden Harvey'nin kafasına vurduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Felicity künt kuvvet travması yüzünden mi öldü? Yoksa ona bıçak mı kullandı? İçimde var olmayan bir cevap için beynimi zorluyorum.

"Artık burada başka kimsenin olduğunu sanmıyorum," diyorum torbayı Harvey'nin kafasına geçirirken. "Tamam, donmuş bir torbam var. Ne yapacağım?"

"Yavaşça yaranın üzerine yerleştir ve orada tut. Kanamayı kontrol altına almak istiyoruz."

Bana söyleneni yapıyorum ve Harvey yanımda yatmaya devam ediyor, burnundan çok yavaş nefes alıyor ama parmağımı kirli üst dudağına tuttuğumda havanın çıktığını hissedebileceğim kadar hızlı.

Vücudunun geri kalanını tarıyorum ve ancak o zaman Harvey'nin sağ baldırındaki açık kahverengi tüylerin altında küçük kan taneciklerini fark ediyorum. Daha iyi görebilmek için eğilip sağ elimle çantayı tutturuyorum, uzun sarı saçlarım karnını gıcıklıyor.

Bunun bir kesik değil de bir kelime olduğunu fark ettiğimde neredeyse kucağına kusacaktım.

N-O-L-A baldırına ince bir şekilde oyulmuş, yaklaşık on santimlik bir alan kaplıyor.

Sesli bir şekilde nefes alıyorum ve şok içinde geriye doğru düşüyorum, neredeyse kafatasımı şöminenin duvarına çarpıyordum. Telefonum elimden kayıp düşüyor.

"Her şey yolunda mı?" Kadının, şu anda yanımda yerde duran cep telefonumun hoparlöründen sorduğunu duyuyorum. Telefonu elime alıyorum.

"Benim adım," diye nefes alıyorum. "Bacağında yazıyor."

Yazılı değil. *Oyulmuş*. İsmim onun tenine

damgalanmış. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Kanıyor. Biri adımı ona kazımış."

"Ne?" diyor ve hemen ardından "Aktif olarak kanıyor mu yoksa kan kuru mu? Dokunma, sadece bak."

Kalp atışlarım hızlanırken tekrar eğildim. Biraz daha zorlarsam patlayacak. "Taze görünmüyor ama kabuk bağlamamış. Neredeyse pıhtılaşmış."

Söylediklerimi düşünürken bir an sessizlik oldu. Aklından geçenleri okuyabiliyorum.

"Bunu ben yapmadım," diye ekliyorum.

Kısa bir sessizlik anı daha. Donmuş torbayı Harvey'nin kafasına doğru tutmaya devam ediyorum.

"Siz ikiniz dün gece uyumadan önce hatırlamıyor olabileceğiniz bir kavga mı ettiniz?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Hiçbir şey unutmuyorum. Sana söyledim ya. Uyumaya gittik ve uyandığımda onu bu halde buldum. Nasıl yaralandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da benim adımın neden ve nasıl onun bacağında olduğunu!"

Sevk memurunun haberi olmadan, elbette net bir fikrim var, ancak ben uyanmadan nasıl olduğunu mantıksal olarak bir araya getirmek imkansız.

"Tamam, benimle kal," diye tekrarlıyor.

Benim tamamen çaresiz hissettiğim, Harvey'nin ise zar zor hayata tutunduğu bir dakika daha geçiyor. Sonra aniden Harvey'nin gözleri parılıyor. Ben daha adını yüksek sesle söyleyemeden dudaklarından belli belirsiz bir inilti çıkıyor.

"Harvey? Beni duyabiliyor musun?" Chimichurri pirinç torbasını hâlâ kafasına tutarak soruyorum.

"Hey," diye homurdanıyor gözleri kapalı. Sesi soluyormuş gibi geliyor. "Selam," diye biraz fazla yüksek sesle bağırıyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ne oldu? Neredeyim ben?"

"Benim evimdesin. Bir kaza oldu. Bir şey hatırlıyor musun?" Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı dökülüyor ki, anlayıp anlamayacağını bile bilmiyorum.

Gözlerini kısmaya devam ediyor ve odanın etrafına hafifçe bakıyor. Bana dönüp baktığında küçük bir gülümseme oluşturuyor. "Hey," diyor tekrar. Bu sefer daha yumuşak. Sanki dün geceki olumlu olaylar aklına geri geliyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum, bir damla gözyaşı saçlarına düşüyor.

Başını kafasındaki çantaya doğru eğerken yüzü yine şaşkınlığa dönüyor. "Ögle yemeği için biraz erken gibi. Ne oldu?"

İşte o çok sevdiğim mizah anlayışı.

"Konuşuyor mu?" diye soruyor memur.

"Evet," diye bağıyorum Harvey ve benim yanımdaki parke zeminde duran telefonuma.

"Tamam, onu hareket ettirmeyin. Başını oynatmayın. Yardım gelene kadar hareketsiz yatmasını sağlayın. Ve konuşmaya devam etsin."

Harvey yüzünü buruşturdu. "Başım deli gibi ağrıyor."

Ona ne kadar kanadığını ya da neye benzediğini söylemek istemiyorum, bu yüzden konudan uzak duruyorum.

"Biliyorum. Ambulans gelmek üzere. Dayan biraz. Her şey yoluna girecek."

Bacağındaki oyuklara bakıyorum, ne zaman fark edeceğini merak ediyorum. Benim adım olduğunu bilmek suçluluk duygularımı kabartıyor. Benim yüzümden yaralandığını bilmek. Ve şimdi polis bunu ona benim yaptığımı ve vücudunda muhtemelen kalıcı bir iz bıraktığımı düşünecek. Aynı derecede hasta bir insan tarafından yapılmış hastalıklı bir dövme gibi.

Bunu neden yapsın ki? Merak ediyorum.

Benim için geleceğine dair bir mesaj mı? Yoksa beni suçlamaya mı çalışıyor?

Harvey yutkunuyor ve sadece gözlerini kullanarak odaya bakıyor. Sonra doğrudan bana bakıyor. Birden yüz ifadesinde korku belirdi, sanki bir şey hatırlıyor gibiydi. "Onu gördüm, Nola," diye fısıldıyor Harvey. "O buradaydı. Evin içinde."

Kapıya üç kez yüksek sesle vurulunca ikimiz de irkildik. Siren sesi duymuyorum, bu yüzden ön kapımın diğer tarafından bir kelime gelene kadar bir an tereddüt ediyorum: "Polis!"

Aynı anda santral görevlisi "Tamam Nola, polis kapıda" diyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya gitmek isteyerek hızlı bir teşekkürle telefonu kapatıyorum.

Harvey'nin başını yavaşça kanepedeki yastığa koyarak, "Yardım geldi. İyi olacaksın."

Kapının kilidini açıyorum ve sağlık görevlileri ellerinde tıbbi çantalar ve bir sedyeyle yanımdan hızla geçiyorlar. Onları bir polis memuru takip ediyor.

"Arayan siz miydiniz?" diye soruyor.

"Evet. Ben Nola Strate. Arkadaşım içeride. Harvey Stephens. Ağır yaralı ama yeni uyandı."

"Ben Memur Nelson. Bana olan her şeyi anlatmanı istiyorum."

en başından beri."

Gözyaşlarımla lekelenmiş yanaklarımı siliyorum ve onunla birlikte merdivenin dibine oturuyorum. Memur not defterini çıkarıyor ve ben de ona telefonda memura anlattığım her şeyi anlatıyorum. Gecemizin nasıl geçtiğini, neye uyandığımı ve ayrıca potansiyel sapığımı. Ama o olduğuna dair inancımdan bahsetmek istemiyorum. Şimdilik, Sapık O.

Odanın karşısındaki yemek masasına bakarken, korkunç çizimin bulunduğu zarfın yerinde olmadığını bir kez daha fark ediyorum. Bu sabah ayrılırken, onu polise kanıt olarak götürmeyeceğimi umarak mı aldı? Bir fotoğrafını bile çekmediğimi fark ettiğimde parmaklarım alnımla buluşuyor.

"Sence biri eve girdi, ona vurdu ve gitti mi? Seni uyandırmadan mı?"

Ona belli etmeden gözlerimi devirip yere bakıyorum ve dişlerimi her zamankinden daha sert sıkıyorum.

"Evet. Ben de açıklayamıyorum. Ama akla yatkın tek açıklama bu. Ve Harvey az önce bana evde birini gördüğünü söyledi. Ona sorun."

Memur Nelson'a göre bu senaryo akla yatkın olmaktan çok uzak. Ve derin bir nefes aldığı anda fikrini saklamaya çalışmaz.

"O zaman bana adamın adını söyleyebilir misin? Bu sözde takipçinizin?"

Ona bilmediğimi söyleyemem. Bilmediğim tek ismi de söylemek istemiyorum.

Elimde Saklanan Adam var. Bu kesinlikle bu pisliği güldürecektir. "Bu konuda Dedektif Jack De Lacey ile konuşabilir miyim? O çok şey biliyor. ve bu şekilde daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum ve bilsem bile, bu konuda konuşmanız gereken kişi benim çünkü burada olan benim," der yarı alaycı bir tonla. Cümlesini bitirdiğinde, sağlık görevlileri Harvey'i sedyeye bağlamış bir halde köşeden hızla gelirler.

"İyileşecek mi?" Onlara sordum. Muhtemelen bana söyleyemeyeceklerini biliyorum ama yine de deniyorum.

Harvey onu götürürlerken başparmağını kaldırıyor ve sağlık görevlilerinden birinin "Bu iyiye işaret" demesine neden oluyor.

Tekrar memura dönüyorum. "Bakın. Hiçbir cevabım yok ve bunu ben yapmadım. Harvey hastaneye geldiğinde, bence gördüklerini onunla konuşmalısın. Çünkü ben hiçbir şey görmedim."

Not defterine bir şeyler karalıyor ve şöyle diyor, "Oh, yapacağım

Bay Stephens'la konuşacağım."

"Lütfen onunla birlikte hastaneye gidebilir miyim?" Harvey'den uzak kalmak istemediğim için soruyorum.

Memur birkaç saniye düşündükten sonra beni yeterince dinlediğine ve gitmekte özgür olduğuma karar veriyor. Harvey dikkatle ambulansın arkasına yüklenirken, ben de arkalarından araba yoluma yürüyorum ve günün yeni ışınlarını yakalayacak kadar alçak olan birkaç bulutun altında altın rengi notalarla gri olan gökyüzüne bakıyorum.

Adamlar Harvey'i yerine oturtuyor ve beni yanlarındaki yastıklı bankın ucuna götürüyorlar ama ben arabamla onları takip etmeye karar veriyorum. Ambulansın kapıları kapanırken, kendi aracıma doğru birkaç adım yürüyorum.

Sürücü tarafındaki kapıma yaklaşırken komşumun penceresinde bir şey görüyorum. Garaj yolunda araba yok, tıpkı dün gece Harvey'le evime geldiğimizde olduğu gibi, hamakta sallanan birini görmemden kısa bir süre önce olduğu gibi.

Evlerinin ön odasındaki perdenin arkasından birinin yüzünün bir kısmı görünüyor. Dün gece dışında ilk kez orada birini görüyorum. Ve tam bize bakıyorlar. Pencereden görüşlerini incelemeye çalışarak onlara sertçe bakarken, perdeyi hızla kapatıyorlar.

Dün gece Felicity'nin evinden sadece altı blok ötede, Truman Sokağı'nın her zaman sakin olan eski **bir** bloğunda genç **bir** kadın öldürüldü. Jack ve departmanının geri kalanı bu mahallede başka bir genç kadının daha öldürüldüğünü öğrenince hayrete düştüler. Burası suçla değil, genç profesyoneller, köpek dostu ve büyüleyici yerel işletmeleriyle tanınan bir şehir mahallesidir. Şehrin herhangi bir yerinde ara sıra araba camı kırılabilir ama aynı kişi tarafından işlendiği anlaşılan iki vahşi cinayet bu kadar kısa sürede işlenemez.

Jack, Truman Caddesi'ndeki turuncu yapraklarla kaplı yolda sedanından inerken Jack'e başıyla selam veren Memur Austin Torrance'ın çağrısını aldıktan birkaç dakika sonra olay yerine vardı. Mary'nin evinin önünde birden fazla memur durmaktadır ve içlerinden biri yaşlı bir kadınla konuşmakla meşguldür. Kadın çiçekli bir pijama takımı giymiş, üzerinde de onu havayı ısılatan çiseleyen yağmurdan koruyan, kapüşonu açık patlıcan rengi bir rüzgarlık var. Sağ kolunun altında küçük bir Yorkshire teriyeri tutuyor ve onu bir bebek gibi usulca sallıyor. Memur Bob Cantor Jack'i görünce ona el sallıyor. Jack'in şu anda bildiği tek şey, genç bir kadının bu sabah erken saatlerde yan komşusu tarafından evinde öldürülmüş olarak bulunduğudur. Ve cinayet yönteminin Felicity Morton'ın üç gece önceki cinayetiyle eşleştiği.

Jack'in aklı hemen Saklanan Adam'a gider, çünkü bu noktada herhangi bir bağlantıyı eleyebilmek için benzerlikleri ve farklılıkları ortaya çıkarmaya çalışmaktadır. Bir hafta sonu içinde iki cinayet, maskeli katil için bile çok fazladır. Jack çok iyi biliyor ki Saklanan Adam'ın kurbanları

birbirlerinden bir ay ya da daha fazla süre sonra öldürüldü. Peki neden şimdi daha hızlı öldürmeye başladı? Farklı biri olduğuna inanmak için bir sebep daha.

"Bayan Brighton, ben Dedektif De Lacey. Dedektif, bu kurbanın kapı komşusu. Bu sabah onu bulduktan sonra bizi aradı." Memur Cantor Bayan Brighton'a döner ve ekler, "Şimdi ifadenizin geri kalanını alacak." Jack'e başıyla selam verir ve uzaklaşırken sessizce ona kurbanın -Mary Clairemont-temel bilgilerini içeren bir kâğıt uzatır.

Jack neredeyse itiraz edecek, kadının ifadesini almadan önce dava hakkında daha fazla şey duymak istiyor. Ama bunun yerine köpeğe bir gülümseme veriyor ve kadına bakıyor. "Merhaba, Bayan Brighton. Resmin tamamını görebilmem için baştan başlamanızın bir sakıncası var mı?" Hafif yağmurdan gözlerini kısıyor. Onları başka bir noktaya taşıyacaktı ama başlarının üzerinde asılı duran kısmen yapraksız ağaç dalları damlacıkların çoğunu yakalıyor.

Yaşlı kadının yüzü hamur gibi ve esnek ama duygusal olarak sert. Göz pınarlarının üzerinde gözyaşı kalıntıları var ve Jack onun yorucu bir sabah geçirdiğini şimdiden anlayabiliyor.

"Merhaba Dedektif," diyor kısıp sesle, boğazını temizleyerek. "Sanırım dün gecedan başlayacağım." Yutkunuyor. "Kocam ve ben genellikle oldukça erken yatarız, belki yedide. Ama son zamanlarda yeni bir ilaç almak için gece yarısı uyanıyorum ve sonra tekrar uyuyorum. Neyse ki o ilaçla işim neredeyse bitti," diyor sürekli burnunu çekerek. "Her neyse. Dün gece başucuma bir bardak su koymayı unutmuşum, ben de mutfığa gittim. Tam o sırada yan odadan bir gürültü duydum."

"Ne tür bir gürültü?" Jack sorar. Eve bakar ve dubleks olduğunu fark eder. "Ve sorabilir miyim, mutfığınız Bayan Clairemont'un eviyle aynı duvarı mı paylaşıyor?"

"Evet, öyle. Sesi orada duydum, mutfak duvarımın diğer tarafından geliyordu. Uzun zamandır onun evine gitmedim, önceki kiracılar orada oturduğundan beri gitmedim. Bu yüzden mutfagımın diğer tarafında hangi odanın olduğundan emin değilim. Ama bir çeşit gümbürtü sesi duydum. Başka bir şey değil, çok yüksek değil."

"Peki Bayan Clairemont'u nasıl buldunuz?"

"Bu sabah kapımda bir şeyin pençelediğini duydum ve kapıyı açtığımda bu küçük adam orada oturuyordu," diyor köpeğe bakarak. "Bu Franklin. O Mary'nin. Onu sürekli yürüyüşe çıkarıyor, ben de

Çoğu gün penceresimin önünden geçerler. Ev arkadaşının şehir dışında olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla birlikte gidip gitmediğini ve küçük adamın bir şekilde dışarı çıkıp çıkmadığını merak ettim. Neler olduğunu görmek için verandasına doğru yürüdüm ve ön kapısı bir aralık açıldı, bu da çok erken olduğu için tuhafıma gitti. Ama sonra tabii ki köpeğin nasıl dışarı çıktığı anlaşıldı."

"Saat kaç civarıydı?"

"Bir bakalım. Saat altıda uyandım ve bir süre evin içinde dolaştım. Sonra kocam için kahvaltı hazırladım. O sırada saat 6:45 falan olmalıydı. Hemen sizi aradım."

Jack saatini kontrol etti. Şu anda saat 7:25'tir.

"Peki kapıyı açık bulduktan sonra ne yaptınız? Kapıya dokundun mu? Açtınız mı?" Jack hafifçe sorar.

"Kızın başına bir şey geleceğini hiç düşünmemiştim. Köpeği kapı aralığına bırakmayı ve sonra da onu içeride tutmak için kapıyı kapatmayı planlamıştım. Dün gece rüzgârın kapıyı açmış olabileceğini düşündüm," diyor, hâlâ gözle görülür bir şekilde üzgün. "Evine burnumu sokmak istemedim ama köpeği içeri bırakmak için eğildiğimde göz ucuyla birini fark ettim. Mary'ydi, orada yatıyordu. Birkaç metre içeride. Zavallı kız kocama ve bana karşı çok nazikti. Oda arkadaşının aksine."

"Oda arkadaşı hakkında ne biliyorsun?"

"Soyadını bilmiyorum ama ilk adı Mabel. Mabel ve Mary- hatırlaması kolaydı. Cumartesi günü onu bir bavulla arabaya binerken gördüm ve o zamandan beri görmedim, bu yüzden şehir dışında olduğunu düşündüm."

"Peki iyi biri olmadığını nereden çıkardın?" Jack bastırır.

"Onunla pek konuşmadım ama her zaman soğuk biriydi. Mary gibi değildi. Mary el sallar ve merhaba derdi. Benimle eski resimlere bakmak için birkaç kez geldi. Ama Mabel onunla hiç gelmedi."

Jack başını sallar. "Teşekkür ederim hanımefendi. Bunların hepsi çok yardımcı oldu. Kocanız dün gece ya da bu sabah bir şey gördü ya da duydu mu?" Jack olay yerinde yaşlı bir adam arar ve onu muhtemelen kendi verandasında Memur Cantor ile konuşurken bulur. Eğer doğru söylüyorsa, binanın kurbanlara ait kısmı solda, Brighton'larınsı ise sağda yer alıyor.

"Sadece ona söylediğimi. Bu adam ayı gibi uyuyor. Horluyor da," diye itiraf ediyor başını sallayarak. "Söylesene, bu küçük adam bende kalabilir mi? Zavallı şeyin artık bir eve ihtiyacı var, değil mi?"

Jack bir an düşünür. "Ailesine haber verip onu almayı tercih edip etmeyeceklerini öğrenmek isteyeceğiz. Eğer istemezlerse, eminim siz alabilirsiniz."

Köpeği sıkıyor ve başını sallıyor.

Jack, Bayan Brighton'a zaman ayırdığı için teşekkür eder ve olay yerini değerlendirir.

Yorgunluğu ve ikinci bir cinayetin akıl almaz derecede yıkıcı haberleri arasında, Jack iki ayağının üzerinde durabildiğine şaşırır. Bayan Clairemont'un ölümü yakında mutlaka haberlere çıkacak ve şehir onun cinayetini Felicity'ninkiyle bir tutmaya başlayacaktır. Medyanın Felicity'nin bilgilerini de ele geçirmesi ve karşılaştırmalar yapılması an meselesidir. Şu an itibariyle çoğu insan sadece birinin öldürüldüğünü biliyor. Ama nasıl ya da kim olduğunu bilmiyorlar - henüz değil. Şimdi manşetleri görebiliyor: İKİ GÜNDE İKİ CESET: SERİ KATİL PORTLAND'A GERİ Mİ DÖNDÜ?

İçinden bir ses şehrin bir an önce bu olaya karşı alarma geçmesini, insanların normalde olduğundan daha fazla arkalarını kollamalarını ve garip olaylara dikkat etmelerini umuyor. Belki de bu sayede bu iki suçun arkasında kim varsa yakalanması kolaylaşır. Ya da sahte itiraflara, hiçbir yere varmayan sayısız ipucuna ve omuzlarında daha fazla baskıya yol açacaktır. Jack'e Bayan Clairemont'un yaraları ya da ölüm nedeni henüz bildirilmedi ama tahmin edebiliyor.

"Bir tane daha olduğuna inanamıyorum. Bahse girerim aynı adamdır," der Memur Austin Torrance Jack'e yaklaşırken.

Jack iç çekerek, "Vur bana," der.

"Mary Clairemont. Otuz iki yaşında. Evde ne kadar süredir yaşadığını öğrenmek için hâlâ bekliyorum ama Bayan Brighton'a göre en az bir yıldır buradaymış." Memur Torrance not defterinden okuyor.

Austin Torrance onun adını ilk söylediğinden beri kafasında çınlıyordu. Tanıdık bir şeyler var.

Memur Torrance devam ediyor, "Eve zorla girildiğine dair bir iz yok, ancak ön kapı kırılarak açılmış. Mary'nin cesedi içeride, oturma odasının girişinde bulundu ve boğazı kesilmişti. İçeride herhangi bir boğuşma izine rastlanmadığına göre, muhtemelen hazırlıksız yakalandığını tahmin edebiliriz."

Jack şakaklarına masaj yapar. Ölüm nedeninin ilk cinayete aynı olacağını hissetmişti ama yanıldığını umuyordu. İki katilin serbest kalması onun da istediği bir şey değildi.

"Evine girerken pusuya düşürüldüğüne dair herhangi bir belirti var mı?" Jack sordu.

"Yani, olay yerine göre bu kesinlikle mümkün. Ama ayakkabı giymiyor ve çantası mutfakta. Yani posta kutusunu falan kontrol etmiyorsa, bundan şüpheliyim. Hâlâ en son ne zaman görüldüğünü bulmaya çalışıyoruz," diye itiraf ediyor Memur Torrance.

"Arka kapı mı?"

"Kilitli. Brighton'larla ortak kullanılan bir avluya açılıyor. Eğer daha iyi bakmak istersen oraya sadece bir göz attık."

"Bakarım." Jack başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Pek bir şey yok. Telefonu mutfaktaki çantasının yanında, eğer onu karakola götürüp ailesi ve arkadaşlarıyla iletişime geçmek istersen. Onlara neler olduğunu anlat."

"Şanslıyım," diye nefes alır Jack.

Jack cesedi kontrol etmek ve Mary'nin telefonunu, cüzdanını ve önemli görünen diğer her şeyi çantasına koymak için tuğla dubleksin içine girer. Kırmızı tuğlalı tarihi binanın beyaz, ahşap ön kapısından içeri girdiğinde Mary'yi hemen fark eder.

Bir adli tıp ekibi etrafında çalışırken, oturma odasını kaplayan bej renkli halının üzerinde yüzüstü yatmaktadır. Ölüm kokusu etraflarını sarmıştır. Jack olay yerinde dikkatlice yürür, zemine, duvarlara, her şeye bakar. Oturma odasının penceresine gider ve kapalı panjurları gözetleyerek Mary'nin geçirdiği akşamı hayal etmeye çalışır. Biri onu izliyor muydu? Ön kapıyı açık bıraktıktan sonra hazırlıksız mı yakalanmıştı? Yoksa katilinin -tanıdığı birinin- evine girmesine izin verdi de bir şeyler mi ters gitti?

Yeni eldiven taktığı elinin işaret ve orta parmağıyla panjurların arasından bakar ve onları dışarıyı görebilecek kadar ayırır. Ön tarafta büyük bir ağaç var -Bayan Brighton'ı altında sorguladığı ağaç- ama onun dışında sokak oldukça açık. Yolun karşısındaki evin arazisini kaplayan daha da fazla ağaç vardır, bu da bir şey görmelerini pek olası kılmaz. Yine de evdeki işleri bitirdikten sonra onlarla konuşmak için aklına bir not alır.

Mutfağa giden Jack, Mary'nin çantasını, anahtarlarını ve cüzdanını bulur -görünüşe göre dokunulmamıştır. Failin para ya da değerli eşya aramadığı anlaşılıyor. Yine de, garip bir şekilde, Mary'nin ehliyeti kayıptır.

Cüzdan.

Mutfak küçük ve mütevazı; beyaz dolaplar ve granit tezgah yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyor. Tezgâhın üzerinde caddenin hemen yukarısındaki bir fırından alınmış bir somun ekmek duruyor. Ekmeğin içinde geldiği kahverengi kâğıt torbanın üzerinde, ağzında ufak kırıntılar olan tırtıklı bir bıçak duruyor ve bir çan tereyağı çevrilerek açılmış. Jack, Mary'nin öldürülmeden önce uyanmış ve bir şeyler atıştırmış olabileceğini düşünerek bunu not eder. Evdeki iki kapıdan ikincisi mutfakta yer almaktadır ve zincirle kilitlenmiştir. Kapının üst yarısını kaplayan pencereyi kısa, bej bir perde örtmektedir, bu da Jack'e Mary'nin bu şekilde dışarı çıkmaya çalışmadığını ve onu öldüren kişinin de bunu yapmadığını kanıtlamaktadır.

İkinci kattaki kızların yatak odalarını bulmak için merdivenden çıkmadan önce birinci katın geri kalanında yürür. Merdivenlerin tepesinde ikisini de bulur. Önce oda arkadaşının odasını kontrol eder ve çekmecede eski bir Kaliforniya ehliyeti bulur. Adres San Francisco'da bir yerdir ve listedeki isim Mabel Fine'dir. Mary ile aynı yaştadır ve sadece resmine bakılırsa normal bir kıza benzemektedir - her ne demekse. Kıyafetlerinin ve eşyalarının çoğu odada durmaktadır ve bu da Jack'e onun sadece bir seyahate çıktığını doğrulamaktadır. Ama nereye? Ne biliyor, eğer bir şey biliyorsa?

Koridorun karşısında Mary'nin odası vardır. Jack içeri girdiğinde temiz, düzenli ve hiçbir rahatsızlık izi olmayan bir yaşam alanı bulur. Yatağı yapılmıştı, bu da Jack'e öldürüldüğünde uyumadığını, hatta uyumaya çalışmadığını göstermektedir. Bu da Jack'in, katil eve girdiğinde kadının çoktan alt katta olduğuna inanmasına yol açar. Muhtemelen katil ikinci kata bile girmemiştir ama eğer onu izliyorsa bir noktada onu burada görmüş olabilir. Ev arkadaşının evde olmadığını ve Mary'nin yalnız olduğunu bu şekilde mi biliyordu?

Perdeler açık ve pencere aşağıdaki Truman Sokağı'na bakıyor. Masasının üzerinde bir yığın roman, bir tığ işi seti ve şifre korumalı bir masaüstü bilgisayar var. Jack etrafına bakınıyor, ailesinin bu yatak odasına gelmek ve hayattayken işgal ettiği alanın huzurunu görmek zorunda kalacağı acı verici bilgisine karşı savunmasız. Kişisel eşyalarını elemek ve onlar için yeni bir ev bulmak zorunda kalacaklar. Ve bunu onlara bildirmekle sorumlu olan kişi Jack'tir. Onlara sevgili kızlarının, olası kız kardeşlerinin ve

arkadaşı ölmüştür.

Jack evin içindeki işini bitirir, eldivenlerini çöpe atar ve binayı görmek için sokağa çıkar; katilin görebileceği şeyleri görür. Evin ön tarafında -birinci ve ikinci katlarda sergilenen- sekiz kolonyal pencere, birden fazla demir kapılı sahte balkon ve ev ile kaldırım arasında birkaç metre yer kaplayan bir ön bahçe vardır. Dört sakinden hiçbiri için uygun bir araba yolu yok, ancak sokaktaki park yeri yeterli görünüyor. Sokaktan Mary'nin yatak odasının penceresine bakan Jack, penceredeki ağacın yansımasından başka bir şey göremez. Yine de geceleri içeride bir ışık yandığında çok daha fazlasının görülebileceğini hayal edebiliyor. Kısa bir merdivenin binanın arka tarafına çıktığı evin sol tarafına bakan Jack, önemli bir şey bulup bulamayacağını merak eder.

Memur Torrance bir avlu tarif etmiştir, Jack de oraya doğru yürür ve kendini orada bulur. Hem Mary'nin hem de Brighton'ların evlerinin arka kapıları bu alana açılmaktadır ve burada özel bir bahçe alanı vardır. Jack'in belirttiğine göre, en uçtaki bir ara sokak, katilin görünmeden bu yoldan girip çıkmasına olanak tanıyacak şekilde arkadaki sokağa bağlanmaktadır. Jack bu açık alanı ve ara sokaktaki yolu dikkatle inceleyerek herhangi bir ipucu arar. Yağmur, tespit edilebilen ayak izlerini yıkayıp götürmüştür, bu yüzden işe yarar bir şey bulma şansı zayıftır. Ancak sokağın sonuna doğru, bir sonraki sokakla birleştiği yerde Jack yerde bir şey görür. Bölümün güvenli olmadığı düşünülürse, memurlardan hiçbiri henüz buraya geri dönmemiş gibi görünüyor.

Cebinden plastik bir torba çıkarır -bu gibi durumlar için her zaman yanında bulundurduğu bir şeydir- ve ters çevirerek elini derme çatma eldivenin içine sokar. Yerde deri bir cüzdan vardır. Jack cüzdanı tam olarak eline almadan çömelir ve cüzdanın kime ait olduğuna dair bir işaret aramak için faturanın bir tarafını çevirerek açar. Ve tam orada, sol ön paneldeki yuvada, çoğundan daha iyi tanıdığı bir isim ve fotoğrafın bulunduğu bir Oregon ehliyeti var.

Mor gülüşlü bir hemşire, birkaç dakika önce Harvey'nin kucağına yerleştirdiği yatak üstü masaya bir tepsi yemek koyuyor.

"Kahvaltı hazır," diyor sırtarak. "İyi misin, tatlım?" "Olabildiğim kadar iyiyim. Teşekkürler," diye nazikçe cevap veriyor.

Hemşire odadan çıkmadan önce ona yumuşak bir gülümseme ve çift başparmak işareti gönderiyor.

Tepside folyo kapaklı plastik bir bardak portakal suyu, yine plastikle kapatılmış sade bir simit, tek kullanımlık bir poşet krem peynir, küçük bir kutu Honey Nut Cheerios ve bir kutu yüzde 2 süt var.

"Seni şanslı adam," diye şaka yaptım. "Sana gerçekten gurme şeyler veriyorlar." Harvey şakacı bir şekilde dudak büküyor ve mısır gevreği kutusunu açıyor, sonra da

Os ağzında. "Hey, en azından hayattayım. Senin sayende."

"Lütfen. Yardım ettiğimden daha fazla korktum," diyorum. "Cidden, gidip sana her şeyiyle gerçek bir simit getirebilirim. Ya da bir smoothie falan?"

Harvey bana minnettar bir gülümseme gönderiyor. "Teşekkürler, ama şimdilik bu yeterli. Ancak öğle yemeği. Bunun için dış güçler gerekebilir. Buradaki menüde ne olduğunu bilmek bile istemiyorum."

"Neye ihtiyacın varsa."

"Acıkmış olmalısın. Bundan biraz ister misin?" diye soruyor, ciddi bir şekilde. "Bu çok cazip," diye gülüyorum.

Harvey hastane yatağına uzanmış, ben de yanındaki bordo döşemeli sandalyeye oturmuş, alt kattaki kafeteryadan aşırđığım berbat bir fincan kahveyi yudumluyorum. Küçük televizyonda *Edward Scissorhands* oynuyor.

Televizyon yatağının önündeki duvarda asılı. Odadaki en parlak şey o. Görsel aşırı uyarılmayı önlemek için baş üstü ışıkları kapatılmış. Yemeğini görebilmesi için yanındaki masanın üzerinde küçük bir lamba duruyor. Teknik olarak televizyonu açmaması gerekiyor ama ona bir rahatlık hissi veriyor ve televizyona çok fazla odaklanmamaya çalışıyor. Zaten çoğunlukla sesle ilgili.

Burası kasvetli. Dekoratörün biri burayı yumuşatmak için başarısız bir girişimde bulunmuş ve korkunç bir deniz salyangozu boyasıyla burayı normal bir hastane odasından çok yıpranmış bir çocuk odası gibi hissettirmiş. Ama sanırım beyazdan iyidir. Buradaki diğer her şey öyle. Beyaz yani. Beyaz çarşaf, beyaz kapılı Gatch yatak, beyaz parlak zemin, beyaz floresan ışıklar, beyaz perdeler. Dediğim gibi, kasvetli. Ama Harvey'e dış dünyaya açılan tek bir penceresi olan kendi odasını tahsis etmişler ki bu da buradaki diğer bazılarının sahip olduğundan daha iyi, odaları paylaşmak ya da dört katı duvar olan klostrofobide boğulmak zorunda kalıyorlar. Her dakika bir hasta odamızın önünden geçiyor ya da hemşireler ve doktorlar koridorda acil bir şey olduğunu işaret ederek endişe verici bir hızla koşuyorlar. Acı içinde inleyen insanların sesleri seyrek olarak geçiyor ama taburcu olma beklentisini güçlendirmeye yetiyor.

Harvey'nin sağ baldırına bakıyorum, dağınık bir şekilde kazınmış ismim büyük bir bandajla örtülmüş. Beni bakarken yakalıyor.

Meyve suyu bardağının folyosunu çekerek, "Bu biraz havalı, biliyor musun?" diyor. "Çoğu erkek kız arkadaşlarının isimlerini dövme yaptırır. Ben yaptırmam. Ben bundan çok daha sertim."

Sessiz bir kahkaha atıyorum. "Bunu çok iyi karşılıyorsun," diyorum. "Başının iyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle değil."

Harvey simit parçalarını yırtıyor ve ağzına atmadan önce üzerine az miktarda krem peynir sıkıyor. Baş, taç bölgesindeki yarayı örtmek için çenesinin altında buluşan gazlı bezle sarılmış, ancak yine de her şeyi ağırdan alıyor gibi görünüyor.

"Gülünç görünüyor, ha?" diye soruyor.

Hâlâ ona baktığımı fark etmemiştim. Bu sabah ölmediği için o kadar mutluyum ki adama bakmadan duramıyorum. Bugün hastane yatağı yerine mumyalama masasında yatmaya kim bilir ne kadar yakındı.

"Hiç bu kadar seksi görünmemiştin," diye takılıyorum.

"Elbise yüzünden, değil mi? Arkadan kıcımlı görebiliyorsun."

Biliyorum," diyor Harvey.

"Oh, bunu görmeyi çok isterdim."

Doktor, Harvey'nin bilincini kaybetmesine neden olacak kadar şiddetli bir beyin sarsıntısına yol açan küt bir cisimle vurulduğunu düşünüyor. O cismin ne olduğunu polis hâlâ bulmaya çalışıyor.

Olayın ne zaman olduğunu bilemiyoruz. Aldığı darbe yüzünden dakikalarca ya da saatlerce baygın kalmış olabilir ve saldırganın evime girip çıkması için pencereyi açık bırakmış olabilir. Polis balkon kapımın kilitli olmasını ve Harvey'nin tam olarak ne olduğunu hatırlayamasa da ona vuranın ben olmadığımı doğrulamasını dikkate aldı. Ama benim asla böyle bir şey yapmayacağımı ve yapamayacağımı biliyor ve onun yüzünü gördüğünü hatırlıyor. Yine de hafızasının bulanık olduğunu söyledi.

Dün gece araştırdığımız onca şeyden sonra, O'ndan başkası olabilir miydi? Neden Harvey'e zarar verip bana dokunmadığını anlayamıyorum ama bunu öğrenmeye kararlıyım.

Bu sabah hastaneye vardığımızda Harvey bana ve polis memuruna gözleri kararmadan önce tek bir şey hatırladığını söyledi: başında duran beyaz yüzlü bir adam. Neden uyandığını bilmiyor.

-Bir ses duymuş ya da bir şekilde dokunulmuş olabilir ama kafasında tek ve bunaltıcı bir görüntü vardır. Memur bunun doğru olduğuna pek ikna olmamıştı, özellikle de Harvey gördüğü yüzü saatler önce baktığı görüntülerle karşılaştırdığında. Memur, başında duran beyaz yüzlü kişinin muhtemelen bir kabus olduğunu söyledi. Ama o zaman yaralanmayı nasıl açıklayacaktı?

Her zaman şüpheli olan memur ikinci kez, "Bunu gerçekten gördüğüne emin misin? Baktığın resimlere göre bir rüya ya da halüsinasyon değil miydi?"

Bir yanım bunu neden sorduğunu anlıyordu. Konuştuğunuz kişi travmatik bir kafa travması geçirmiş ve beyni kafatasının içinde zıplamışsa bu mantıklı bir sorudur. Harvey'nin kendinden emin bir şekilde "Evet, eminim" demesini pek de ciddiye almıyor gibiydi.

Evimden çıkmadan önce penceredeki kişiyi düşündüm. Sadece komşum meraklı davranıp sabahın köründe sokakta bir ambulans ve polis arabası olduğunu fark etmiş olabilir mi? Bana en garip gelen kısım, herkesin iyi olduğundan emin olmak için dışarı çıkmamaları ve

Tamamen farklı bir not, bu evde sadece ikinci kez herhangi bir hareket gördüm. Bir yılı aşkın bir süredir yan evde yaşıyorum ve dün geceye kadar gerçek bir insana ait hiçbir iz görmemiştim. "Kötü niyet" çağrıştırmadığı için memura bu olaydan bahsetmemeyi tercih ettim ama bundan sonra kesinlikle onlara dikkat edeceğim.

"Ah, bebeğim," diyor Harvey'nin annesi Cynthia, aniden açık kapıdan içeri girerken. Harvey onun bu sözlerinden utandığını ve yanında olduğu için sevindiğini ifade ediyor.

"Merhaba anne," diyor elini sıkarak. Kendini olabildiğince hareketsiz tutmaya çalışarak sözlerinden bir kucaklaşma çıkarıyor.

"Merhaba Nola," diyor sıcak bir sırıtışla, parlak beyazları yüzümde parlıyor. "Onunla birlikte burada olduğun için teşekkür ederim." Dalgalı, kirli sarı saçları omuzlarına dökülmüş, dar, siyah egzersiz kıyafetlerini krem rengi, kürk astarlı bir rüzgârlık örtüyor.

Cynthia, tek çocuğu olan Harvey'e yakın olmak için birkaç yıl önce Washington'dan Portland'ın kenar mahallelerine taşınmış. Babası o küçükken ölmüş, bu yüzden Harvey Cynthia'nın sahip olduğu tek şey - bugün yaşananları hayal edebileceği en korkutucu şey yapıyor.

Onu selamlıyorum ve olanlar için özür diliyorum.

Harvey, "Bu senin suçun değil," dedi.

"Kendini suçlama," diye ekler Cynthia. "Ağrın var mı?" diye sorar Harvey'e.

"Başım beni öldürüyor. Doktor önümüzdeki birkaç saat içinde herhangi bir ağrı kesici alırsam beynimin kanayabileceğini söyledi."

"Gerçi birazdan Tylenol getirmeleri gerekiyor," diye ekliyorum.

"Başlangıç için güvenli olduğunu söylediler, ama muhtemelen çok fazla yardımcı olmayacak."

"Teşekkür ederim, Nola. Gidip hemşireyi bulayım ve sana biraz getireyim," diyor Cynthia, bana doğru yürüyüp çantasını yan masaya bırakarak.

"Çok özür dilerim. Kendimi sorumlu hissediyorum," diyorum tekrar.

Cynthia kısa bir süreliğine yanımdaki sandalyeye oturuyor. Ellerini ellerime koyuyor ve "Tatlım, bu senin hatan değil. Kimin yaptığını biliyorlar mı? Bir şey biliyorlar mı?"

Harvey ile bakışıyoruz, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bunu benim yerime o yapıyor. "Sanırım Nola tehlikede. Biri onu takip ediyordu ve dün gece onu gördüğüme eminim" diye kendinden emin bir şekilde söze başlıyor. "Bana bunu yapan kişinin az önce işlenen bir cinayetten sorumlu olduğunu düşünüyoruz."

şehrin öbür ucunda."

"Ne?" diye soruyor, başını sallayarak. "Peşinde bir katil mi var?"

İkimiz de iç çekiyoruz, hikayenin tamamı olmadan kulağa ne kadar zorlama geldiğini biliyoruz. "Cuma gecesi işlenen cinayetten mi bahsediyorsun? Felicity

Morton?"

Felicity'nin ölümünü bildiği için ikimiz de şok olduk çünkü henüz ana akım haberlere çıkmamıştı ve ben onun tam adını hiçbir makalede görmemiştim.

Asıl sorusunu görmezden gelip "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Onu bulan kişi iş arkadaşım Gale'di. Bu sabah buraya gelmeden hemen önce öğrendim." Telefonunu havada sallıyor. "İçeri girme şansım olsaydı iş yerinde öğrenecektim ama okuldaki tüm ofis hanımları için bir grup sohbetimiz var."

Sanki bu şehir daha küçükmüş gibi.

Harvey ona *Gece Nöbeti*'nde aldığımız telefonda bahsediyor. Kadın dehşete düşer ve Harvey'nin ona neden daha önce söylemediğini ve grup sohbetindeki kimsenin bundan nasıl haberi olmadığını merak eder.

Cynthia, "Bütün kadınlar bunun bir sevgili kavgası olması gerektiğini düşündü ama bunu erkek arkadaşı yapmadı," diyor.

"Bunu sana söyleten nedir?" diye sordum. Olayın bu kadar basit olduğuna inanmasam da, söylediklerine yine de şaşırdım.

"Sanırım Seattle'a gitmiş. Grup sohbetinde dolaşan şey bu," diyor.

Eğer bu, erkek arkadaşı tarafından işlenen iğrenç bir aile içi şiddet eylemi değilse, aklımda tek bir olası şüpheli kalıyor. Ama kimse onun nerede olduğunu, nasıl bulunacağını ya da planlarının ne olduğunu bilmiyor.

Başını sıkı ve sessizce yüzünü buruşturan Harvey'ye bakıyorum.

Cynthia Harvey'ye, "Biraz susup dinlenmene izin vereceğim," diyor. "Ama ağrı kesici ilaçları etkisini gösterdikten sonra bu konuda daha fazla şey duymak isterim. Şimdi gidip hemşireyi getireyim." Sandalyesinden kalkar.

Tam o sırada bir polis memuru odaya girdi. Bizi sorgulamayı bitirdiklerini sanıyordum, o yüzden tekrar uğramasını beklemiyordum.

Memur Nelson Harvey'e resmen karar vermeden önce benimle Harvey'nin arasına baktı. "Size saldıran kişiyi gördüğünü düşünen bir tanığımız olabilir." Bana baktı ve "Komşunuz" diye ekledi.

Komşum mu?

Aklım yan komşumdan başka hiçbir yere gitmiyor elbette. Bu da dün gece balkondan, bu sabah da şafak sökerken ön pencereden beni izledikleri anlamına geliyor. Harvey'nin saldırganı evime girdiğinde uyanık olmalılar. Ya da sorumlular onlardı ve bu da kendilerini soruşturmaya dahil etmek için yaptıkları klişe hamlenin bir parçası mıydı? Her iki durumda da, tüm bu bilinmezlik beni gerçekten sarsmaya başladı. Ama sonunda korku filmlerindeki kızların neden uçağa atlayıp gidebildikleri kadar uzağa gitmediklerini anlıyorum. Ne kadar geride bırakmak istesem de babamı ve Harvey'i tüm bunlarla baş başa bırakamam.

"Bize tam olarak ne için aradıklarını söyleyebilir misiniz?" Memur Nelson'a hevesle soruyorum.

Odaya girip kapıyı yarıya kadar kapatıyor ve benim de yerimden kalkıp Harvey'nin yatağına doğru yürümeme neden oluyor. Harvey artık yemek yemeyi bırakmış, yemeğin çoğuna dokunulmamış tepsiyi itiyor.

O cevap veremedi Cynthia odaya dönerek, "Pekâlâ tatlım. Hemşire birazdan Tylenol'ü getirecek." Memuru gördüğünde, "Merhaba" diye ekler.

"Günaydın," der memur, başını sallayarak. "Ben de tam onlara bir komşunun bir şey görmüş olabileceğini söylüyordum." Elini uzatıp kadının elini sıkıyor ve isimlerini değiştiriyorlar.

Memur Nelson'ın yüzü esmer ve sert, sanki güneşli tropik bölgelerden Birleşik Devletler'in gölgeli köşesine yeni taşınmış gibi. Omuzları

gergin, ona sadece iş yapmak isteyen bir adamın tavrını veriyor. Endişe gözlerini dalgalandırıyor ve geri kalanımızın da aynı duyguya kapılmasına neden oluyor.

"Bu sabah saat beş civarında birinin elinde bir şeyle evinizden koşarak çıktığını görmüş. Komşu biraz uzakta duruyormuş, o yüzden ne olduğunu anlayamamış."

Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim ama bunu yüksek sesle duymak çok daha korkunç hale getirdi.

Gece vakti evimden koşarak çıkan bir yabancıyı düşündükçe midem bulanıyor. Tüm bunlar olurken uyuyor olduğumu bilmek içime karanlık bir korku salıyor.

"Ne oldu?" Cynthia rahatsız bir şekilde soruyor. "Başka bir şey görmüşler mi?"

"Size söyleyebileceğim tek şey, Bayan Strate'in komşusunun tepenin birkaç ev aşağısında oturduğu ve bu sabah erkenden köpeklerini gezdirmeye çıktıkları."

Tepenin aşağısında birkaç ev mi?

Demek ki bu benim kapı komşum değil, muhtemelen hiç tanışmadığım başka biri, çünkü mahalledeki herkes yabancı.

Derin bir nefes alıyorum ve memurun daha fazla ayrıntı vermesini bekliyorum, bu kişi ortaya çıktığı için şükrediyorum.

"Komşu, o saatte dışarıda başka birinin olduğunu görünce şaşırmış, bu yüzden evinizden çıkıp sokağa doğru kaçışlarını izlemiş. Şimdi bir adamım yolda bir şey bulup bulamayacağını ve başka komşuların bir şey görüp görmediğini kontrol etmek için oraya gidiyor."

"Şahsın eşkalini verdi mi?" diye sordum.

"O sırada hava karanlıktı, gün doğmadan önceydi. Tek görebildiği gölgesiydi," diyor Memur Nelson omuz silkerek. "Koştukları için onlara şüpheyle yaklaşmış ama eminim siz de farkındasınızdır, güvenli bir mahallede yaşıyorsunuz, bu yüzden zarar veren biri olabileceğini düşünmemiş. Bir saat sonra evinizin önünde ekip arabalarını görünce bizi aradı. Tek not ettiği, kişinin hızlı olduğuydu."

"Bu komşudan şüphelenmiyor musunuz?" Şeytanın avukatını oynayarak soruyorum. Şu anda çok dikkatli olamayız. "Nasıl oldu da sizin geldiğinizi de fark etti? Bu biraz tuhaf görünüyor."

"Katılıyorum," diyor Cynthia, şimdi kollarını kavuşturarak.

Adamdan pek şüphelenmiyorum ama kim bilir. Memur Nelson'ın hangi evden bahsettiğinden bile emin değilim ve ihbar için minnettar olsam da, bu işin arkasında kimin olduğunu bilmiyorken otomatik olarak güvenmekte tereddüt ediyorum.

"Daha sonra, havaalanına gitmek için evinizin önünden geçerken polisi görmüş. İşte o zaman ihbar etmeyi düşünmüş. Eşiyle de konuştuk ve şu anda ikisini de araştırmıyoruz. Yardım etmeye çalışıyordu," diyor Memur Nelson.

Ben, Cynthia ve Harvey arasında hiçbir şey konuşulmadı. Beynimde milyonlarca soru uçuşuyor olsa da, daha fazla bilgi edinene kadar sorulacak başka bir şey varmış gibi gelmiyor. Sandalyemde arkama yaslanıp tırnağımı ısıriyorum.

"Ama hepsi bu değil. Bunu oturma odanızın zemininde bulduk." Memur bunca zamandır elinde tuttuğu kanıt torbasını havaya kaldırdı. Söylediklerine o kadar odaklanmışım ki ne taşıdığına dikkat bile etmedim. Çantada, başlangıçta bir yabancı gibi görünen kızıl saçlı bir kadının ehliyeti vardı.

Ama önce fotoğrafına, sonra da ismine daha dikkatli bakınca, neredeyse dudaklarımdan bir nefes kaçacaktı.

Kadın Mary, daha dün gece lokantada tanıştığım kişi.

"Bunun arkasında bir kadın olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Ve bu o mu?" Cynthia onun ne ima ettiğinden emin olamayarak soruyor.

Ben de aynı şekilde şaşkınım. Daha önce haklı olarak paniklemiş ve aklım başımda değilken 911'i aramak için cep telefonumu ararken bunu görmemiştim. Ama ehliyeti neden benim evimde olsun ki?

Memur Nelson sesini alçalttı. "Bu, bu sabah evinizden birkaç dakika ötede öldürülmüş olarak bulduğumuz kadının kimliği."

Elim aniden ağzıma kapandı, bu gelişmeye tamamen inanamıyordum. Mary ile O'nu konuştuktan saatler sonra, kamuya açık bir alanda öldürülmüştü. O'nu benden başka gören tek kişi oydu.

Bu bir tesadüf olamaz. Hayatta olmaz.

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi olmalı ama Memur Nelson bunu şüpheli bulmuyor. Az önce evimde öldürülmüş bir kadının kimliğinin bulunduğunu söyledi. Ama ona en çok neden rahatsız olduğumu söylemiyorum. Her iki saldırı için de beni daha fazla sorgulamaya başlayacağını düşünmeden edemiyorum.

Başını yastığa dayamış olan Harvey'ye bakıyorum. Konuşmanın dışında kalmış gibi görünüyor. Zavallı adamın yeterince derdi var, yüzünü buruşturuyor -ama acıdan mı yoksa memurun söylediklerinden mi, bilemiyorum.

Memur Nelson devam ediyor, "Yani, şimdi bu kadını öldüren kişinin daha sonra evinize girmiş, Bay Stephens'ı belirlenemeyen bir nedenle kafasına vurmuş ve bu sırada ehliyeti düşürerek kaçmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Ya da oraya yerleştirmiş," diye öneriyorum sinirlerime rağmen çıkarabildiğim en küstah sesle.

"Bir seri katilin oğluma zarar verdiğini mi düşünüyorsun? Ve güvende olduklarından emin olmak için devriye gezmeye devam edecek misin?" Cynthia soruyor.

Memur Nelson elini kaldırıyor. "Asla 'seri katil' demedim. Burada olanın bu olduğunu da söylemiyorum. Sadece şu ana kadar elimizde ne olduğunu söylüyorum. Onları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Burada güvendesiniz. Olayın tüm yönleri üzerinde çalışıyoruz."

Jack dün çok benzer bir şey söyledi ve bakın bizi nereye getirdi. Artık arkama yaslanıp buna katlanmayı reddediyorum. Çünkü öncekinden daha fazla, sıradakinin ben olmasından korkuyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor. Telefonumu çıkardığımda yerel haber uygulamamın tam da bahsettiğimiz şey hakkında bir haber yayınladığını görüyorum: cinayetler.

Başlık şöyle:

KUZEYBATI PORTLAND'DA İKİ KADIN ÖLDÜRÜLMÜŞ OLARAK BULUNDU, OLASI BAĞLANTI

Telefonumu Memur Nelson'a göstermek için ona doğru çeviriyorum. "Haber yayıldı," diye mırıldandım.

"Oğlum. İşte başlıyoruz," diyor, bir çağrı geldiğinde telefonunu kontrol ediyor. "Görev çağrısı. Daha sonra sizi kontrol etmesi için birini göndereceğim." Harvey'e bakarak, "Umarım yakında kendini daha iyi hissetmeye başlarsın evlat," diyor.

Felicity'nin evimden sadece birkaç dakika uzaklıkta, oldukça aşına olduğum bir bölgede yaşadığını ve polisin şu ana kadar herhangi bir şüphelisi olmadığını öğrenmek için makaleye göz atıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, makalede Felicity'nin erkek arkadaşının sorgulanmasından bile bahsediliyor. Neredeyse ikinci kurbanın

bilgi -muhtemelen Mary'nin- Felicity ile ilgili son paragrafta iki tanınabilir kelime gözüme çarptı: *Gece Nöbeti*. Altında bir ses klipi bile var ve Play tuşuna basmadan önce bunun ne olduğunu tam olarak biliyorum. Başparmağım ekrana dokunduğunda, geçen Cuma gecesi Felicity ile konuşan kendi sesimi duyuyorum.

"Bunu nasıl dinliyorsun?" Harvey soruyor.

"Cinayetlerle ilgili bir makalenin içinde. Biz dün podcast uygulamalarından kaldırmadan önce birisi onu kırpmış olmalı."

Şimdiye kadar istediğimden daha fazla dinlediğimiz sesi duraklatıyorum ve bir başka şok edici ayrıntıyı okuyorum: Felicity'nin ölüm nedeni. Tıpkı ilk kurbanları gibi, boğazının kesilerek öldürüldüğü bildiriliyor.

Mary'nin ölüm nedeninin açıklanıp açıklanmadığını görmek için makaleyi hızla aşağıya indirdim ve henüz açıklanmadı. Ancak birkaç saat önce öldüğü düşünülürse, şaşırmadım. Cinayetler bir araya toplandığına göre, aynı korkunç şekilde öldüğünü varsayıyorum.

Bunu düşününce irkiliyorum; bıçak Mary'nin boğazında geziniyor. Bana daha fazla bilgi edinmemde yardımcı olmak isteyen harika genç kadın, tartıştığımız canavarın ellerinde ölüyordu. Olabilir mi?

Her iki cinayetin detaylarına baktığımızda, Felicity ve Mary'nin ortak bir noktası yok gibi görünüyor. Felicity kırk bir yaşındaydı, ruh sağlığı alanında çalışıyordu ve sakın bir sokakta yalnız yaşıyordu. Yakındaki aynı derecede sakın bir sokakta, Felicity'den neredeyse on yaş küçük olan Mary, dubleks evinde öldürüldü.

Bu iki kadın nasıl oldu da aynı dengesiz karakterin bakışlarına maruz kaldı?

Felicity'nin bir fotoğrafını ilk kez görmek zordur. Gözleri kibardı. Gülümsemesi cana yakındı. Hayata olan tutkusu gözle görülür bir şekilde parlıyordu.

Ben ekrana bakarken telefonum elimde vızıldıyor. Gelen bir arama yazının üzerinde beliriyor.

Arayan Jack'ti.

Parmağımı yeşil Kabul Et düğmesine basabildiğim kadar hızlı cevap veriyorum. "Hey," diyorum telefona, ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürürken

Cynthia, Harvey'e Tylenol verir.

"Az önce Harvey hakkında bir telefon aldım. Durumu nasıl?" Jack soruyor.

Ona bakmak için kısa bir süreliğine arkamı dönüyorum, sanki bu bana

Aradığım cevap. "O yaşıyor. Uyanık. Şu anda hastanede onun yanındayım."

"Aslında bir sonraki sorum buydu. Seninle konuşmam gerek. Bir süre daha orada mı kalacaksın?"

"Teknik olarak ziyaret saatlerinin dışındayım ama hastane benim ve annesinin kalıp onu uyanık tutmaya yardımcı olmamızda bir sakınca olmadığını söyledi. O yüzden onlar beni kovana kadar burada kalacağım," diyorum.

Jack'e onunla Mary hakkında konuşmam gerektiğini söylemiyorum, başka kimsenin beni duymasını istemiyorum.

"Tamam, şimdi oraya gidiyorum. Oraya vardığımda benimle otoparkta buluşabilir misin?"

"Tabii. Dışarı çıktığında beni ara. Bu ne hakkında?" Meryem ve O'nun arasındaki bağlantıyı kendi başına kurup kurmadığını merak ederek soruyorum.

Cevap vermeden birkaç saniye geçince telefon bağlantımızın kesildiğini düşünüyorum.

"Telefonda bu konuya giremem. On beş dakika sonra görüşürüz."

Jack, şehrin karşısındaki Archangel Portland Tıp Merkezi'nin otoparkına yanaşır ve acil durum araçları ya da yardıma ihtiyacı olan insanlar için ayrılmış alanı işgal etmek istemeyerek kapalı giriş bölmesinin arkasına yanaşır.

Annesi yaklaşık üç yıl önce üst kattaki odalardan birinde can çekiriirken öldüğünden beri buraya gelmemişti. O ılık, bulutsuz bahar akşamında, gözleri annesinin gözlerine kilitlenmiş bir halde yitip giderken, annesinin kâğıt gibi incecik teninin elini tuttuğunu hayal ediyor. Üç yıldır bunama hastalığında muzdaripti ama o son günde kafası yerindeydi ve hayattaydı. Jack, son anlarının kafa karışıklığı ve incinmeyle dolu olmamasının verdiğı rahatlamayla ışıldıyordu. Tek çocuğuna son kez baktığında onun kim olduğunu biliyordu. Ve mutluydu.

Jack, bakışları arasındaki boşlukta annesinin en olumlu anılarının oynadığını hayal etti. Bir yıl önce gazetede, ölümden sonraki otuz saniye içinde beynin, ölürken bir dizi halüsinasyona neden olan koruyucu kimyasallar salgıladığına inanıldığını belirten bir araştırma okumuştu.

"Ölüm bir süreçtir," diyordu makale. Bu sürecin de yetmiş altı yıl boyunca olduğu gibi göz kamaştırıcı olmasını umuyordu.

Aynı şeyi Felicity ve Mary için de diyor: boyunlarındaki sıcak acıyı hissetmek ya da önümüzdeki altmış küsur yılı onlardan çalan kişinin iğrenç maskesini görmek yerine, sevdiklerinin gülümsemelerini ya da en sevdikleri günün anılarını görmelerini.

Bu düşünceler, kurbanların sevdiklerine adaleti sağılamak için tam da ihtiyacı olan yakıttır. Ama katilleri ondan bir adım öndedir. Jack biliyor ki

hızlı hareket etmesi gerekiyor. Nola'dan bilgi toplamak, bu anlamsız cinayetleri sona erdirmesine yardımcı olabilir, ancak iki hayat için çok geçtir.

Kalbi ona şu anda Nola'yla buluşmak için Harvey'nin odasına gitmemesinin sebebinin annesinin ölümü olduğunu söylese de, aklı mahremiyete odaklanmıştır. Nola için hazırladığı haberi Harvey ve annesinin duymasına gerek yoktur. En azından şimdilik.

Kırmızı kaldırımlı bir kaldırımda rölantide ilerleyen Jack, arabasının motorunu kapatır ve Nola'ya bir mesaj gönderir.

Aşağıdayım.

Yağmur şiddetle ön camına vurmaktadır ve yukarıda kasvetli bir manzara vardır. Arabasından inmeyi ve hastanenin girişinde durup Nola'nın gelmesini beklemeyi düşünür ama bunun yerine kendini ağzından çıkacak kelimelere hazırlamak için çok az zamanı vardır.

Jack, kafasında yaklaşan konuşmayı planlarken sedanının deri direksiyon simidindeki dikişleri karıştırır ve birkaç saniyede bir gözlerini endişeyle girişe doğru çevirir. Birden Nola dışarı çıkar.

Jack o ana gereğinden fazla tutunur ve Nola'nın uzun, siyah pardösüsünü omuzlarına silkerken arabasını aramasını izler.

Jack arabadan iner ve ona el sallar, sonra tekrar arabaya atlar ve yağmurda dışarı çıkmak zorunda kalmaması için sedanını yanına çeker.

Jack asfalttan seken damlacıkların arasından "Atla," diye bağırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor kapının kolunu tutmadan önce.

"Şurada bir yere park edeceğim," diyor Jack, otoparkı kaplayan araba sıralarını işaret ederek. Birkaç sıra geride bir park yeri buluyor, oraya giriyor ve arabayı park ediyor. Park ettikleri ilk birkaç dakika boyunca tek ses arabanın kaloriferinin düşük dalgası ve gıcırdayan silecekler oluyor.

Jack sessizliği bozarak, "İkinci cinayeti duyduğunu ya da okuduğunu varsayıyorum," der.

"İkisini de," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor Nola.

"İkinci kurban, eminim biliyorsunuzdur, adı Mary Clairemont olan genç bir kadındı" -ve Nola ve Jack hep bir ağızdan "Mary Clairemont" dediler.

Jack, Nola'ya bakar ve Nola, Mary'nin bir internet paylaşımıyla ilgili bir hikâye anlatır.

Saklanan Adam'ın dördüncü kurbanını aldığında görülmesi ve Mary ile dün gece yerel bir lokantada buluşması.

Mary'nin işi bittiğinde Jack sessizce oturur ve parçaları birleştirmeye çalışır.

"Bu sabah adının tanıdık geldiğini biliyordum," der Jack kendi kendine. "Henüz araştırmaya fırsatım olmamıştı."

"Onu tanıyor muydun?" Nola sorar. "O zamanlar mı?"

"Carrie Fenton'ın öldürüldüğü gün onunla konuşmadım. Ama ifadesini okudum. Pencereden gördüğü şey hakkında. İfadesi haftalar sonra Mia öldüğünde gördüklerini doğrulamaya yardımcı oldu."

"Yani şimdi geri döndüğüne mi inanıyorsun?" Nola soruyor, ses tonunda rahatlama var. "Ya sırada ben varsam? Korunduğumdan emin olabilir misin?"

"Bunun tuhaf bir bağlantı olduğunu kabul ediyorum. Ve bundan daha fazlası da olabilir," diyor Jack dikkatle. "Ama hedef alındığından emin değilim."

Kadın açık bir kafa karışıklığıyla başını sallıyor. "Bunu sana söyleten nedir?"

Jack parmaklarını direksiyonun üst kısmında kaydırarak bir an duraklar. "Sence baban Mary'yi tanıyor olabilir mi? Yoksa ona bu buluşmadan tesadüfen mi bahsettin?"

"Yani, onu nasıl tanıyabildiğini anlamıyorum. Ama onun tanıdığı herkesi tanımıyorum," diye itiraf ediyor. "Mary bana cevap verdiğinde onun evindeydim ama ona Mary'den bahsetmedim. Sadece bir süreliğine Moonie'ye gideceğimi söyledim."

Jack dönüp tekrar Nola'ya bakıyor, yüzü öncekinden daha da alçalıyor. "Bu sabah Mary'nin evinin arkasında babanın cüzdanını bulduk."

Nola'nın yüz ifadesi sıkıntıyla inançsızlık arasında bir yerde duruyor. Hafifçe başını sallar.

Jack devam eder: "Bu bilgiyi paylaşamazsın. Sana söylememeliyim bile ama yardım edebileceğini umuyorum. Mary'nin dubleksinin arkasından karşı sokağa çıkan ara sokaktaydı - ki bana sorarsanız suç işledikten sonra oldukça iyi bir çıkış noktası gibi görünüyor."

"Babam bunu yapmış olamaz. Onu tanıyorsun. O senin arkadaşın." Jack de aynı derecede üzgün. "Biliyorum Nola," diyor biraz fazla agresif bir şekilde.

"Ama ne yapmam gerekiyor? Cüzdan kime ait olursa olsun, o kişiyi sorgulamam, yasaların izin verdiği ölçüde soruşturmam gerekir. Onun benim için kim olduğu, her şeyi bir kenara bırakabileceğim anlamına gelmiyor. Bulduğum şeyin sihirli bir açıklaması olmasından başka bir şey istemiyorum. Ama bu pek iyi görünmüyor." Nefesini tutuyor.

"Tamam, o zaman ona sor! Bana söylediklerinin aynısını sana da söyleyecektir. Bu şeyler

son zamanlarda evinden kayboluyor."

"Bu sana da uygun bir cevap gibi gelmiyor mu?" Jack alay eder. Ses tonunu sakınleştirek, "Sanırım bunu sana dün evine gittiğinde söyledi." diye sorar.

"Telefonlarıma cevap vermiyordu. Son zamanlarda çok fazla ortalıkta görünmüyor." Bunu sanki bir tür vahiy almış gibi yavaşça söyler. Jack'in aklından geçenleri okuyabildiğini düşünerek hemen ekliyor: "Ben de gittim, bütün gün uyuyup uzanmıştı. Senin ima ettiğin gibi bir şey değil."

"Bütün sabah ona ulaşmaya çalıştık ama o da bize cevap vermedi. Evine bile gittim ama kapıya gelmedi. Şu anda telefonu için arama emri çıkartmaya çalışan bir adamım var."

"Arama emri mi?" Nola bal sarısı saçlarını sol kulağının arkasına kaydırıyor. "Bu kesinlikle hiçbir yerden çıkmıyor." Vücudunu koltuğundaki Jack'e doğru kaydırır ve sertçe, "Bu kadınları öldüren her kimse, yirmi yıl önce tüm o insanları öldüren kişiyle aynı kişi. Bunca zaman durması için katile bir şey olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, ama birebir taklitçi değilse, aynı kişi olduğuna inanıyorum."

"Kesinlikle," diye yanıtlar Jack. Derin bir nefes alır ve konuşurken ellerini sürekli hareket ettirerek devam eder. "Mia'nın öldürüldüğü gece baban olay yerine hemen gelmedi. Bunu hatırlıyor musun?"

"Sayılır. Evet," diye alay ediyor Nola.

"Bana ve annene stüdyoya gittiğini söyledi. Gittiğini doğrulayabildik. Ama sadece kısa bir süreliğine. Hesapta olmayan bir zaman dilimi var."

"Mia'yı neden öldürsün ki? Asla böyle bir şey yapmaz. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor," diyor Nola sert bir şekilde. "Ve bir nedeni bile yok! O bir katil değil!"

"Onu beceriyordu!" Jack yüksek sesle söyledi, keskin *F harfiyle* dudağından küçük bir tükürük damlası uçtu.

Birkaç dakika önce arabanın içinde gerginlik vardı ama şimdi her şey donmuştu; bir iğnenin düşüşünü bile duyabilirdi.

Jack başını ellerinin arasına aldı, söylediklerinden pişmanlık duyuyordu. "Özür dilerim. Bu şekilde konuşmak istememiştim. Sadece kafamın neden bu halde olduğunu bilmeni istiyorum. Babanı çok uzun zamandır tanıyorum. Ve onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmediğime katılıyorum. Ama bazı garip tesadüfler var. Bana güvenmek zorundasın."

Nola'nın gözlerinden narin bir yaş kümesi süzüldü.

"Annemi aldatıyor muydu? Mia'yla mı?" Nola usulca sorar. "Yanılıyorsun. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Bana o gece söyledi. Aynı gece, diğer cinayetlerin işlendiği akşamlar için tek bir sağlam mazeret bile bulamadı." Jack, Nola'yla bu kadar çok detayı paylaşmayı planlamamıştı. Ama babasından şüphelenmesinin ardındaki nedeni açıklamanın, aklındaki tüm şüpheleri düzeltmesi için ona bir şans verebileceğini umuyor. Ya da belki sadece içini dökecek birini arıyordu; ona hatalı olduğunu söyleyecek ve bunda ciddi olacak birini.

Yağmur, Jack'in arabasının içindeki tüm havayı kaplayan duygularla eşleşerek daha sert bir şekilde yağıyor. Silecekler düşen suyu yavaşça temizlerken, biri aracının önünden geçip kısa bir süre içeri bakar. İçerideki bariz gerginlik ve hastane otoparkında olmaları nedeniyle, bu kişi muhtemelen iki yabancıнын sevdikleri birini kaybettiklerini tahmin etmektedir. Bir bakıma öyle de olabilir.

"Demek erkek arkadaşıydı. Onu sahile ve lüks akşam yemeklerine götüren. Yaşça büyük olan." Nola, Jack'in itirafının ikinci kısmını görmezden gelerek uyuşmuş bir fısıltıyla söylüyor. "Babam olduğunu bile bile bana erkek arkadaşından bahsetti."

Jack sessizce ona öğrendiklerini sindirmesi için zaman tanır.

"Annemle babam bu yüzden mi ayrıldı? Annem biliyor mu?"

"O yıllar sonraydı tabii ki. Ama bir rolü olduğuna eminim," diye yanıtlıyor Jack. "Bana şahsen başka kadınlardan hiç bahsetmedi, gerçi daha fazlası olabileceğini tahmin ediyorum." Jack, Nola'nın gözleriyle buluşmaya çalışır. "Bak. Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm. Ama bu, onunla konuşmak ve bu konuyu açıklığa kavuşturmak istememin nedenlerini daha da artırıyor."

"Bu ve yeni kitabı arasında," Nola kendini durdurdu. "Kitap. Eğer katil *oysa* neden katil hakkında bir kitap yazdığını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama burada hızlı hareket etmem gerekiyor. Başka birinin daha ölmesine izin veremem," diyor Jack. "Babana son zamanlarda ulaşmanın zor olduğunu söylemiştin. Dün oraya neden gittin? Ve telefonuna cevap vermemek için bahanesi neydi?"

Nola, Jack'e bütün gün nasıl akşamdan kalma ve yatakta olduğunu ayrıntılarıyla anlatır, hatta Chick'in kanıt kutularına sahip olduğunu kabul etmesinden de bahseder. İsteksizce, Felicity'nin öldürüldüğü Cuma gecesi kaybolmuş gibi görüldüğünü de açıklar. Ve o gece Chick'ten şüpheli bir

Chick'in elindeki kutulardan birinden bir posta parçası - ki Harvey'e yapılan saldırıdan beri kayıptır.

Cinayet sebebi olarak Jack, Mia dışında hiçbir kurban için tek bir sebep bile düşüneyemez. Ayrıca Chick'in gece vakti neden kendi kızının evine girip onun arkadaşına ve eski iş arkadaşına zarar verdiğini de anlayamaz.

Jack, Chick'in diğer kadınlardan herhangi biriyle bir ilişkisi olup olmadığını ya da en azından sahip olamadığı genç kadınlardan bazılarını takıntı haline getirip getirmediğini merak eder. Chick'in Felicity veya Mary ile herhangi bir teması olup olmadığını belirlemek daha kolay olacaktır, ancak bu noktada onunla diğer kurbanlar arasındaki onlarca yıllık hareketleri izlemek neredeyse imkansız olacaktır.

Açıkça görülüyor ki Chick'in Hiding Man cinayetlerine karşı temel bir hayranlığı var. -Bu konuda bir kitap yazacak kadar. Yıllar süren araştırma ve kazılarının ardından Saklanan Adam'ı saklandığı yerden çıkarmaya karar vermiş olabilir mi? Zamanlama oldukça tuhaf; Jack neredeyse bunun kitap satışlarını artırmak için saçma ve aşırı bir numara olup olmadığını merak ediyor.

"Babandan bir şey duyarsan beni ara, tamam mı? İster inan ister inanma, ona yardım etmeye çalışıyorum. Departmanımdaki herkesin gözü onun üzerinde ve isteyeceğimiz son şey, kendini savunma fırsatı bulamadan adının ortaya çıkması."

"Tamam," diyor Nola tereddütle.

"Ve tekrar söylüyorum, tüm bunları sana gizli olarak anlattım. Bunların tek kelimesini bile ona anlatamazsın. Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diyor Nola bu kez daha kesin bir ifadeyle.

Nola çenesinden akan gözyaşlarını siler ve Jack'in arabasından çıkarken Jack ona doğru eğilerek, "Yakında görüşürüz," der.

Nola cevap vermeden kapıyı sıkıca kapatır ve başını sağanaktan korumaya zahmet etmeden hastane girişine doğru yürür.

Jack park yerinden geri geri çıkar ve nereye gittiğinden bile emin olmadan çıkışa doğru sürmeye başlar. Ofisine mi dönmeli? Chick'in evini tekrar denemeli mi? Arabayı bir uçurumdan aşağı mı sürmeli?

Dur işaretindeki araba kuyruğunda beklerken telefonu çalar. Chick'i aramasına yardım eden memurlardan biriydi.

Jack'in kalbi haber alma olasılığıyla düşer. Sanki o ana kadar Chick'i bulmalarını istememiş olabileceğini fark etmemiş gibidir.

"De Lacey," diye telefona sarılır.

"Chick Strate'i bulduk. Karakola doğru yola çıktı."

Duygu seline kapılmış bir halde hastanenin otoparkını boydan boya geçiyorum. Babamın gizli sadakatsizlikleri, onun kayıtsız, egosu şişirilmiş doğasının açık bir göstergesiydi. Ve benim haberim olmadan, ailemizi parçaladı. Ama o bir katil mi?

Şimdiden öfke ve belirsizlikle dolup taşıyorum; hepsi öğleden önce.

Gökyüzüne bakıyorum, ruhumun derinliklerinden gelen katartık bir ulumayı serbest bırakmaya hazırım. Tam burada asfalta çöküp yağmurun beni yıkamasına izin verebilirdim.

Hastanenin kapalı girişine ulaştığımda, Jack'ten önce onu bulmayı umarak babamı arıyorum. Jack'e verdiğim sözü tutmaya niyetliyim ama babamın bunu bana kendi başına, mikroskop altında olma hissi olmadan açıklamasını istiyorum.

Telefonumda adını aratıyorum ve Ara'ya basıyorum. Ama hoparlörü kulağıma götürdüğümde, tek bir zil bile çalmadan sesli mesajını alıyorum.

"Merhaba. Chick'e ulaştınız. Aramanızı cevaplayamadığım için üzgünüm ama mesaj bırakırsanız hemen geri döneceğim."

Telefonunun neden kapalı olduğunu merak ederek bip sesinden önce Son'a basıyorum. Saklanıp saklanmadığını merak etmemek mümkün değil.

İnanılmaz bir sersemlik içinde, amaçsız ve kararsız bir şekilde hastane kapısından içeri giriyorum. Önlüklü ve sivil giyimli insanlar koridorda bir ileri bir geri yürürken yanımdan geçip gidiyor ve bu alanda dolaşan herkes için bir engel haline geliyorum. Pastel tonlarında hastane üniforması giymiş birinin bana yoldan çekilmemi söylemesi an meselesi. Bunu bekleyerek kendimi duvara yaslıyorum. Floresan ışıkla yıkanmış, labirentteki bir fare gibi hissederek derin nefes alma alıştırması yapıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve Amoli'den gelen, okuduğu makaleyi ve aramadan ona neden bahsetmediğimi soran bir mesaj telaşıyla karşılaşıyorum. Amoli yirmi yıl önce olanlarla ilgili her şeyi biliyor -bilen tek arkadaşım o- bu yüzden iyi olup olmadığımı ve cinayetlerin eski anıları canlandırıp canlandırmadığını da soruyor.

Şimdilik ona güven verici bir yanıt gönderiyorum, bu konuda ona açılmak zorunda kalana kadar zaman kazanmayı umuyorum - kaçınılmaz olarak daha fazla güncellemeyle birlikte, çünkü bu kesinlikle henüz bitmedi.

Şu anda dertleşmek istediğim tek kişi annem, o da şu anda Vermont ormanlarında yıldönümü kulübesi gezisini tamamlıyor olmalı.

Telefonumu tekrar yüzüme doğru çekip onu arıyorum ve babamınki gibi onun da sesli mesajını almamak için yalvarıyorum.

"Merhaba tatlım!" diyor annemin neşeli sesi diğer uçta. "Beni mükemmel bir zamanda yakaladın. Eve gidiyorduk ve benzin almak için durduk. Bryan içeride bir şeyler atıştırıyor."

Sesi, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir sakinliği üzerime boca ediyor.

"Selam anne," diyorum gülümseyerek. "Yolculuğun hakkında bir şeyler duymak istiyorum ama

Burada çok şey oluyor. Bu iyi değil," diye ekliyorum alçak bir sesle, onunla konuşmak için sessiz bir yer bulmaya çalışırken.

"Ne demek istiyorsun? İyi olmayan ne?" diye soruyor endişeyle.

Sevdiklerini bekleyenlerin arasında telaşlı bekleme salonunu işgal etmekle ilgilenmeden tekrar çıkışa doğru yöneliyorum. Bekleme odasından geçip ön kapıya doğru yürürken, elinde plastik bir poşet içinde buz tutmuş parmağının ucuna benzeyen bir şey tutan bir adam önüme fırlıyor.

"Benim sıram gelmedi mi daha? Parmağım burada lanet bir torbanın içinde. Yardıma ihtiyacım var, hemen," diye yalvarıyor adam.

Tezgâhın arkasındaki alışan "Her an gelebilirler" diyor. "Baskı uygulamaya devam edin ve isminizin söylenmesini bekleyin. Ve lütfen oturun efendim. Bayılabilirsiniz."

"Bayılmak beni daha hızlı içeri sokar mı?" diye cevap verir öfkeyle.

"Kimdi o? Neredesin?" diye soruyor annem telefonda, sesinde panik yükseliyor.

Gözlerimi kocaman açarak otomatik kapıdan dışarı fırlıyorum ve tuğla binanın önüne yığılıyorum. Porte cochere'de bir tentenin altındayım ve yağmur sesleri sesimi yoldan geçebilecek yabancılardan koruyor. Gerçi şu anda burada sigara içen bir adam dışında tek kişi benim.

diğer tarafta sigara.

"O günlerde hiç babamın, bilirsin-" Yutkunuyorum, yüksek sesle söylemekte tereddüt ediyorum. "-Babam Saklanan Adam olabilir."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oluyor ve annemin şaşkınlıkla düşündüğünü hayal edebiliyorum.

"Portland'da yine bir katil var ve çocukluğumdaki aynı kişi olmasından korkuyorum," diyorum, şimdi ağır ağır nefes alarak. Stres yüzünden gözyaşlarımın eşiğine geldim ama onları geri itip devam ediyorum. "Son birkaç gün korkunç geçti. Sanırım katil benim evimdeydi. Harvey'i incitti. Ve babam-"

"Tatlım, yavaşla," diyor annem sertçe, sözümü keserek. "Harvey iyi mi? Ne demek evinizde bir katil vardı?"

"Dün gece biri evime geldi ve biz uyurken Harvey'e vurdu. Şu anda hastanedeyim ve o iyi. Polis olayı araştırıyor ve sanırım babam olabileceğine inanıyorlar."

Ona Felicity ve Mary cinayetlerini anlatıyorum, Jack'le yaptığım son konuşmanın bir kısmını, aramızda kalması ricasını görmezden gelerek tekrarlıyorum. "Yıllar önce onu sorguladıklarını biliyorum," diye ekliyorum.

"Ve ben

ilişkiyi biliyorum."

Sessizlikle

karşılaştım.

"Anne, lütfen bana cevap ver," diye yalvarıyorum.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Evet, polis bir an için bu işin arkasında onun olabileceğini düşündü ama sanırım o geceler sadece evde bizimle olduğunu hatırlıyorum. Bu olaydaki suçluluğunu hiç sorgulamadım çünkü neden böyle bir şey yapsın ki?" Derin bir nefes alıyor. "Aldatmayı öğrenene kadar aramız iyiydi. Seni büyütebilmem için bize destek olurken olabildiğince yanımızdaydı. Mia'yı öğrendiğimde işler değişti. Ama o bir katil değil."

Başımı tuğla binaya yaslıyorum ve onun masumiyetine inandığı için rahatlatarak köklü bir of çekiyorum.

"Çizikler dışında," diye ekliyor. "Ne çizikleri?" Soruyorum, rahatlama dağılıyor.

"Mia'nın öldürüldüğü gece üçümüz bir otelde kalmıştık, hatırlarsın belki. Sen yatakta televizyon izlerken ben banyo yapıyordum ve baban

içeri girdi. Sirtında üç tane uzun, kırmızı çizik vardı. Sanırım göğsünde de birkaç tane vardı ve tırnak izlerine benziyorlardı. Taze gibi görünüyorlardı," dedi yavaşça. "Ve benden değildi, çünkü o zamandan beri seks yapmamıştık-"

"Tanrım. Anne, lütfen," diyerek sözünü kestim.

"Oh, sakın ol. Her neyse. Onlar benden değildi. Sadece biraz kanamış gibi göründüklerini hatırlıyorum, bu yüzden ona sordum. Tek söylediği kendini çok sert çizdiği ve önemli bir şey olmadığı oldu. Ben de başka bir şey düşünmedim."

Dünkü araştırmamı hatırlayınca, suç mahallerinin hiçbirinde fiziksel kanıt bulunmadığını okumuştum. Eğer bu çizikler Mia'nın öldürülmesi sırasında oluştuysa, tırnaklarının altında onun DNA'sını bulacaklarını tahmin ediyorum. Öyle değil mi?

"Artık başka bir şey düşünüyor musun?" Bunun herhangi bir şeyi doğrulayacağından şüphe duyarak soruyorum. Vücudumdaki her tuhaf çizik için katil olduğum düşünülseydi, bana Zodyak Katili derlerdi.

"Bu telefonda konuşmak için büyük bir konuşma ama şimdi senin için endişeleniyorum. Bir sonraki uçakla seni oradan çıkaracağım" diye ekliyor.

"Hayır, gidemem. Harvey hastanede ve babamı bulmam gerekiyor ve yarın Salı günkü programla iş haftama başlıyorum ve-"

"Şu anda iş hakkında düşünmeyin. Eğer Harvey hastanedeyse, bence herkesin olan bitene biraz ara vermesi en iyisi," diyor sert bir şekilde. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var ve eğer serbest dolaşan bir katil varsa orada olmanıza izin vermeyeceğim. Eğer bu lanet yolculukta olmasaydım, bu haberin her yerinde olurdum."

Onu aradığım için neredeyse pişmanım. Neden ona evimde bir katil olduğuna dair bir korku hikâyesi anlatmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ve ondan araya girip beni kurtarmaya çalışmamasını bekledim? Bu şehirden olabildiğince uzaklaşmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama gerçeği bulmam gerekiyor.

"Şu anda pek bir şey bilmiyorum anne. Ama her şey hallediliyor. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu hafta babamla kalacağım ve konuştuğumuz gibi bu ay sana uçacağım," diye teklif ediyorum. "Ben güvendeyim."

Annem telefonu ağzından çekip başka biriyle konuşmaya başlıyor. Bryan'ın benzin istasyonundaki marketten atıştırmalık bir şeyler almayı bitirdiğinden ve arabaya döndüğünde karısının korkudan titreyen haliyle karşılaştığından şüpheleniyorum.

Söylediklerinin çoğu telefonda mırıldanma şeklinde anlaşılıyor ama bazı kelimeler göze çarpıyor. "Nola," "baba," ve "polis" yakaladıklarımından birkaçı.

Yağmur yere sıçrayıp önümde puslu bir manzara oluştururken sis yanaklarımı okşuyor. Bir esinti gelip yüzümü daha fazla nemle kapladığında montumu boynuma daha sıkı sarıyorum. Annem sanki ben hâlâ hatta değilmişim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Anne?" Onu tekrar konuşmanın içine çekmeyi umarak soruyorum.

"Özür dilerim. Bryan dışarı çıkıp bizi ziyaret etmen gerektiği konusunda hemfikir. Söylediğin şeyler olurken orada kalman bizi rahatlatmıyor."

"Gerçekten, ben iyiyim. Jack her şeyin üzerinde. Eminim tüm şehir alarmdadır," diyorum, kendim kadar onu da ikna etmeye çalışarak. "Harvey'nin yanına dönmem gerek ama sana sonra mesaj atar, gelişmelerden haberdar ederim. Lütfen endişelenme."

"Sana gelmemizi ister misin? Evde sana eşlik etmemizi?" Bryan araya girer.

"İkinizi de görmeyi çok isterim ama ben iyiyim. Bu hafta içinde annemle Şükran Günü için oraya gelme konusunu konuşacağım." İkisinin de itiraz etmesine fırsat vermeden, "Umarım eğlenceli bir hafta sonu geçirmişsinizdir! Sizi seviyorum ve bana her şeyi anlatabilmeniz için sizi daha sonra arayacağım."

Telefonu yüzlerine kapatmaya çalışmadan, ekranımdaki kırmızı düğmeye basıp kendimi soğuk beton zeminden kaldırmadan önce annemin "Seni seviyorum" demesini bekliyorum.

Hastane girişine doğru döndüğümde, daha önce sigara içen adamın şimdi siyah rüzgârlığının kapüşonu yüzünün büyük bir kısmını kapatacak şekilde duvara yaslanmış olduğunu fark ediyorum. Başı aşağıya dönük.

Birkaç saniye ona baktığımda, topuklarının üzerinde dönüyor ve hızla otoparka doğru yürüyor; bu da içimde bir endişe şoku yaratıyor.

Aceleyle hastaneye giriyorum ve kapılar kapanmadan hemen önce asansörü yakalayıp zaten içeride olan yaşlı bir kadın ve sarı saçlı küçük bir çocuğa katılıyorum.

"Kaçınıcı kat?" diye soruyor çocuk.

"Dört, teşekkürler." Ellerimi arkamdaki parmaklığa dayıyorum ve küçük siyah ekranda sayıların hızla değişmesini izliyorum.

Asansörden çıkıp Harvey'nin odasına dönerken Memur Nelson beni tekrar durduruyor.

"Hey, gittiğini sanıyordum," diyorum ona.

"Gidecektim ama seni aramak için geri geldim. Sana ev kameralarını soracaktım. Bu sabah bir şey yakalayabildin mi? Bu çok yardımcı olacaktır."

Fırtınanın kalıcı olarak devre dışı bıraktığı kameralarımı tamir ettirmek için hala güvenlik şirketimi aramam gerekiyor. Eğer aramazsam, sihirli bir şekilde tekrar açılmayacaklar.

"Hayır," diyorum yüzümü buruşturarak. "İster inanın ister inanmayın, şu anda ikisi de yağmur yüzünden bozuk. Aslında bugün şirketi aramam gerekiyor."

"Yazık. Bir şey duyarsan ya da başka bir şey hatırlarsan bana haber ver." Memur Nelson koridorda yürümeden önce bana kartvizitini uzatıyor.

Memura söylediklerimin doğru olup olmadığını kontrol etmek için Northwest Protect uygulamasını açıyorum ve hem Ön Kapı kameram hem de Yan Ev kameram için BU CİHAZ ÇEVİRİMDİŞİ yazdığını görüyorum.

Aynı sorunu yaşayan başka biri olup olmadığını merak ederek uygulamanın ana ekranındaki Komşular sekmesine tıklıyorum. Bana bir Kuzeybatı Portland haritası ve yaşadığım yerde küçük bir ev emoji gösteriyor. Çoğunlukla kayıp ya da bulunmuş evcil hayvanlar ve paket hırsızları ile ilgili başlıklar içeren gönderileri aşağı doğru kaydırırken gözüme çarpan bir tane görüyorum. Başlıkta KAMERA KESİNTİLERİ yazıyor.

Gönderi dün gece saat 21:54'e ait. Karışıklıkta kaybolmuş olmalı çünkü gönderide hiç yorum yok.

Şöyle yazıyor: "Kamerası açılıp kapanan başka kimse var mı? Hava durumuyla ilgili olduğundan eminim ama bir türlü açılmıyor. Bu hafta sonu başka birinin başına geldi mi? Şirketi arayana kadar bana yardımcı olursanız çok sevinirim."

Tamir ettirip ettiremediğini sormak üzere yorum yapmak için tıkladığımda, posterin kullanıcı adını fark ettim: maryc7. Mary Clairemont'un adı makaleden ve Jack'le yaptığım konuşmadan aklımda taze olmasaydı, hemen bakardım. Uygulamadan çıkıp Felicity ve Mary'nin cinayetleriyle ilgili makaleyi yeniden açıyorum ve Mary'nin fotoğraflarını ve bilgilerini bulana kadar aşağı kaydırıyorum. Makale tam adresini vermiyor, ancak verdikleri genel konum ve evinin fotoğraflarıyla şunları yapabiliyorum

kesin konumu tahmin edebiliyorum. Northwest Protect uygulamasına döndüğümde, maryc7'nin paylaşım yaptığı alanın üzerinde mavi bir baloncuk görüyorum. Aynı nokta.

Telefonumu cebime geri iterek Harvey'nin hastane odasına doğru ilerliyorum. İçeri girip eşyalarımı alacağım ve Harvey ile annesine veda edeceğim; daha sonra tekrar uğrayacağıma söz veriyorum.

Şu anda dikkatimin başka bir yerde olması gerekiyor.

Nola'yı hastanede bıraktıktan üç dakika sonra Jack, Chick Strate'in karakola götürüldüğünü bildiren telefonu aldı.

Başlangıçta onu I-5'te hızlı bir kovalamaca sırasında ya da evinde sağlık kontrolü yaparken yakaladıklarını düşünen Jack, bunun yerine memurun ikinci ziyaretinde kapıyı açtığını ve kimsenin onu aradığından açıkça habersiz olduğunu öğrenince biraz şaşırdı.

Chick sabahının bölünmesinden pek hoşnut olmasa da memurun resmi sorgulama için karakola kadar kendisine eşlik etme talebini kabul ettiği bildirildi.

Jack, memurun yıllardır tanıdığı arkadaşına Hiding Man cinayetleri ve yirmi yıl önce Goose Hollow'daki evinde gerçekleşen soruşturma hakkında bazı sorular sormaları gerektiğini söylediğini hayal eder. Chick'in şüphesiz telaşı Jack'in zihninde yanıp söner, çünkü ya sorgulanmasının gerçek nedeninin tamamen farkında değildir ya da yakalandığı için dehşete düşmüştür.

Kariyeri boyunca hiçbir seri katille yüz yüze çalışmamış olan Jack'in burada kişisel bir deneyimi yoktur. Cinayetlere çok aşinadır. Ancak seri cinayetler tamamen farklı bir oyundur.

Jack, 1980'lerde gençken Green River Cinayetleri'ni takip ettikten sonra ilk kez bir soruşturma kariyerine sürüklendi. Saklanan Adam'inki gibi bir dava tam da yıllar önce lise mezuniyetinin ardından kaydolduğu şeydir. Tutunduğu yüksek profilli davada, daha sonra Gary Ridgway olarak tanınacak bir adam, Green River Cinayetlerini işledi.

Kuzeybatı Pasifik'te on beş yıldan fazla bir süredir çözülememişti. Her biri aynı yöntemle öldürülmüş masum kadın ve kız çocuklarının cesetleri ormanlık alanları birer birer kirletirken, Jack'in çocukluk masasında sürükleyici manşetler toplanıyordu.

POLİS GREEN RIVER KATİLİNİN KURBANLARI LİSTESİNE DÖRT
KADIN DAHA EKLEDİ

GREEN RIVER KATİLİ UZMANLARI ŞAŞIRTIYOR

Annesi, oğlunun bağlantılı olmadığı uzun bir dizi cinayetin arkasındaki adamın kimliğini keşfetmesinin bir saplantı haline geldiğini düşündüğü için neredeyse endişeleniyordu. Ancak onu Polis Akademisi'ne ve şu anda sahip olduğu özel pozisyona getiren tam da bu davaydı.

Banliyödeki yatak odasının duvarına yapıştırdığı bir harita üzerinde sözde suçlu profilleri çizerek ve suç mahallerini işaretleyerek geçirdiği yıllar, gerçek olayın önemli bir parçasından yoksundu: hesap verebilirlik.

Kurbanların ailelerini dinlemek, gecesini gündüzüne katarak hiçbir yere varmayan sayısız ipucunu incelemek ya da tutuklamaların eksikliğinden kaynaklanan yükü hissetmek zorunda kalmadı. Bu yük sadece polisin omuzlarındaydı, genç koltuk hafiyesi Jack De Lacey'nin değil. Green River Katili'nin kurbanları Jack için gerçek değildi. Onlar sadece ev ödevleri arasında ve arkadaşının arabasının arkasında sokaklarda gezinmeden önce oynadığı, sıcak birasını yudumladığı ve en güzel sınıf arkadaşlarından başka bir şey düşünmediği heyecan verici bir oyunun piyonlarıydı.

Jack, kariyerinin sadece birkaç yılında Hiding Man cinayetlerini araştırmaya başladığında, bir seri katil soruşturmasının tüm ağırlığını fark etti ve bunu bu kadar eğlenceli bulduğu için genç haliyle neredeyse alay etti. Ve şimdi, bunca yıl sonra, bunun katıksız gücü onu neredeyse parçalamış, Jack'i katilin cinayetler işlenmeden önce çok sevdiğini düşündüğü biri olma ihtimaline götürmüştür.

Chick'in karşısına oturup henüz hazırlamadığı soruları sormak için karakola yaklaşırken, elleri ani bir U dönüşü yapmak ve gidebildiği kadar uzağa gitmek için kaşınmaktadır. Kasım ayında Güney Kaliforniya'da havanın güzel olduğuna bahse girer. I-5 üzerinden on beş saatlik bir yolculuk ya da çekici, kıyı 101 üzerinden yirmi saatlik bir yolculuk tam ona göre olacaktır.

Kıcını Santa Monica güneşinin altında bir şezlonga yapıştırmış, dipsiz margaritaları avucunun içinde hayal ediyor. Ayak parmaklarındaki kumları ve avuçlarındaki bardak buğusunu neredeyse hissedebiliyor.

İşte böyle anlarda, diğer çocukluk hayali olan sahilde bir deniz ürünleri kulübesi açmayı, atlet giymeyi ve herkesin olması gerekenden daha fazla bronzlaşmayı düşünmeyi diliyor.

Ama güneş görmeyen ofisinin önündeki park yerine girdiğinde Felicity'nin, Mary'nin ve onlardan önce gelen tüm kadınların yüzlerini görüyor. Deli bir adam tarafından yeryüzünden koparılan kadınlar. Onlar ve onları seven herkes için bu işi bitirmek istiyor. Umarım doğru yapıyordur.



Jack, Chick yirmi yıl önce aynı konuyu tartışmak için oturdukları odaya girdiğinde onu nasıl karşılayacağını bilemez.

Chick'in son ziyaretinden bu yana oda biraz değişmiştir. Eskiden soğuk ve kasvetliydi, muhtemelen sorgulananları daha az rahat ettirmek için tasarlanmıştı. Neredeyse bir morga benziyordu. Ama şimdi, önceden gri olan duvarlar bej rengine boyanmış, metal masa ahşap olmuş, plastik sandalyeler döşenmiş, beton zemin halı ile kaplanmış. Jack'in bir ay içinde kaç kez bu tür odalarda bulunduğunu düşününce, daha güneşli tonu takdir ediyor. İçeride yapılan konuşmalar yeterince kasvetli; odanın da öyle olması gerekmiyor.

Jack'in odaya girer girmez Chick'i selamlamasına gerek kalmıyor, çünkü Chick "Dostum, bu da ne böyle?" diyor.

Jack hemen kaşlarını kaldırır ve Chick'in, memurun yanına ilk getirildiğinde olduğu gibi sakin ve yardım etmeye çalışan biri yerine savunmada olduğunu fark eder. Sabahı askıya aldıkları için mi üzgün? Yoksa yaptığı kötü şeylerden dolayı suçluluk hissettiği için mi?

Chick'le yaptığı son sorgulamada yaptığı hataları düzeltmek için bir şansı olduğunu bildiğinden, arkadaş şapkasını bir süreliğine çıkarmaya karar verir

olmak.

"Bütün hafta sonu insanlarla birlikteydim. Kimseyi öldürmedim!" Chick övünüyor.

"Cuma gecesi mi?" Jack sorar.

"Yediden on buçuğa kadar 23. Kuzeybatı'daki barda menajerim Clarence ile birlikteydim. Ona sorun. Ya da barmen John'a."

"Peki ya sonra?"

Chick bir an duraksadı. Birden hatırlayarak parmaklarını şıklattı. "Eski iş arkadaşım Craig'in evinde gece bire kadar içki içeriz. Benden birkaç sokak ötede oturuyor. Ara onu," diye talepte bulunur.

"Arayacağım. Ama Craig'in olası sözü dışında, o gece nerede olduğunuzu kanıtlayacak başka bir şeyiniz var mı?"

Chick gözleriyle odanın etrafına bakar, düşünür. "Hayır. Ama oradaydım."

"Çünkü cep telefonunuz bütün gece evinizden çıkmadı. Bilerek geride bırakmış olmanı ilginç buldum."

Chick yüksek sesle iç çeker.

Jack, Chick'in cüzdanını masaya fırlatır ve cüzdan tam önüne düşer. Yabancı bir parmak izi bulup bulamayacaklarını ya da Chick'in DNA'sının tek bulgu olup olmadığını görmek için cüzdandan kanıt toplamışlardı, ancak sonuçlar henüz gelmedi.

"Cüzdanınızı bu sabah bir cinayet mahallinde bulduk. Oraya nasıl gittiğini açıklamak ister misiniz?"

Chick'e cüzdanın evin arkasındaki sokakta bulunduğunu söylememeyi tercih etti. Ancak teknik olarak hâlâ Mary Clairemont'un mülkünde olduğu için olay yerinin bir parçası sayılır.

Orijinal Saklanan Adam cinayetlerinde tek bir kişiyi işaret eden tek bir kanıt olmadığını bilen Jack için bu keşif kısmen şüphe uyandırıcıdır. Chick'in cüzdanının geride bırakılmış olması bir bakıma uygun görünmektedir. Yine de neden birinin onu oraya yerleştirip suçu onun üzerine yıkmaya çalıştığını anlayamaz.

Eğer her şeyin arkasında gerçekten Chick varsa, Jack dikkatsiz davrandığı fikrini düşünür.

"Cuma gününden beri cüzdanım yanımda değil. Günlerdir evimde bir şeyler kayboluyor. Ve sadece cüzdanım da değil," diye kesin bir dille cevap verir Chick.

"Başka ne kayboldu?" Jack sorar, sonunda karşıdaki koltuğa oturur.

ondan.

Chick bir an tereddüt ediyor, sanki yanlış bir şey söylemediğinden emin olmaya çalışıyor. "Bilirsin işte. Okuma gözlüklerim, anahtarlarım yer değiştirdi. Bunun gibi şeyler."

"Başka ne var?" Jack daha fazlası olduğunu bilerek sorar. Chick'in ağzından "kanıt" ve "kutular" kelimelerinin çıkmasını bekliyor.

"Bunu burada söylememi istediğini sanmıyorum."

"Başka ne var?" Jack profesyonel soğukkanlılığını korumaya çalışarak sorar. Chick susar. "Hiding Man kanıt kutularından ikisi."

"Çaldıkların mı?" Jack, onların gittiği düşüncesiyle kalbi küt küt atarak sorar.

"Bakmama izin verdiklerin!" Chick tıslar.

Jack'in üst dudağı terlemeye başlar, odanın köşesindeki güvenlik kamerasının kayıta olduğunu ve konuşmalarını kaydettiğini bilmektedir. Şehir tarihindeki en büyük seri katil davasında kanıt kutularından ikisinin kaybolmasına izin verdiğinin öğrenilmesi halinde işine neler olabileceğini düşünür.

"O kutuları neden bu binadan çıkardın? İçlerinde kurtulmaya çalıştığın kanıtlar mı vardı?"

"Yıllar önce Saklanan Adam hakkında bir kitap yazmak için size gelmiştim. Bununla ilgili bir sorunuz yoktu. İçeriden bilgi almak için kanıtları incelemek istedim. Okuyucuların ilgisini çekebilecek bir şey," diye açıklıyor Chick. "Davanın öldüğünü kendin söyledin."

"Kitabınızdan bahsetmişken. Tam da kasabada başka cinayetler işlenirken kitabın çıktığını duyurmak oldukça uygun bir zamanlama," diyor Jack, konuyu belli bir yöne çekmeye çalışarak.

"Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı söylüyorsun?" Chick sorar.

"Öyle bir şey demedim. Ben daha çok senin onlar hakkında ne bildiğini merak ediyorum."

"Cinayetler hakkında bildiğim tek şey kızımın bana anlattıkları, programa gelen telefona dayanarak. Ve bu sabah haberlerde ikincisi hakkında okuduklarım."

"Kayıtlara geçmesi için, lütfen 'program' derken neyi kastettiğinizi belirtin."

Chick iç çeker ve alaycı bir ses tonuna geçer. "Kızım Nola Strate, *Gece Nöbeti* adlı radyo programını sunuyor. Geçen hafta *Gece Nöbeti*'ne cinayet kurbanlarınızdan birinin sesini içeren bir telefon geldi." O

normal sesine geri döner. "Kadının adını bilmiyorum." "Peki bunu nasıl öğrendiniz?"

"Cuma gecesi histerik bir halde evime geldi. Kadına bir şey olduğuna inanıyordu ve haklıydı da."

"Kadının adı Felicity Morton'dı," diyor Jack, masanın üzerine eğilerek. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır, ben öldürmedim."

"Jamie York, Jasey Levy, Kendra Lloyd, Carrie Fenton, Mia Parsons, Jasmine Petri veya Doniesha Wilks'in Hiding Man cinayetleriyle bir ilgin var mı?"

"Hayır, yapmadım," diye tekrarlıyor Chick.

"Mary Clairemont cinayetiyle bir ilgin var mı? Hani şu evinde cüzdanın bulunan kadın?"

"Hayır. Yapmadım. Cüzdanımın oraya nasıl gittiğini bilmiyorum. Bu konuda ben de en az sizin kadar endişeliyim," diyor Chick, sesindeki gerginlik artarak. Cüzdanını cebine koyar.

"Dün gece neredeydin?" Jack bastırır.

"Bir gece önceki kitap tanıtım partimden dolayı aşırı derecede akşamdan kalmaydım. Bütün gün yatakta uzanıp film izledim ve uyudum." "Bu hikâyeyi doğrulayabilecek biri var mı?"

"Nola. Dün konuşmak için eve uğradı. Kanıt kutularının yerinde olmadığını da o zaman fark ettim. Size anlatacaktır."

Chick tereddüt etmeden her cevabı verir. Ancak bu Jack'in işinin en zor kısımlarından biridir: bir görüşme sırasında söylenen bir şeyin prova edilmiş bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu çözmek.

Chick'i olay yerine bağlayan başka bir kanıt olmadığından, Jack'in yapabileceği tek şey, eğer katil Chick ise, itiraf etmesini ummaktır. Ama burada öyle bir şey olmayacak. Ve Oregon Eyaleti Suç Laboratuvarı, Mary'nin olay yerinden alınan kanıtı en az birkaç hafta boyunca alamayacak - acele etmesi için baskı yapmasına rağmen. Aynı şey Felicity'ninki için de geçerli. Yani Chick kendini suçlayacak bir şey söylemedikçe ya da onu olay yerinde gösterebilecek büyük bir ipucu gelmedikçe, Jack'in burada yapabileceği pek bir şey yok. Binanın arkasında bulunan bir cüzdan tek başına suçlayıcı olsa da yeterli değil. Belki onu tutmaya ve ona karşı daha fazla kanıt toplamaları için biraz zaman kazandırmaya yeter. Ama bir adamın itibarını mahvetmek ve şehrin güvenini kaybetmek için yetersiz.

"Neden Saklanan Adam hakkında bir kitap yazmaya karar verdin?" Jack dener.

"Kızımı korkuttu. Değer verdiğim bir kadını öldürdü. Tüm şehri ve ötesini korkuttu. Sonra insanlar unutmış gibi göründü. Olanlar hakkında resmi bir açıklama yazmak istedim. Çünkü doğrudan olmasa da ben de hikâyenin bir parçasıydım."

"Peki ya Harvey Stephens? Bu sabah ona olanlarla bir ilgin var mı?"

Chick şok olmuş görünüyor. "Harvey'ye ne oldu?"

Jack, kızının bu sabah tehlikede olduğunu bilip bilmediğini anlamaya çalışmak için Chick'in yüzünü dikkatle izler.

"Gün doğmadan önce Nola'nın evinde saldırıya uğradı. Şu anda hastanede iyileşiyor. Ve konuşuyor."

Chick aniden sandalyesinden doğruldu. "Kızım iyi mi? Ne oldu?"

"Bir komşumuz Harvey'i neredeyse öldüresiye dövdükten sonra birinin evden kaçtığına tanık olmuş. Bazı şeyleri hatırlamaya başlıyor," der Jack, son ayrıntının kısmen yalan olduğunu bilerek.

"Bak. O memur bu sabah gelip kapımı çaldığından beri uyuyordum. Bunu ben yapmadım. Nola şu anda nerede?"

"Nola yaralanmadı," diye söze başlar Jack, tam o sırada Memur Boris Keller kapıyı çalar ve içeri girer. Jack'ten kendisini bir süre dışarıda takip etmesini ister. Jack izin isteyip dışarı çıkar ve Memur Keller'la birlikte özel bir odaya girer.

"Ondan bir şey öğrenebildin mi?" diye sorar.

"Kımıldamıyor. Cinayetlerin hiçbirini işlemediğini söyleyip duruyor," diyor Jack kesin bir dille.

"Cüzdan için bahanesi neydi?" Memur Keller soruyor.

"Kaybettiğini söyledi."

"Chick'i dün gece Mary'nin mahallesinde gördüğünü iddia eden bir adamdan isimsiz bir telefon ihbarı aldık. Hayranı olduğu için onu hemen tanıdığını söyledi."

"Chick'in ne yaptığını söyledi? Ve saat verdi mi?" Jack sorar, içini bir telaş kaplamıştır.

"Tek söylediği, gece geç saatte yatmadan önce olduğu ve Chick geçerken panjurlarını kapatmakta olduğuydu. Göz teması kurduklarını söyledi."

"İsimsiz bir ihbarla onu tutuklayamayız," diyor Jack.

"Ben sadece mesajı iletiyorum," diye nazıkçe itiraz eder Memur Keller. "Ama bu adam doğruyu söylüyorsa *ve* olay yerinde Chick'in cüzdanını bulduysanız *ve* önceki kurbanlardan biriyle çıkıyorsa. Yani, ne düşünüyorsun?"

Cipimden inip Felicity'nin Dover Caddesi'ndeki evine yaklaşırken *deniz köpüğü yeşilinin bir ev için ilginç bir renk olduğunu* düşünüyorum.

Dikkat bandı üzerine fosforlu sarı şeritler yapıştırarak deniz köpüğü yeşilini daha da kötü gösteriyor. Polis, muhtemelen röntgencileri ve hırsızlık olaylarını önlemek ve suç mahallini güvende tutmak için kır evi tarzı verandasını kordon altına aldı. Şanslılar ki benim o bariyeri aşmaya hiç niyetim yok. İçeride ne olduğunu ya da katilin pencereden nasıl göründüğünü hastalık derecesinde merak etsem bile, o telefon görüşmesinin cehennem dakikalarını yeniden yaşamak bana fayda sağlayacak bir şey değil. Buradan, kaldırımdan bile evin perdelerinin kapalı olduğunu söyleyebiliyorum, bu da beni bir nebze rahatlatıyor. Eğer perdeler açık olsaydı, katilin içeride olup olmadığını ve dışarıdan bana bakıp bakmadığını merak ederek aklım başımdan giderdi.

Felicity'nin sokağının bir bölümünü büyük ağaçlar kaplıyor ama benim durduğum yerden çoğunlukla verandası görünüyor. Evinin büyük bir kısmı, ilkbahara kadar çiçeklerini dökmeden önce sonbahar mevsimi için bis yapan, çiçek açmış bir kiraz ağacıyla kaplı. Eve bakarken, Felicity'nin gecenin karanlığıyla gizlenmiş mükemmel küçük evinin bu görüntüsünü çok kötü birinin paylaştığını bilmek tüylerimi diken diken ediyor.

Daha iyi görebilmek için yorgun argın evine çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Yukarı çıkarken, olay yerinin muhtemelen henüz temizlenmemiş olduğunu mide bulandırıcı bir şekilde fark ediyorum. Şimdi ölüm nedenini bildiğim için, ertesi sabah polis gelip cesedini adli tıpa götürene kadar dolabında aynı pozisyonda yattığını tereddütle hayal ediyorum.

Felicity'nin evi, evini çevreleyen uyarı bandının yanı sıra

normal, hatta neşeli görünüyor. Boya taze görünüyor ve renklerle bina tarzının birleşimi Doğu Yakası'ndaki bir mezranın kumları üzerindeki bir şeye benziyor. Tüyler ürpertici bir cinayet mahallini düşündüğünüzde hayal edeceğiniz şey kesinlikle bu değil. Felicity bahçesini temiz tutmuş, çimler budanmış ve Ekim ayında dökülen yapraklar süpürölüp toplanmış. Felicity'nin evine gösterdiği özen dışarıdan bile belli oluyor.

Hava bir kez daha kötüleşti, sakinleri içeri girmeye zorladı ve sokakta daha ürkütücü bir hava yarattı. Paltomu göğsüme bastırarak Felicity'nin evinin pencerelerini, sonra da sokağa bakan manzarasını inceliyorum. Rüzgârda onun çığlıklarını neredeyse duyabiliyorum.

Buraya Mary Clairemont'un evinin adresini nasıl bulduysam öyle geldim: Şehrin kuzeybatı bölgesinin uzmanı olarak. Bu ve internet becerilerim. Makaledeki fotoğraflardan biri Felicity'nin sokağının bir görüntüsünü içeriyordu ve bu fotoğrafta onunkinden birkaç ev aşağıda bir kahve dükkânının adını fark ettim. Elders Coffee için hızlı bir aramayla yer tespit edildi. Bu kadar kolay bulmam beni neredeyse korkutuyordu, acaba benim adresimi de benzer bir şekilde mi bulmuştu?

Evini yeterince gördükten sonra, merdivenlerden koşarak kaldırıma iniyorum ve orada rüzgârda şiddetle sallanan kahve dükkanının asılı tabelasını görüyorum. Hastanedekinden daha iyi bir fincan ve belki de buranın yerlilerinden birinden içeriden bilgi almayı umarak oraya doğru yürürken saçlarım yüzümden savruluyor.

Dükkâna doğru ilerlerken, titreşime alınmış olmasına rağmen telefonumdan tanıdık, sarsıcı bir zil sesi geliyor. Bunun vakayla ilgili olabilecek bir Amber Alert olduğunu düşünerek telefonumu ceketimin cebinden çıkarıyorum ve onun yerine farklı bir acil durum uyarısı buluyorum. Şöyle yazıyordu:

**Ulusal Hava Durumu Servisi: Bölgeniz için PST 15:00 ile
PST 22:00 arasında ŞİDDETLİ YAĞMUR FIRTINASI
UYARISI. SEL İZLEMESİ.**

Telefonumu cebime geri sokuyorum, yaklaşan sağanak yağışın getirebileceği tedirginliği şimdiden tahmin ediyorum.

Buz gibi rüzgar her geçen adımı bir öncekinden daha zorlu hale getirirken gözlerimden küçük yaş damlaları kaçıyor. Tahta, adaçayı

Dükkânın renkli kapısında, hava basıncındaki değişiklikle neredeyse tökezleyerek içeri giriyorum.

Boş dükkânda düşük volümlü indie müzik çalıyor ve havada hamur işi ve taze kavrulmuş fasulye kokuları hissediliyor.

Kruvasan ve çöreklerle dolu cam pasta vitrini ile Pazartesi öğleden sonrası için bile yavaş görünüyor. Dışarıda asılı tabelayı hışırdatarak esen rüzgâr içeriden de duyuluyor ve bana yaklaşan fırtınanın bugün mümkün olduğunca çok insanı evlerinde tuttuğunu hatırlatıyor. Yılda kırk ya da daha fazla santim yağmura alışkın olan bir şehirde, bunun sıradan bir gün olacağını düşünürsünüz. Ancak cinayetler atmosferi değiştirdi ve şu soruyu gündeme getirdi: Kent sakinleri fırtına korkusundan mı yoksa Azrail korkusundan mı evlerinden çıkmıyor?

Kıvrıcık saçlı esmer bir kadın küçük bir gülümsemeyle köşeyi dönüyor ve benim için ne alabileceğini soruyor. Başının üzerinde el yazısıyla yazılmış menüyü gösteren aynaya bakarak şenlikli içecekleri inceliyorum. "Baharatlı karamela latte nasıl?" diye soruyorum.

"Benim favorim," diye parıldıyor. "Şurubunu kendi bünyemizde yapıyoruz." "Kulağa hoş geliyor. Bir tane alayım lütfen. Küçük, sıcak."

Barista beni çağırdıktan sonra bir shot espresso yapmak için döndü.

"Bir süredir buraya gelmek istiyordum," diyorum, lafı dolandırmadan. "Arkadaşım hep buradan bahsederdi. Ya da eskiden bahsederdi," diye yalan söylüyorum, Felicity'yi kastederek.

Buraya hiç gelip gelmediğinden emin değilim. Ama geldiyse, bahse girerim bu barista biliyordur.

Espressoyu tamponlayarak, "Sonunda gelebilmenize sevindim. Hem de tam zamanında geldiniz. Fırtına yüzünden bugün erken kapatıyoruz."

Yemi yutmadı. Hayal kırıklığına uğramış bir bakış sakladım.

"Ne tuhaf bir hafta oldu, değil mi?" Soruyorum. "Fırtına, şu cinayet. Bugün burada tek başına nasıl çalışıyorsun anlamıyorum."

Barista başını kaldırıp bana bakıyor ve iç çekiyor. "Çok korkutucu. Bugün başka bir kız benimle çalışacaktı ama işten ayrıldı. Cumartesi günü cesedi bulduklarından beri sanki herkes bu sokaktan kaçıyor."

"Onu buraya gelirken hiç gördünüz mü? İyi birine benziyordu." Elimden geldiğince samimi görünmeye çalışarak suratımı asıyorum.

Barista bir fincana altın şurubu fişkırtıyor ve üzerine taze

espresso. "Aslında buraya çok gelirdi. Mahalledeki herkes gelir - ben de bu sayede burada çalışmaya başladım. Felicity'nin evinin birkaç ev aşağısında, apartmanlardan birinde oturuyorum. Çok tatlıydı."

"Acaba adamı tanıyor muydu? Tanırım, umarım onu yakında yakalarlar," diye ekliyorum.

Latte'yi dumanı üstünde köpürttükten sonra bana uzatıyor, bir yudum alıyorum. Sıcak sıvı sırtımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Onları tanıdığına dair bir fikrim var. Olaydan bir gün önce buradaydı. Çok yorgun görünüyordu. Bana tek kelime bile etmedi, her zamanki arkadaş canlısı haline benzemiyordu." Omuz silkiyor. "Belki de sadece kötü bir gün geçiriyordu, ama bunu aklımdan çıkaramıyorum."

Felicity'nin bizi ilk kez o gece, Perşembe günü aradığını bildiğimden, buraya geldiğinde neden garip davrandığını tahmin edebiliyorum. Uykusu kaçıyordu ve evinde bir ruh olduğu fikri onu huzursuz ediyordu. Son günleri kargaşa ve dehşetle doluydu.

Omzumun üzerinden pencereden dışarı bakarak, "Burası birilerinin gizleneceği ya da birilerini öldüreceği bir yer gibi görünmüyor," diyorum. "Ne kadar güzel bir cadde."

"Bilemiyorum. Şimdi düşündüm de, son zamanlarda bazı tuhaf şeyler fark ettim."

Ona endişeli bir bakış atıyorum, daha fazla ayrıntı verip vermeyeceğini görmek için.

"Zaman kadar eski bir hikaye. Beyaz sürüngen minibüs," diyor gülerek. "Geçen hafta bir çalışanımızın Cadılar Bayramı partisi vardı, ben de normalden çok daha geç saatlerde buradaydım. Her zaman yaptığım gibi eve tek başıma yürüdüm ve içinde ışıklar yanan bu beyaz minibüsün yanından geçtim. Felicity'nin evinin birkaç ev aşağısında." Tezgâhın üzerine eğiliyor. "Ama her zamanki araba tepe lambaları gibi değildi. Mavi bir ışıktı, ekrandan gelen bir ışık gibi." Arkamdaki pencereden dışarı bakıyor. "Bir iş minibüsünün iş için dışarıda olması için çok geç bir saattir, bu yüzden beni biraz korkuttu."

Evinizin yanındaki sokağa park edilmiş beyaz bir minibüsün, özellikle de karanlıkta tek başınıza eve doğru yürürken içinde belli belirsiz yaşam belirtileri varken nasıl uğursuz görülebileceğini anlıyorum. Ama olay sırasında o mahallede olan biri olarak içeriden daha iyi bilgi alacağını umuyordum.

"Ürpertici. Bir daha gördün mü?" Kahvemden bir yudum alıyorum. Tereyağlı şekerin tatlı notaları beni biraz rahatlatıyor.

"Evet, aslında. Çünkü şimdi düşünüyorum da, geçen gün yine gördüm."

hafta." Bir bez alıp beyaz tezgahın üzerindeki çeşitli espresso damlacıklarını silmeye başlıyor. "Muhtemelen bir şey yoktur. Yani, içinde kimseyi görmedim ve her kimse, gördüğüm kadarıyla kabataslak bir şey yapmadı, yani..." Omuz silkiyor.

"Her ihtimale karşı polise söyledin mi?"

"Hayır, daha yeni hatırlıyorum. Ama muhtemelen aşırı stres yapıyorum. Son birkaç gündür hiçbir şey aynı hissettirmiyor. Sanırım hepimiz biraz histerik durumdayız."

Kapı arkamdan açılıyor ve bir kadın sendeleyerek içeri giriyor.

"Şey. Latte için teşekkürler. Fırtınadan uzak durun," dedikten sonra kapıdan çıkıp sert esen rüzgâra geri dönüyorum.

Felicity'nin evine son bir kez baktıktan sonra sempatik bir öpücük kondurup cipime biniyorum. Kahvemden büyük bir yudum alarak kontağı çeviriyor ve uzaklaşıyorum.

Bir sonraki durak: Mary'nin evi.

Jack parmaklarıyla oynarken tek yönlü aynadan Chick'e bakıyor, yalnız otururken yapacak başka bir şeyi yok.

Chick tutuklanmamıştır, yani istediği zaman gitmekte özgürdür ve bunu bilmektedir. Yani Jack'in ona doğru soruları sorma ve potansiyel olarak kritik bilgileri ortaya çıkarma zamanı tükeniyor. Tabii Chick'in beyninde böyle kritik bir bilgi varsa.

"Bugün onu enselemek için başka neye ihtiyacın var?" Memur Keller ona sorar. Jack sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Gerçek bir kanıt," diye cevap verir.

Memur Keller iç çeker. "İsimsiz bir ihbar onu Mary'nin cinayetinden önce olay yerine getirdi, kurbanlardan biriyle bağlantısı ve cinayet nedeni var ve sağlam bir mazereti yok. Elimizdekilerin en iyisi olduğunu biliyorsun."

"Elimizdeki en iyi kişi olmasına gerek yok. Tüm bu cinayetleri işleyebilecek tek kişi o olmalı. Ya da en azından bazılarını. Dokuz ailenin ve bütün bir şehrin yükü bu işin üzerinde. Bu işi yanlış yapamayız," diye açıklıyor Jack.

"Bugün buradan çıkıp giderse ve başka biri daha ölürse ne olacak? Listeye bir aile daha ekleme riskini almak istiyor musun?"

Jack gözlerini ovuşturarak sustu. "Sadece daha fazlasına ihtiyacımız var."

"O zaman onu çalıntı mal bulundurmaktan içeri atın ki aleyhinde daha fazla kanıt bulana kadar onu tutabilelim."

"O gün o kanıt kutularının odadan çıkması benim hatamdı. Dikkat etmiyordum," diye itiraf ediyor Jack. "Ve onları onun evinde bulamazsak, çaldığını kanıtlamayız."

Bir dakika boyunca sessizce oturup kafalarındaki seçenekleri değerlendirdiler.

Eğer Jack bir hata yaparsa, Chick'in itibarını zedelemek bir şekilde tüm bu durumun en az endişe verici yönü olacaktır. Kurbanların hayatta kalan aile üyeleri, tutuklama haberini ilk duyanlardan bazıları olacaktı. Kendileri karakola gelecek ve Jack'in ofisinde toplanıp, bazıları için yirmi yıl geç olsa da, kötü adamı parmaklıklar ardına koyacak kanıtları talep edeceklerdir. Jack'in henüz kendisinin bile anlayamadığı sorulara cevap bulması için ona meydan okuyacaklardı. Güvence olmadan sayısız sivilin hayatını değiştirecek bir karar vermek sorumsuzluktur. Jack'in geçmişinde dedektiflikle ilgili bir yığın hata varken, yeni hatalara yer yoktur.

Başka bir memur odaya girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Hey, Jack? Chick hakkında isimsiz bir telefon ihbarı daha aldık."

Jack yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bu işin böyle gitmesini hiç istemiyordu. Sorgu odasında Chick'e baskı yapmak, Chick'in masumiyetini kanıtlamak için kullandığı bir yöntemdi. Onunla geçirdiği bu zamanı doğru soruları sormak ve doğru cevapları almak için kullanırsa, herkes onun suçsuz olduğu konusunda hemfikir olacak ve Jack arkadaşının gitmesine izin verebilecekti. Masasında bekleyen soruşturmaya geri dönebilir, Felicity'nin hastalarının ailelerini sorgulayabilir ve odaklanacak başka birini bulabilirdi: gerçek katili.

Ancak dakikalar ilerledikçe, bu delilikten sorumlu olmasını istediği son kişi için işler giderek daha da kötü görünüyor. Yapbozun parçaları yavaş yavaş mıknaatılanarak yerine oturuyor ve ortaya dayanılamayacak kadar korkunç bir görüntü çıkıyor.

"Ne oldu?" Jack gerçekten bir cevap almak istemeyerek sorar.

"Arayan kişi Chick Strate'e Jasmine Petri ile olan ilişkisini sormamı söyledi."

Jasmine Petri, Mia Parsons'tan bir ay sonra öldürülen, Saklanan Adam'ın altıncı kurbanıydı. Jack, Mia'nın öldürüldüğü gece ve ertesi gün Chick'le görüşmüş ama ondan sonra bir daha görüşmemişti. Önceki cinayetlerin işlendiği tarihler için güçlü bir mazereti olmamasına rağmen, karısı Donna ona kefil olmuş ve artık iş dışındaki gecelerinde pek dışarı çıkmadığını, genellikle evde kendisi ve kızlarıyla birlikte olduğunu söylemişti. Söz konusu geceler için de durumun böyle olduğundan emindi. Mia'nın öldürüldüğü sırada tatil partisinde bulunmamasına ve teknik olarak Mia'nın ölmesini istemek için bir nedeni olmasına rağmen, onu suç mahallerinden herhangi birine yerleştirecek fiziksel kanıt ya da tanık ifadesi yoktu. Bu ve Jack'in karakterini kanıtlayabilmesi, onun elenmesi için yeterliydi.

Jasmine Petri cinayeti soruşturması sırasında Jack onun hayatı hakkında kapsamlı bir araştırma yaptı. Güneydoğu Portland'da bir barista olarak çalıştığını bilen Jack, kahve dükkanını sık sık ziyaret ederek iş arkadaşlarını defalarca sorguladı. Ortaya çıkardıkları ve yardımcı olabilecek gibi görünen tek şey, Jasmine'in vardiyaları sırasında gelen çekici bir adamdan bahsetmesi ve tipik barista-müşteri diyalogundan daha kişisel bir sohbete yol açmasıydı. Ancak o sırada mağazada kamera yoktu ve iş arkadaşlarından hiçbiri bu adamı görmemiş ya da karşılaşmalarına tanık olmamıştı.

Cep telefonu kayıtlarını incelerken Jack, yerini belirleyemediği bir numaradan gelen düzensiz telefon aramalarını ortaya çıkardı. Bu numara bir kişiye ya da adrese kayıtlı değildi ve ön ödemeli bir telefon planıyla ilişkilendirilmişti. Bu durum Jack'in telefonun, genellikle yasa dışı ve hatta yasadışı faaliyetler için kullanılan bir kullan-at telefon olabileceğini düşünmesine yol açtı. Jack kişinin kimliğini belirlemek için saatlerce çalıştı ama her seferinde başarısız oldu. Telefon numarası diğer kurbanların arama kayıtlarında görünmüyordu, bu yüzden sonunda bağlantılı olmayabileceğini tahmin etti.

Jack şimdi, cinayetten bu yana geçen yirmi yıldaki teknolojik gelişmelerin bu numaranın kime ait olduğunu ortaya çıkarmaya yardımcı olup olmayacağını merak etmektedir. Ama sonra Jasmine'in kanıt kutusunun şu anda mülk odasında kayıp olduğunu hatırlar. Ve ona sahip olan son kişi Chick'ti.

"Bu kadar mı? Arayan kişi nedenini ya da sözde bağlantıları hakkında ne bildiklerini söyledi mi?" Jack sorar.

"Hayır. Söyledikleri hemen hemen bu kadar," diyor memur.

Jack genellikle gelen her ipucu için minnettardır, onu çoğunlukla zaten bulunduğu yere geri götüren ipuçlarıyla dolup taşsa bile. Ancak isimsiz ihbarlar sıkıntılı olabiliyor. Çoğu zaman ihbarcı yeterli bilgi vermiyor ya da isimsiz olduğu için takip edilemeyen asılsız ve güvenilmez bir şey söylüyor. Bazen de ihbarcılar arayan numaralarını gizlerler ve takip edilemezler. Jack bu ihbar için durumun ne olduğunu merak ediyor.

"Telefon numarası var mı?" Jack sorar.

"Evet. Yerel bir ankesörlü telefondan aramışlar."

Bitişik odada Chick ayağa kalkar ve doğrudan tek yönlü aynaya bakar. "Hadi ama çocuklar. Nezaketen buradayım. Jack'i buraya geri gönder de bu işi bitirelim. Ona söylenecek her şeyi söyledim.

kızımı kontrol etmeye gitmeyi çok isterim."
GörünüŖe göre her Ŗey değil, diye düşünüyor
Jack.

Jack sorgu odasına geri döner. "Bunun için üzgünüm" der ve Chick'in karşısına oturur.

Chick, Jack'in gözlerinin içine bakar. "Bu ikimizin de zaman kaybı. Ben gidiyorum, tamam mı?"

"Önce," diye dener Jack. "Söyle bana, Jasmine Petri'nin kanıt kutusunu özellikle çalmanın bir nedeni var mı?"

"Ödünç aldım, çalmadım," diye düzeltiyor Chick. "Bana ofisinde gösterdiğin iki kutudan biriydi. Alabileceğim her Ŗeyin kitap için yaptığım araŖtırmaya yardımcı olacağını düşündüm."

"BaŖka bir nedeni
yok mu?" "Hayır."

"Bu ilginç. Çünkü Jasmine ile aranızda bir bağ olduğunu biliyorum. Bir ilişki." Bir Ŗüpheliye yalan söylediğinde her zaman olduğu gibi Jack'in midesinde bir çukur oluşur. Chick henüz Ŗüpheli olduğundan değil, ama çukur büyüyor.

Chick'ten Ŗaşkın bir bakıŖtan baŖka bir Ŗey gelmeden birkaç vuruŖ geçer. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen söyle bana. Nasıl oluyor da hiçbir ilginiz olmadığını iddia ettiğiniz bir seri cinayet davasının iki kurbanıyla ilişkiniz olabiliyor?"

"İliŖkim yoktu. Sadece Mia'ydı. Öldüğü gece bunu konuşmuŖtuk."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz Chick. O tek değildi. İtiraf etmenin zamanı geldi."

Odadaki gerilim yükseliyordu. Jack neredeyse ceketini çıkarıp yakasından yükselen buharı tahliye etmek istiyordu. Sadece her Ŗeyi yanlış anlamadığını umuyor.

Baskı yapmaya devam eder. "İtiraf et. Bir baŖka gizli ilişki yaŖadığın yirmi beŖ yaŖındaki Jasmine Petri ile gizlice iletiŖim kurabilmek için bir kullan-at telefon aldın. Seni ailene ifŖa etmekle tehdit ettiğinde, tıpkı Mia Parsons'ı öldürdüğü gibi onu da öldürdün. Çünkü Mia'nın cinayetinden paçayı sıyırdığın gibi bundan da paçayı sıyrabileceğini düşündün." Jack Ŗimdi masanın üzerinde duruyor ve Chick'in gözlerini kendi gözleriyle deliyor. Chick'in çenesi gözle görülür Ŗekilde sıkılmıştı. "İŖler senin için biraz fazla yapışkan hale gelene ve bildiğin gibi hayatı tehdit edene kadar tüm bu genç kadınları avladın. Bu yüzden yedisini de öldürdün.

seni mahvedebilirdi. Ve onlar üzerinde sahip olduğunuz gücü sevdiğinizi fark ettiniz. Öldürme eylemi. Ve burnumuzun dibine kadar girdikten sonra, biz farkına varmadan durdun. Ama şimdi, kitap satışlarını artırma ve o eski duyguyu yeniden kazanma umuduyla, yine iş başındasın. Ve bu sefer paçayı kurtaramayacaksın."

Mary'nin evinin önüne geldiğimde kara bulutlar gökyüzünde gürliyor, şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü beni takip ediyor. *İşte bu* Oregonluların bile dışarıda olmaktan hoşlanmadığı bir hava. Buradaki hafiyelik işimi bitirdikten sonra, ister hastaneye ister babamın evine döneyim, kapalı bir yere doğru yola çıkacağım. Kendi evim olmayacağı kesin.

Mary'nin evinin önünde iki minibüs duruyor, yani hâlâ ya kolluk kuvvetleri ya da adli tıp ekipleri var. Ön kapısı açık, beyaz tulumlar giymiş çok sayıda insan yere çömelmiş, evinin birkaç santim içindeki bir şeyi inceliyor.

Saatler önce ölmüş bir kadının evine zorla girebileceğimi düşünmem çok saçma. Ama bir suç mahallinin ilk etapta ne kadar süre incelendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı? Her vakaya göre değiştiğini tahmin edebiliyorum. Her iki durumda da, hala buradalar. Yapacak başka bir şey olmadığından, onlar işlerini bitirene kadar ya da ben gidecek kadar huzursuz olana kadar (hangisi önce gelirse) nöbet tutmak için caddenin karşısına ve üç ev geriye, onun evine doğru park ediyorum. Koltuğumu şezlong durumuna getirip gözlerimi kapatıyorum ve bekliyorum.



Yağmur damlalarının ön cama sertçe vurması beni uyandırıyor ve ileride sessiz bir sokak manzarası görüyorum. Mary'nin evinin önüne park etmiş minibüsler artık yok, ön kapıları kapalı ve emniyet şeridi çekilmiş.

Yolcu koltuğundan telefonumu alıp saate bakıyorum, öğleden sonra 3:45. Üç saatten fazladır uyuyordum.

Dün gece uyuduğum kısa zaman diliminde fark ettiğimden daha yorgun olmalıydım - latte üzerimdeki görevini yerine getiremedi. Güneşin batmasına sadece bir buçuk saat kala, Mary'nin evine gizlice girip onun ve olanlar hakkında toplayabildiğim her şeyi toplamak için hala zamanım var. Bu noktada, kendimi kurtarabilmemin tek yolu buymuş gibi geliyor. Çünkü Jack bunu benim için yapmayacak gibi görünüyor.

Birdenbire Felicity'nin evine yaklaşırken yaşadığım korkunun aynısı içimde titreşmeye başlıyor. Elbette cesedi gitmiştir, ama sahnenin geri kalanı kalır mı?

Pardösümün kapüşonunu kafama geçirip arabamdan atlıyorum ve sokağın karşısına koşuyorum. Ön kapıya ulaştığımda duraksıyorum ve elimi uyarı şeridinin üzerinde gezdirerek onaylıyorum. Adli tıp ekibini bu kapının hemen ardında gördüğümünden, o bölgede görmek ya da rastlamak istemediğim bir şey olduğuna karar veriyorum. Kapı çerçevesinin etrafına baktığımda ön kameranın olmadığını fark ediyorum ve Mary'nin Northwest Protect uygulaması hakkındaki yazısını hatırlıyorum.

Arka tarafta olmalı.

Yağmur yere vururken, dubleksin arka tarafına doğru koşup başka bir kapı arayarak bir kapı görüyorum. Evinin arka tarafında üstü kapalı bir sundurma var ve burada küçük bir bistro masası buluyorum. Muhtemelen Mary'nin bir arkadaşıyla çay ya da şarap içtiği bir yerdi. Şimdi boş ve suyla kaplı. Arka kapı çerçevesine ve etrafındaki duvara bakıyorum ama hâlâ bir güvenlik kamerası göremiyorum.

Doğru evde olduğumu biliyorum. Maryc7 farklı biri olabilir mi? Şaşırtıcı bir şekilde, arka taraftaki panjurlar açık ve evin içini gösteriyor. Mary'nin mutfak. Modası geçmiş beyaz fayans kaplaması, gıcırdayan görünümlü dolapları ve eski aletleri dün bile büyüleyici görünebilecek şeylerdi. Ama şimdi hepsinin canı çekilmiş.

Aşağı baktığımda tek kullanımlık galoşlar, mavi lateks eldivenler ve tek kullanımlık yüz maskelerinden oluşan karton kutuların tuğla binaya yığılmış olduğunu görüyorum.

Eldivenleri ellerime geçirip uyarı bandını atlıyorum ve kapı kolunu deniyorum. Hemen açılıyor. Eşikten girmeden önce ıslak botlarıma galos geçiriyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

Ön taraftaki minibüsler gitmiş ama kapının kilitli olmaması içeride hâlâ birilerinin çalışıyor olabileceğinden endişelenmeme neden oluyor. Yalnız olduğumdan emin olmak için bağıriyorum, "Merhaba? Kimse var mı?"

Sessizlik.

Parmak uçlarımla mutfaktan geçip yemek odasına giriyorum. Tek ışık küçük evin etrafındaki pencerelerden geliyor. Dışarıdaki fırtına her yeri tedirgin edici bir mavi renge boyuyor.

Evin genelindeki stil, başka herhangi bir günde iyi titreşimler yayacak bir Paris havası ile temiz. Oturma odası kemerli açıklıktan görülebiliyor, bu yüzden Mary'nin yatak odasını aramak için, aniden bir suç mahallinin ortasına gelene kadar ilerliyorum. Görünüşe bakılırsa, hâlâ incelenme sürecinde olan bir olay yeri.

Kadife, pas rengi kanepenin altındaki pastel halıda, liflere ve muhtemelen altındaki parlak parkeye gömülmüş devasa bir kan gölü var.

Elimi ağzıma götürdüğümde gözlerim yaşlarla doluyor, içimi yabancı bir his kaplıyor. Mia öldürüldüğünden beri hiç bu kadar kan görmemiştim. Ve bu kan, yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir lokantada patates kızartması yerken birlikte oturduğum masum bir kadından gelmişti.

Gök gürültüsü bu keşfi olduğundan daha da ürkütücü hale getiriyor - tabii bu mümkünse. Ellerim titriyor, bu yüzden gözlerimi gerçek ölüm birikintisinden ayırıp merdivenleri koşarak çıkıyorum. Artık nerede öldürüldüğünü bildiğime göre, üst katın güvenli bir bölge olduğundan eminim. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

Solumda bir yatak odası var, kapısı ardına kadar açık ve düzenli bir alan ortaya çıkarıyor.

Mary'ye ait olup olmadığından emin olamadan yavaşça içeri giriyorum.

Bir duvarda asılı altın rengi, süslü bir ayna, çok sayıda fotoğraf şeridi ve baskıya ev sahipliği yapıyor. Daha yakından bakıyorum ve Mary'nin gülümsemesinin, güzel kızıl saçlarının yüzüne döküldüğü sayısız resim görüyorum; her birinde arkadaşlarıyla, bir köpekle ya da yabancı anıtların dışında poz veriyor.

Masasına doğru ilerleyerek lateks eldivenli parmak uçlarımla iMac'ini uyandırıyorum.

Giriş yapmak için bir şifreye ihtiyacım olduğumu bildiğimden, masasını karıştırmaya başlıyorum - klavyesini çeviriyor, çekmeceleri kontrol ediyor, her şeyi yapıyorum. Bir tane açtıktan sonra

En üst çekmecedeki planlayıcıyla, ilk sayfadaki pembe Post-it notunu yavaşça açtığımda birden fazla web sitesinin şifrelerinin bir listesini buluyorum. Çoğunlukla aynı şifreyi içeriyorlar: FranklinBoy2018. Klavyesine yazıyorum ve ilk denemede açılıyor.

Masasının üzerine eğilerek, ekranında zaten sabitlenmiş olan Mesajlar sekmesindeki açık metin günlüğüne bakıyorum. Mesajların çoğu umutsuzca ona ulaşmaya çalışan insanlar, diğerleri ise ölüm haberini duyduktan sonra ona bir tür veda niteliğindeki postmortem mesajlar. En sonuncusu Mabel adında birinden gelen ve Mary'nin ne kadar iyi bir oda arkadaşı ve dost olduğunu anlatan uzun bir paragraf. İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor, sanki ölmüş bir kadının odasında olmamalıymışım, onun özel yazışmalarını okumamalıymışım gibi. Pencereyi kapatmaya hazırlanırken, Mabel'in yazdığı son cümleyi fark ediyorum:

Onu bulacağız.

Paragrafın üstündeki metin de Mabel'dan, sabah 5:53'te geliyor. Şöyle yazıyor,

Hey Mar, iyi misin? Dün gece neler oldu?
Hayatta olduğunu bilmem için bana mesaj
at ya da uyandığında ara.

Ondan önce, Mary'den Mabel'a birden fazla mesaj görüyorum. Dün gece 21:08'de başlamış ve 23:34'te bitmiş.

Hey, uyanık mısın? Geç olduğunu biliyorum.
ama gerçekten

korkuyorum. Keşke şu an evde

olsaydın!

Geçen gün mutfak penceresine vurulduğunu
duyduğumu hatırlıyor musun? Evde tekrar
duymaya devam ediyorum. Ama aynı
zamanda
Arkada bir patlama sesi duydum.

Keşke gelip benimle dışarıya bakabilsen.

Uyandığında beni ara. Hala biraz korkuyorum ama birazdan uyuyacağım. Lol, umarım Franklin beni güvende tutar. Yarın konuşuruz.

Bu mesajlar O'nun hakkında bildiğim her şeyle örtüşüyor. Bu, öne sürdüğüm şeyin doğru olduğunu kanıtlıyor. Göremediği bir şeyden korkan sadece Felicity değildi. Mary de korkuyordu. Bana korktuğundan ya da bir şey duyduğundan bahsetmedi. Felicity'nin ölümünden haberi olmadığını bile itiraf etti. Ama belki de inkâr ediyordu ya da çok geç olana kadar bu bağlantıyı kuramadı.

Masaüstünün dock'unda Northwest Protect uygulamasını buldum ve açtım. Çoktan giriş yapmış. Ana sayfada, benimkinin aynısı bir mesajla kapatılmış tek bir kamera ekranı var: BU CİHAZ ÇEVİRİMDİŞİ. Kameranın adı Franklin Cam, ancak kameranın nerede olduğu belirtilmiyor. Bildirimler sekmesini açtığımda, kamera kesintileriyle ilgili uyarı üstüne uyarı görüyorum. Sonuncusu önceki gece saat 02:44'te gelmiş ve ondan sonra bir daha açılmamış. Son bildirim kesintiyi gösteren bildirim oldu.

Son kaydı bulmak için kamera geçmişini taradım. Saat 12:09'da, fırtınanın kamerayı tamamen kapatmasından birkaç saat önce. Oda siyah-beyaz gece görüşünde, bu yüzden evin neresinde olduğunu görmek zor. Videoya baktığımda, Mary'nin odayı geçip yatağına girmeden önce köpeğinin başını okşadığını görüyorum. Odaya baktığımda köpek yatağının hemen arkamda yerde olduğunu görüyorum. Başımı yavaşça sağa çevirerek görünür bir kamera arıyorum.

Krem rengi, sıkıntılı şifonyerinin üzerindeki rafta, arkasında bir şey olan eski bir biblo kutusu görüyorum. Yaklaştığımda, kutunun arkasına gizlenmiş, sadece üstteki siyah lens kısmı açıkta olan bir kapı zili kamerası fark ediyorum.

Kameranın adı Franklin Cam olduğuna göre, amacının kendisi evde yokken köpeğini kontrol etmek ve muhtemelen genel yatak odası güvenliği için olduğunu tahmin ediyorum.

Dışarıdan gelen bir kapı kapanma sesi dikkatimi pencereye çekerken videodan çıkıyorum.

Başka bir adli tıp minibüsü. Paniğe kapılarak uygulamadan çıktım ve bilgisayarını uyku moduna geçirdikten sonra, kovalanıyormuşum gibi hızla merdivenlerden inip arka kapıdan çıktım.

Bir Gece Önce

Mary onun ilk kızıl saçlısı. Lucious ve *Gilligan's Island*'daki Ginger gibi. Bir çocukluk fantezisi hayata geçiyor. Sadece Mary Hollywood seksapeliyle egomanyak değil. Kendi kitapçı, mantıklı tarzıyla baştan çıkarıcı. Ve bu gece, tamamen onun.

Mary yatağında uzanmış, şeftali rengi ipek bir bornoz ve beyaz bir eşofman giymiştir. Doğal bakır rengi saçlarına ve süt gibi tenine uygun yumuşak tonlarda bir kıyafet. Yakında dekoltesinin üzerine dökülecek olan kanı vurgulamak ve bastırmak için ideal tonlar.

Yüzü korku dolu bir şekilde yatak odasının ve oturma odasının pencerelerine yaptığı ısrarlı ziyaretler, erkeğe bir çiftleşme çağrısıdır. Ön kapısının önündeki güllerin her hışırtısı, yemek odasının penceresine vuran her ışık, ciğerlerindeki havayı yavaşça emerek onu adama hazırlıyor. Yetkilileri arayacak kadar değil ama onu korkutmaya yetecek kadar. Tüm bu gürültüyü kontrol etmek için dışarı çıkması an meselesi, cesaret gösterisi yapmak için göğsünü şişiriyor.

Onu gizlice izlemeye başlamasından aylar sonra ve onu ilk kez komşusunun penceresinden görmesinden yıllar sonra, nihayet yüz yüze görüşecekler. Bu gece. O sırada kadının kendisini yatak odasının penceresinden izlediğini bilmiyordu. Ancak Carrie'nin cinayeti ortaya çıktığında bunu gazetede okuduğunda, karşılığında onu izleyerek kendi ilacının tadına bakmayı arzuladı. Şanslıydı ki, Carrie artık bir

çekici, cazip bir sınav adayı.

Adam günlerdir Mary'yi yalnız yakalamak için bekliyordu. Mary'nin dün gece annesiyle telefonda konuştuğunu duyana kadar oda arkadaşının şehri terk ettiğinin farkında değildi. Adam pencerenin diğer tarafından, camın arkasındaki karanlıkta gizlenerek onu izlerken Mary mutfakta volta atıyordu. Eğer lavabonun üstündeki camdan dışarıya dikkatle baksaydı, göz göze gelebilirlerdi. Ama her zamanki gece atıştırmağını yapmaya ve annesine tek başına iyi olacağını söylemeye odaklanmıştı.

Mary ne kadar da yanılmıştı.

Adamın tatmin edici bulacağı bir süre boyunca yatak odasının penceresine yaklaşmamıştı. Tek seçeneği durumu biraz daha hızlandırmaktır. Gizlice ön kapıya doğru ilerleyerek -yukarıdaki kara bulutlar ve yakındaki sokak lambalarının yokluğuyla kamufle olarak- diğer sekizine yapmadığı bir şeyi yapar. Ne de Washington'daki kızlara. Adam kapıyı çalar.

Saat neredeyse gece yarısıdır, bu yüzden bir misafir beklemesi pek olası değildir. Ama yine de aşağı inip kim olduğunu kontrol edecektir.

Adamın kalbi boğazında atar, olacıklardan dolayı heyecanlanmıştı.

Çok uzun zamandır, diğer tüm ölümlerin anılarıyla hayatını sürdürüyor. Sanki hayal edilebilecek en uzun nükleer savaş sırasında bir bodrumda kilitli kalmış, doğrudan konserve kutusundan yıllanmış vıcık vıcık bezelye ya da acil durum stokundan bayat kraker yemiş gibi. Hayatta kalmak, gelişmek değil. Ama artık önünde kimse durmuyor. Pis bodrum merdivenlerine geri koşabilir ve mutfaktan gerçek, taze yiyeceklerle ziyafet çekebilir, artık geçmişin yankılarıyla yemek yemez.

Adam Mary'nin yatak odasına bakar ve onun merdivenlerden inişini onaylayan gölgeli hareketlerinin küçüldüğünü görür. Son eylemi başlamak üzeredir.

Binanın yan tarafında gizlenir. Kilidin tıklaması ve kapının durduğu yerden kalkması için yaklaşık otuz saniye geçer.

"Alo?" Mary kapının tokmağını aradığını varsayarak seslenir.

Evinden çıkarken ayakları karşılama paspasına sürtünüyor. *Aferin kızıma*, diye düşünüyor adam.

"Bu da ne böyle," diye fısıldıyor titreyen nefesinin altında. Ve sonra, paspasa bir kez daha sürtünüyor ve ayağı tekrar evinin içindeki parkeye çarpıyor.

Mary kapıyı kapatamadan, adam saklandığı yerden sessizce sıçrayıp onu arkadan yakalıyor ve kapıyı ayağıyla çarparak kapatıyor. Bir eliyle Mary'nin ağzını kapatırken, diğer eliyle boğazına bir bıçak dayıyor.

Yere yığılan Mary, adamın maskesinin ardındaki gözlere bakarak asla alamayacağı nefes için soluk soluğa kalır. Kan boynunun altından fişkırıyor, yere akıyor ve adamı kıl payı ısıtıyor.

Bu anlarda adam açıklanamayacak kadar normal hissediyor. Taktığı maske, altındakinden daha çok gerçek yüzüne benziyor. Kendisini oluşturan deri, gerçek benliğini toplumdan saklayarak korumak zorunda olduğu kılık değiştirmenin bir parçasıdır.

Maskenin altında gülümsüyor.

Jack, Chick'in suçluluğuna dair bu teoriyi ancak kelimeler ağzından kavurucu lavlar gibi çıkarken, verdiği zararı tersine çeviremediği için uydurdu. Chick'in dokuz kadını öldürme nedenini ve neden tekrar başladığını söylerken sesindeki güven, sanki odaya geri dönmeden hemen önce iddialarını destekleyecek her bir kanıtı bulmuş gibi prova edilmiş gibiydi. Hatta bunları bu kadar kusursuzca söylediği için kendisine bile şaşırdı.

Bu büyük bir tahminden başka bir şey değildi, Jack'in Chick'in tepkisini ve yanıtını ölçebilmesi için onu kışkırtmayı amaçlıyordu. Şimdilik sandalyesinde oturuyor, Jack'e göz kırpmıyor, kıpırdamadan duruyordu. Jack'in beklediği gibi kızarmış, patlayıcı bir cevap değildi bu. Ama Chick'in bir iç savaş yaşadığını, düşüncelerini odaya mı sızdırması yoksa kafasının içinde kilitli mi tutması gerektiğinden emin olamadığını söyleyebilir.

Artık masada karşılıklı oturan iki arkadaş değillerdir. Onlar şüpheli kişi ve dedektiftir. Yabancı ve yabancı, dost ve dost değil. Ve bir daha asla olamayabilirler. Jack'in az önce söylediği herhangi bir şeyden suçluysa, batakhane barları ve ortak aile tatilleri yılları bulutlu geçmişte kaldı. Ve suçlu olmasa bile, Chick onu böylesine vahşi, akıl almaz eylemlerde bulunabileceğini ima ettiği için asla affetmeyecektir.

Chick masanın karşısında iç geçiriyor. Bu da gayri resmi olarak bir yenilgi işareti gibi geliyor.

"Bundan kurtulamayacağım, değil mi?" diye sorar.

Jack'in nutku tutulmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Dikkatli hareket etmelidir. Çok agresif kalırsa Chick gidebilir. Eğer Jack görünürse

Uysal ya da kendine güveni olmayan Chick, ona karşı bir şey yapamayacaklarını düşünebilir ve sonra yine gidebilir. Kelimelerin ağzından çıkmasına o kadar az kalmıştır ki Jack neredeyse tadını alabilir.

"Bana ne yaptığını söyle Chick," der Jack yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla.

"Her şeyi çözmüş gibi görünüyorsun Jack. Ama değilsin."

Jack kendini çok yakın hissediyor, sanki kullanacağı her kelime tüm bu konuşmayı değiştirecek ya da bozacakmış gibi. Ve şu anda konuşmanın nereye varacağına dair en ufak bir tahmini bile yok.

"Her şeyi çözdüm. Sen, Chick Strate, Saklanan Adam'sın. Yakalandın. Bu iş bitti."

"Peki neden kelepçeli değilim?" Chick sakince sorar. "Çünkü yalan söylüyorsun. Elinde hiçbir şey yok. İkimiz de şu anda buradan çıkıp gidebileceğimi biliyoruz. Yine de burada oturuyorum."

"Peki neden?" Jack gerçekten merak ederek sorar.

"Çünkü sana 2004 yılında söylemem gereken bir şeyi söyleyeceğim."

Dramatik bir duraksama ile durur. Bunu, bir dakika önce odaya girdiğinden beri masanın üzerinde ayakta duran Jack'e oturmasını öneren hafif bir el hareketinden başka bir şey takip etmez. İtiraf etme olasılığını kaybetmek istemeyen Jack, hızlıca sandalyesine oturur ve bir bacağını diğerinin üzerine atar. Jack ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, olabilecekleri beklemektedir.

"Mia'nın öldürüldüğü gece-" Chick yutkundu. "-Karıma ve sana stüdyoya gittiğimi ve Thomas ayrılıp partiye döndükten sonra bile orada kaldığımı söyledim. Ve bu doğrudur. Ama size tüm gerçeği söylemedim."

Jack, Chick'in kendisine bazı e-postalarını kontrol etmek için stüdyoda kaldığını söylediğini hatırlıyor. Zaman elinden kayıp gitmiş ve Donna'nın onu evde olanlarla ilgili aradığını görmemiştir ve *bu* yüzden geç kalmış, Donna ve polis geldikten yarım saat sonra gelmiştir.

Chick acele etmiyor, tırnağını ısıyor ve devam etmeden önce masaya bakıyor. Sanki bundan sonra söyleyeceği şeyin kendisini ayağından vuracağını biliyor gibidir.

"Jasmine Petri'yle çalıştığı kafede tanıştım. Sevimli olduğunu düşündüm. Evli bir pisliktim. Onun peşinden gittim. Karımın arkasından görüştüğüm sadece Mia değildi. O da Jasmine'di. Ve o da benimdi.

Mia'nın öldürüldüğü gece."

Eğer doğruyu söylüyorsa, *Chick*, Jasmine'in iş arkadaşlarının ona bahsettiği adamdı - iş yerinde tanıştığı ve aşık olduğu müşteri.

Bu da demek oluyor ki.

"Ben partideyken beni aradı. Beni görmeye ihtiyacı olduğunu ve özlediğini söyledi. Thomas'a stüdyoyu göstermenin, tatil için ailesinin yanına gitmeden önce onu görmek için iyi bir fırsat olacağını düşündüm," diye devam ediyor *Chick*. "Donna partideki bazı eşleri tanıyordu, bu yüzden kısa bir süreliğine gidersem beni özlemeyeceğini düşündüm. Thomas stüdyodan çıktığında Jasmine çoktan dışarıda bekliyordu. Bu yüzden gelen aramaları görmek için telefonuma bakmıyordum. Başka biriyle birlikteydim."

Jack hayalinde masayı odanın diğer ucuna fırlatıyor ve *Chick*'e bunu ona neden daha önce söylemediğini soruyor. Ve sinirlenmesi bittiğinde, Jack oturduğunu ve histerik bir şekilde güldüğünü hayal ediyor - o kadar sert ki sandalyesinden düşüyor.

Bu şehirde yaşayan üç yüz bin kadın arasından, aynı seri cinayet vakasında öldürülen iki kadınla ilişki yaşadığına "tesadüfen" inanmam mı gerekiyor? Jack ona bunu sormak istiyor ama sormuyor.

Kartlarını göğsüne yakın tutarak, "Sen Jasmine kaybolmadan aylar önce arama kayıtlarında görünmeye başlayan takip edilemeyen telefona sahip adamsın" der.

"Muhtemelen. Kontörlü bir telefonum vardı."

"Neden Mia'yla o telefondan konuşmadın?" Jack sorar.

"Çünkü o benim çocuğumun bakıcısıydı. Eğer gelen bir aramayı ya da mesajı görseydi, onunla konuşmak karıma çok garip gelmezdi."

"Yani sadece Jasmine Petri ve sadece Jasmine Petri için bir kullan-at telefon mu aldınız? Diğer beş kurban için de birer kullan-at telefonunuz var mıydı? Peki ya Felicity için? Mary için?"

Chick, "Ben kimseyi öldürmedim," diye ısrar ediyor.

"Geçmişteki yedi kurbandan ikisiyle ilişki yaşadın *Chick*. Bu sadece bir tesadüf değil. Mia'yı öldürdün ve sonra da Jasmine'i öldürdün çünkü onlar senin mükemmel, mutlu, başarılı, evli bir baba olma imajını mahvedeceklerdi. Her şeye sahip olmak istiyordun."

Chick dişlerinin arasından, "Öldüklerinde yıkılmışım," diyor. "Onlar harika, masum kadınlardı."

"Peki neden benimle konuşmadın? Eğer gerçekten masum olsaydın, sana yardım edebilirdim. Ama şimdi söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum."

"Ailemin güvenliği için endişelendim," diye bağıyor Chick. "Çünkü kimin yaptığını bildiğimi hissediyordum. Ya da en azından o zamanlar bildiğimi sanıyordum."

Jack duyduklarına inanamaz. Chick birdenbire katilin kim olduğunu bildiğini mi iddia etmektedir? Jack ilk kez Chick'in sorumluluğuna ikna olmuştur.

"Peki. Peki bu kim olabilir?" Jack şaşkınlıkla sorar, neredeyse onu tutuklamaya hazırdır.

Chick, "Adını bilmiyorum," diye yanıtlar.

Jack gülerek kollarını havaya kaldırır.

Chick sesini yükseltir. "Bu hayran bir gece bara geldi ve ben onu becerdim ve o da sinirlendi. Yüzünde öyle bir ifade vardı. Ona zor anlar yaşattığım için anında pişman oldum. Sanki içinde bir karanlık vardı." Ses tonunu yumuşatıyor. "Üzgün olacağımı söyledi. Ona kötü davrandığım için. Onda bir şey vardı, gözlerinde bir şey. Ondan sonra aklımdan çıkaramadım." Chick başını sallar. "Haftalar sonra Mia ve ardından Jasmine öldüğünde, onun sözleri kafamın içinde tekrarlandı. 'Pişman olacaksın. Aileme zarar vermesini istemedim. Bu yüzden her ihtimale karşı hiçbir şey söylemedim.'"

"Bana tamamen yabancı birinin bir şekilde iki ilişki yaşadığınızı öğrendiğine ve sonra iki kadını da öldürdüğüne inandığınızı mı söylüyorsunuz? Peki ya diğerleri? Ve neden aileniz gibi size daha yakın birinin peşine düşmediniz? Elinde fırsat varken kendi kızınızı öldürmemiş olması biraz garip geliyor."

"Belki de tüm suçu benim üzerime yıkmak için bir sebep bulmuştur. Sadece metresleri öldürmek. Bir uyarı mesajı gibi. Bilmiyorum."

Jack bir an için onun söylediklerini düşünür. Ama bütün bunlar o kadar ani ve rastgele ortaya çıkıyor ki inanmak imkânsız. Chick, Jack'in onu sıkıştırdığını biliyor, bu yüzden onu bu durumdan kurtaracak her şeyi uyduruyor.

Jack tekrar öne doğru eğilerek, "Saçmalamayı kes, Chick," diyor. "Peki ya Doniesha Wilks? Jasmine'den hemen sonra öldü, senin de çok iyi bildiğini biliyorum. Onunla nasıl tanıştın?"

"Yeter!" Chick sandalyesinden kalkarak bağıır. "Ben eve gidiyorum." Hiç tereddüt etmeden oradan ayrılır.

Jack, Chick'in masumiyetine ikna olmamıştır ve işin içinde başka bir iş olduğunu düşünmektedir. Sadece bunun ne olduğunu bulması gerekiyor. Ama kaybedecek zamanı yoktur. İhbarlar ve Chick'in itiraf ettiği yeni bilgiler sayesinde, Chick'in evini aramak için bir yargıçtan izin alabileceğini düşünüyor. Ve davanın ciddiyeti nedeniyle -bu hızla eyaletteki en büyük hikaye haline geliyor- önümüzdeki birkaç saat içinde bu izni alabileceğini düşünüyor. Kurbanlardan en az ikisiyle ani ilişkileri, cüzdanının suç mahallinde bulunması, tanıkların Chick'i cinayet mahalline yakın bir yere yerleştirmesi ve sorgu sırasında bir kolluk kuvvetine yalan söyleyip sonra da bunu itiraf etmesi, bu işi zamanında halletmek için yeterli sebepler olmalı.

Duvardaki saatin öğleden sonrayı gösterdiğini fark edince harekete geçmesi gerektiğini anlar. Devriye arabalarının Chick Strate'in evine doluşması an meselesi.

NOLA

Farlarımın yağmurla ıslanmış yollardaki yansıması, babamın evine giderken aynaların üzerinde sürüyormuşum gibi görünmesine neden oluyor. Hâlâ hiçbir çağırma cevap vermedi ve zihnim her zamankinden daha fazla çalışıyor. Jack'in bu sabah bana babam ve Mia'nın çıkmasıyla ilgili söylediklerinin etkisinden hala kurtulamamışken, ondan cevap almam gerekiyor. Ama sürekli telefonla takip etmek ve evine gitmek artık eskidi. Ne yazık ki, tepeye doğru fırtınanın içine doğru ilerliyorum.

Sağımdaki şeritte bir araba yanıma yanaşıyor, hoparlörlerden arabamı sarsacak kadar yüksek bir ses çıkıyor. Third Eye Blind'ın "Semi-Charmed Life" şarkısı, yağmur lekeli gençler gezegendeki en güneşli gün şarkısını söylerken, şüphesiz arabalarının içini ıslatarak açık camlardan dışarıya doğru gürliyor. Bu fırtınada bile günü şarkılarla ve birliktelikle kucaklıyorlar. Son olayların dehşetinden arınmış, kaygısız tavırlarını kıskanıyorum. Onlar hızla geçip giderken elimde olmadan onlara küçük bir gülümseme gönderiyorum. Bu arada ben sessizlik içinde oturuyorum, etrafımda kötü havanın seslerinden başka bir şey yok.

Önümdeki yola dönüp baktığımda, çalan telefonum arabamın hoparlörlerini delip geçince irkiliyorum. Jeep'imın dokunmatik ekranına baktığımda, aramanın tanımadığım bir numaradan geldiğini görüyorum.

Polis beni bulmaya ve yasadışı giriş yapmakla suçlamaya mı çalışıyor? Yoksa babam tutuklandığı için hapishaneden tek telefon görüşmesi olarak beni mi kullanıyor?

Telefona yorgun bir "Alo?" ile cevap veriyorum ki diğer hatta neşeli sesli bir kadın ciyaklıyor.

"Yanıyorsun evlat!" diye bağıyor. "Ben Nicole. Telegraph One'daki favori satış müdürünüz."

"Hangi numaradan arıyorsun? Ne var ne yok?"

Böyle bir zamanda ona karşı ılımlı bir ses tonu takınamıyorum, hatta sorarsa ona sorunun ne olduğunu bile söyleyemiyorum. Keşke telefonu açmasaydım.

"Bu benim yeni ofis hattım, o yüzden saklayın. Soğuk arama için özür dilerim ama dünkü mesajlaşmalarımızdan sonra devam etmek istedim. Podcast indirme sayılarınız hala hızla artıyor ve yarın stüdyoya döndüğünüzde canlı dinlemelerin de aynı şekilde olacağını tahmin ediyorum. Cuma gecesi yaptığınız görüşme her neyse, işe yaradı. Klip Reddit web sitesinin her yerinde."

İnsanların telefon görüşmesi hakkında konuşması mantıklı. Endişe vericiydi. Anlık internet sansasyonuna değerdı. Muhtemelen bazıları bunun gerçek olduğunu ya da dün Harvey tarafından çekildiğini bile bilmiyor, zira gerçek hayattaki bir cinayet vakasıyla bağlantılı ve kadın çağrı düştükten birkaç dakika sonra öldü. Nicole hala bu gerçekten habersiz görünüyor, yani muhtemelen makaleyi okumamış.

"*Oregonian*'da arayan kişinin öldürölmesiyle ilgili bir makale gördüm," diye ekliyor. "Programa yaptığı çağrının ölke çapında büyük haber kanallarına düşmesi an meselesi."

Bu sorunun cevabı. Hâlâ nasıl bu kadar mutlu olabiliyor?

"Evet, oldukça korkunç, sizce de öyle değil mi? En hafif tabiriyle zor bir hafta sonu oldu," diyorum, Nicole'e henüz podcast bölümünden çıkarmak gibi ahlaki bir karar aldığımızı söylememeyi seçerek. Nasıl olsa bu konuda söz hakkı yok.

"Nola. Beni duydun mu? Numaraların çıldırıyor. Eğer bu kadın hayatta olsaydı, ona teşekkür ederdik. Korkunç olduğu kesin. Ama bir sürü yeni dinleyici getiriyor. Daha Pazartesi olmasına rağmen şimdiden reklam bombardımanına tutulduk."

Ön cam sileceklerim görüşümü sudan uzak tutmak için canla başla çalışıyor, ancak yağmurun şiddeti nedeniyle işini zor yapıyor. Tek yapmam gereken direksiyonu sola kırmak ve kendimi kafa kafaya bir çarpışmanın içinde bulacağım. Muhtemelen çarpışmada ölürüm. Nicole'ün kalpsiz yorumları bileğimdeki eklemleri spazm geçirmeye teşvik ediyor ama tek bir küçük fiske.

Bir fiske ve ben yokum. Flick, babamın, komşumun ya da tanıdığım veya tanımadığım herhangi birinin korkunç bir maskeli katil olması konusunda endişelenmeme gerek yok. Bir fiske ve Mia'nın cinayetinin *benim* suçum olduğu konusunda yıllardır taşıdığım suçluluk duygusu, çünkü o sadece *bana* bakıcılık yapmak için evimdeydi.

sisin içinde kaybolur.

Diğer taraftan: Flick, annemin kalbini kırarım. Flick, Harvey'i bir daha asla göremem ve o başka biriyle yaşanır. Flick, tüm bu çılgınlığın arkasında kimin ve neden olduğu hakkındaki gerçeği öğrenemem. Flick, dünya kendi ekseninde dönmeye devam ediyor ve hayat bensiz devam ediyor. Flick, Nola Strate'in varlığı sona erer.

Hayır. Bunu istemiyorum. Bunu bitirip diğer taraftan çıkmayı hak ediyorum.

"Nola? Seni kaybediyor muyum?" Nicole soruyor. "Sana sen ve dizi için büyük şeyler olduğunu söylemeye çalışıyorum." Sesi iyimserliğini koruyor. Ses tonundaki güneş ışığı göz kamaştırıcı.

Telegraph One'dan gelen iyi haberin heyecandan başımı döndürdüğü bir hafta öncesini özlemle anıyor olsam da, bugün bu haber anlamsız görünüyor. Sadece bu telefon görüşmesi için bile heyecanı taklit etmek imkansız bir başarı. O yüzden yapmıyorum.

"Seni anlıyorum. İnsanların şovu bulması harika bir şey ama şu an iyi bir zaman değil. Çok üzgünüm," diyorum gaz pedalına basarak.

"Sorun değil. Müsait olduğunda beni aramak ister misin?" diye soruyor ve kısa bir an için samimi görünüyor. Sonra, konuyu değiştirmesi onu duygusuzluk skalasında "soğukkanlı" seviyesine düşürüyor. "Bekle, son bir şey daha. Bugün babana ulaşmaya çalışıyordum, böylece gelecek bölümde konuk oyuncu olarak yer almasını sağlayabilirdik. Çünkü sadece *Gece Nöbeti* değil, babanın yeni kitabı da çok konuşuluyor. Bence bu kadının cinayeti ikinize de yardımcı oluyor. Ne demek istediğimi anladınız." Kıkırdıyor. "Ama onu tekrar öne çıkarmak kulağa harika geliyor, değil mi? Bence bunu gerçekten düşünmelisiniz. Hem de yakında."

Bir söz daha duyarsam telefonumu pencereden dışarı fırlatacağım.

"Nicole? Seni duyamıyorum, ölü bir bölgeye giriyorum," diye yalan söylüyorum. "Yarın tekrar deneyelim, tamam mı?"

Aramayı sonlandırıyorum.

Önümü görebilmek için gözlerimi iyice açarak yüzümü ön cama yaklaştıırken, görünmez güneş dağlara yaklaştıkça gökyüzü daha da kararıyor. Rüzgâr lastiklerimi ittikçe görmek ve direksiyonu kırmak zorlaşıyor. Parmaklarımla direksiyonu kavıyorum ve babamın dönüşünü kaçırmamak için gözlerimi yolun kaybolan açıklıklarına kilitliyorum.

Eve ulaştığımda, tepeye doğru çıkarken yaptığım çok keskin sağa dönüş sırasında neredeyse suda srkleniyorum ve tüm vücudum titriyor. Fırtına şiddetleniyor. Ve gün geceye döndükçe daha da şiddetlenecek.

Babamın evini görmeden önce, yoğun ve bulanık havaya karşı polis ışıklarının parıltısını fark ediyorum. Kırmızı ve mavi ışıklar sönüyor ve ben arabayı yanaştırdığımda  polis aracının babamın evini taradığını görüyorum.

Kaşlarımı çatarak sadece merak edebiliyorum: Jack neyi ortaya çıkardı?

Polisler benden dakikalar önce gelmiş olmalı, zira bazı memurlar hâlâ hazırlanıyor ve devriye araçlarından bir şeyler çıkarıyor. Nispeten rahat bir sahne gibi görünüyor: bağırış çağırış yok, silah sesi yok, kelepçe takma yok. Ama babam nerede?

Arabamı yavaşça yanaştırıp babamın açık olan ve iki polisin içeride olduğunu gösteren ön kapısına bir göz atıyorum. Babam ne kapıyı onlara açık tutuyor ne de garaj yolunda gelişigüzel park etmiş araçlardan birinde oturuyor. Hiçbir yerde yok. Tekerleklerimi durduruyorum ve arabadan inip inmemem gerektiğini düşünerek etrafı toplayabildiğim kadar inceliyorum.

Bir polis memuru yolcu pencereden beni ürkütecek kadar yüksek bir sesle "İlerleyin," dedi. Arabama yaklaştığını bile görmedim. Uzun, HiVis bir yağmurluk giymişti, kapüşonu açtı ve işaret parmağını cama vurdu.

Yolcu camını indirdim. "Burası babamın evi. Neler oluyor?"

"Binayı aramak için iznimiz var." "Hangi gerekçeyle?"

"Bunu size söyleyemem hanımefendi. Gitmek zorundasınız, lütfen." Sokağın yukarısını işaret ediyor. "Kımıldayın. Yolu açık tutmalıyız."

Başka bir şey söylemeden babamın sokağına doğru sürüyorum ve onu tekrar arıyorum. Cevap yok. Her zaman olduğu gibi sesli mesaja yönlendiriyor. Bu telefonda olduğu anlamına mı geliyor, yoksa telefona kanıt olarak el mi koydular? Ne? Ne oluyor? Oluyor.

Telefonu kapattığımda, ekranımda gelen bir arama beliriyor. Cynthia'ydı. "Hey, her şey yolunda mı? Harvey nasıl hissediyor?"

Bugün fiziksel saldırıya uğrayanın Harvey olduğunu, benim yaşadıklarımın ise tamamen zihinsel olduğunu bildiğim için sıkıntımı mümkün olduğunca gizlemeye çalışıyorum.

"Selam, ben Harvey. Telefonum hâlâ senin evinde bir yerde. Anneminkini kullanıyorum."

Bu doğru.

Polis memurunun görüş alanından çıkana kadar rüzgârlı, yamaçtaki mahalle yolunda ilerliyor ve arabamı park ediyorum. Yağmur sağır edici, bu yüzden Harvey konuşmaya devam ederken hoparlörlerimin sesini açıyorum.

"Ama şimdi ağrı kesici ilaçları aldığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum" diye ekliyor. "Birkaç saat önce etkisini gösterdi, yani yepyeni bir adam gibiyim. Ama neyse, şu anda bunun bir önemi yok. Annem öğle yemeği yerken koşup evimden diğer dizüstü bilgisayarımı aldı ve ben de bazı iş görüşmelerini gözden geçiriyorum."

Bu tam Harvey'e göre. Bu adam ölene kadar çalışacak.

"Beyin sarsıntın yüzünden şu anda ekranlara bakmaman gerektiğini sanıyordum. Dinlenmelisin," diyorum nazikçe.

"Şey, muhtemelen olmamalıyım ama-"

"Biraz ara verin. Yarın akşamki gösteriyi iptal etmeliyiz zaten. Bence hepimiz bunu kullanabiliriz, özellikle de sen," diye ekliyorum. "Bugün bir sosyal medya paylaşımı yapabilirim."

"Nola, dinle," diyor endişeyle. "Yardım hattında gerçekten tuhaf bir şey oldu. Şimdi sana gönderiyorum."

Gece Nöbeti "yardım hattı" aslında şu ya da bu nedenle canlı olarak aramak istemeyen insanlar için çevrimiçi bir sesli mesaj sistemidir. Çok sık kullanılmıyor, çünkü çoğu insan hikayelerini bizimle konuşabilecekleri zaman aramayı tercih ediyor. Ancak bazen gelen ilginç mesajlar oluyor ve bunları ara sıra programda yayınlayıp tartışıyoruz.

"Nedir bu?" diye soruyorum. "Tuhaf derken neyi kastediyorsun?" "Biziz."

"Ne demek biziz?"

"Birisi seninle konuştuğumuz bir kaydı gönderdi. Dün gece senin balkonunda Saklanan Adam'ı okurken çekilmiş. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama biri bizi kaydetmiş."

Tüm vücudum yavaşlıyor ama kalp atışlarım hızlanıyor. Dün gece çok paranoyak olduğum için, sürekli balkon korkuluğumun üzerinden aşağıya bakıyor, aşağıda yürüyen biri var mı, park etmiş ya da geçen yabancı arabalar var mı diye sokağı gözlüyordum. Garip görünen bir şey görmedim.

Telefonuma Harvey'nin bilgisayarından bir ses dosyası içeren bir e-posta geldi. Dinleyebilmek için telefonu onunla kapatmalıydım, ama tek başıma dinlemekten çok korkuyorum - arabamın güvenliğinde, gün batımından önce, birden fazla polis memurunun köşesine park etmişken bile. Birkaç dakika sessizce oturuyorum, hala dün geceyi düşünüyorum.

"Ya komşun olsaydı? Balkonunda hamakta olan?" Harvey sordu.

Dün gece dışarıda fark ettiğim tek tuhaf şey buydu. Ama muhtemelen bir şey olmadığına karar verdim çünkü dışarıda olduğumuz süre boyunca hamakta olsalardı onları daha önce görürdük diye düşünmeden edemiyorum. Emin olamıyorum.

"Aramayı dinle. Ben telefonda kalıp kendimi sessize alacağım," diye teklif ediyor Harvey.

Tereddütle kırk altı saniyelik ses dosyasını tıklayıp Play tuşuna basıyorum. İlk başta sadece rüzgârın *uğultusunu* duyuyorum. Birkaç saniye sonra kendi sesimi duyuyorum.

"Nerede yaşadığını bilmesini istiyor musun?" diye sorduğumu duyuyorum.

Harvey'nin gülererek, "Kesinlikle istemiyorum," dediğini uzaktan duyuyorum. "Ama bu kişinin senin nerede yaşadığını biliyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyor."

"Bir de bana sor," diyorum Harvey'ye. "Eminim her şey yoluna girecektir. Gerçekten birinin geleceğini düşünseydim, burada bulunarak seni tehlikeye atmak istemezdim."

"Çok düşüncelisin," diye şaka yaptı Harvey.

Daha fazla rüzgâr ve birkaç saniyelğine hareket sesi. İkimiz de konuşmadık.

"Gecenin içinden gelen gıcırta, gıcırta / Bir korkuya neden olmak için oldukça yeterli. Bu Harvey.

"O da ne?" Ona sorduğumu duyuyorum.

"Ama elindeki bıçağı gördüğünde / Çok geç olacak, canını alacak. Bunu okudun mu?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diyorum ama yine uzak geliyor.

"Grinin ötesinden pusuda bekler / Avin arasında başıboş dolaşır / Tilki gibi, tavuğuna / Bu "O"na Saklanan Adam denir.""

Tıklayın.

Bu kaydın sonu. Hangi yönden geldiğini ya da kişinin ne kadar uzakta olduğunu söyleyemem. Ama seslerimizin hala oldukça iyi duyulabildiğini düşünürsek, yakın olmalılar.

Gözlerimde korku gözyaşları oluşuyor. "Boş ver bunu. Ben oraya gidiyorum," diyorum vitesimi Drive'a iterek.

"Nereye gidiyorsun? Komşuna mı?"

"Evet. Bilmemekten bıktım artık. Eğer o orospu çocuğu bana eziyet etmek için bizi kaydettiye, onunla konuşmam gerek. Bazı cevaplar alacağım."

Caddede ilerliyorum, babamın mahallesinden geçerek genellikle kullanmadığım bir güzergâhta ilerliyorum. Adrenalin kan dolaşıma hızla karışıyor. Artık korkmuyorum bile, sadece kızgıyım. Büyük, lanet bir kızgınlık.

"Nola, lütfen yalnız gitme. Henüz gitmeme izin vermiyorlar ama kaydı ona dinletirsen belki Jack de seninle gelir. Yalnız gidemezsin." Bu bir istekten çok bir talep, ama yardım etmeye ve kendimi öldürtmemeye çalıştığını biliyorum.

Bir an düşündüm, ona yine de oraya gideceğimi söylersem, mümkün olan her şekilde savaşmaya devam edeceğini biliyordum. Jack'in bana yardım etmeyeceğini biliyorum. Bunu zaten denedim. Kendi yolumda kalmamı ve işime bakmamı istiyor. Ama bu resmen benim işim ve Felicity üç gece önce iş yerimi aradığından beri de öyle. Ya da belki de yirmi yıldır benim işim.

"Sadece hastaneye gel," diye devam etti Harvey. "Burası güvenli, her yerde insanlar var. Doktorlar, polis, ben. Kendini güvende tutabileceğini biliyorum, ama ben de istiyorum. O yüzden, lütfen, izin ver."

"Tamam," diye iç geçirdim. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve tepeden aşağı sürmeye devam ettim. Ama hastaneye doğru değil, yan komşumun evine doğru.

Komşumun evi de benimkine benzeyen masalsı bir tarza sahip. Ancak bembeyaz bir boyaya sahip olmak yerine, dış duvarları siyah süslemeli taş renginde. Büyüleyici, camlı pencerelere ve kemerli kapılara bakıp herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum.

Kayrak taşlı araba yolu boş ama verandanın ışığı ve içerideki tek bir ışık yanıyor. Her iki araba yolumuz da yeşilliklerle dolu bir tepeye bakıyor, yani gün batımında tek başıma verandaya çıktığımda beni izleyen karşı komşular yok. Bu komşunun diğer tarafındaki ev, onu çevreleyecek kadar uzun selvi ağaçlarıyla korunuyor.

Çıgıllıklarımı duyan olur mu? Düşünüyorum.

Gökyüzü bulutlarla kaplı; bütün gün güneş görünmedi. Ama gökyüzünün giderek kararmasından ve saatin ilerlemesinden on beş dakika içinde şehrin üzerine karanlığın çökeceğini anlayabiliyorum.

Kapüşonumu başıma geçirme zahmetine bile katlanmıyorum. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, yol boyunca attığım her adımda neredeyse yüzüme çarpıyor. Ayaklarım komşumun araba yolunun eşiğini geçtiğinde, garajın projektörleri yanıyor ve beni ışıkla sarıyor.

Artık geri dönüş yok.

Kapıya doğru yürüyorum ve tahtaya üç kez vuruyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum ama umarım biri cevap verirse ya da verdiği aklıma gelir. Bu sabah Harvey'nin ambulansını gözetleyen birini gördüğüm pencere duvarı tam sağımda duruyor. Ama pencerelerin ötesindeki oda zifiri karanlık, perdeler kapalı. Ön kapı, evin içine bakmamı sağlayan büyük, yuvarlak camlı bir pencereye ev sahipliği yapıyor. Sadece

Sağdaki oturma odasından ışık geliyor ama uzanan ya da hareket eden kimseyi görmüyorum. Her şey hareketsiz.

Alnımdaki yağmur damlalarını siliyorum ve kapıyı tekrar çalıyorum. "Komşunuz arıyor," diye bağıriyorum. "Sadece konuşmak istiyorum."

Ön kapının penceresinden bakmaya devam ediyorum, tam karşımdaki karanlık yemek odasını fark ediyorum. Solda, benim evime doğru bakan mutfak da karanlık.

"Evde kimse var mı?" Tekrar kapıyı çalarak bağıriyorum. Birden kapı zilini düşünerek iki kez çalıyorum.

Kayıtları ve balkonlarından gözetlediklerini düşündükçe bir kez daha öfke doluyor içime. Kapıyı daha sert çalıyorum ve zili bir kez daha çalıyorum.

"Evde olduğunu biliyorum," diye yalan söylüyorum. "Buraya gel ve kendini göster, seni korkak."

Ama hâlâ bir şey yok. Kapıyı tekrar çalmadan önce yüzümdeki suyu siliyor ve saçlarımı sıkıyorum.

Tam o sırada sağımda hafif bir hareket fark ediyorum. İki adım ötemde duran pencere duvarına doğru baktığımda bir yüzle göz göze geliyorum.

Çığlık atıp geriye doğru sendeliyorum ve verandanın iki basamağından sırt üstü düşüyorum. Arduvazın üzerinde yuvarlanırken sol kalçamdan sıcak bir acı yayılıyor. Ellerimle sırtımı kavriyorum ve bir çığlık daha atıyorum. Çaresizim, komşumun araba yolunda yatıyorum.

Tek yapabildiğim acı içinde feryat etmek ve cenin pozisyonuna dönerek kalça kemiğimin arkasını tutup ovmak. Tam o sırada ön kapı açılıyor ama bakmaya zahmet edemiyorum. Çok fazla acı vardı.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sesleniyor içeriden bir erkek sesi.

Sırtımı çaresiz, ters dönmüş bir böcek gibi yere uzatıyorum ve başımı sorunun kaynağına çeviriyorum.

Yüzü endişe dolu yaşlı bir adam evin girişinde tekerlekli sandalyesinde oturuyor. Kırmızı bir kazak, haki pantolon ve ev terlikleri giymiş.

"Yukarı çıkmanıza yardım ederdim ama merdivenlerden kendim inemem. Birini çağırمامı ister misiniz?" Sesi nazik ve kibar, yüzü solgun, kaşları çatık. Bu evde yaşadığını hayal ettiğim kişiye hiç benzemiyordu.

Şimdi yerde iki büküm yatarken, belimi kırmak için büküyorum ve hasarı değerlendirerek gerinmeye devam ediyorum. Çoğu sakarlığımı da olduğu gibi, acı şimdiden büyük ölçüde azaldı. Sanırım bir çürüğe dönüşecek

ve birkaç gün ağrım olacak ama sanırım kendimi yağmurdan kurtarabilirim.

Dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum ve yavaşça kendimi tekrar ayakta duracak şekilde konumlandırıyorum, hala kıcıımı tutuyorum. "Çok özür dilerim efendim. Yanılmış olmalıyım."

"Bir dakikalığına içeri gelmek ister misiniz? Merdivenlerden inemiyorum ama size bir fincan çay yapabilirim."

Buradan bir sıçrayışta kendi çayımı yapabileceğimi bildiğimden, reddetmek için ağzımı açıyorum. Ama oturup ona bazı sorular sorma fırsatına sahip olmak iyi bir fikir olabilirdi.

"Elbette, teşekkürler. Ben Nola. Aslında tam şurada oturuyorum," diyorum evimi göstererek.

Kapıyı arkamdan kapatıyor. "Ben Luther Crow. Hiç tanışmadığımız için üzgünüm. Evden pek dışarı çıkmıyorum."

Luther mutfığa giriyor ve oturduğu yerden elektrikli su ısıtıcısını çalıştırmak için tezgâhın üzerine uzanıyor. "Papatya çayı?" diye sorar.

"Harika, teşekkürler." Tüm vücudum onun giriğine yağmur suyu damlatıyor. "Emin misin? Evinizi sırlıslık yapıyorum. Gidebilirim."

"Canı cehenneme," diyor kıkırdayarak. "Bakıcım Susan sabah geri dönecek. Evi benim için temiz tutuyor. Gel otur." Mutfığın içindeki kahvaltı masasını işaret ediyor.

Nedense mutfığın tam da böyle görüneceğini düşünmüştüm. Benim görüş açımdan, sadece kanatlı pencereden görebiliyorum - genellikle içinde bir mum bulunan pencereden. Benim evimden ceviz dolapların bir kısmı ve paslanmaz çelik aletler görünüyor. Ama yine de diğer her şey hayal ettiğim yerde.

"Dışarıda bağırp çağırdığın şey neydi? Bir şey mi oldu?" Su kaynamaya başladığında Luther masada bana katılarak soruyor.

"Sanırım ben..." Konuşmakta zorlanıyorum, onun yerine bir iç çekiyorum. "Dün gece balkonda mıydın? Biri beni izliyordu. Ben de seni fark ettim."

Luther küçük bir kıkırdamayla, "Evet, dün gece oradaydım," dedi. "Yağmur dinmişti, o yüzden Susan bir süre hamağa çıkmama izin verdi. Burada çok güzel bir manzaramız var."

"Bu çok garip çünkü seni daha önce hiç görmedim. Balkonda bile."

"Şimdi sanki *beni* izliyormuşsun gibi geliyor," diyor bir kahkaha daha atarak.

"Ama hayır, oraya pek çıkmıyorum. Susan günde bir kez buraya geliyor ve ben genellikle oturma odasında ya da yatak odamda kalıyorum." Arkamdan koridorun aşağısını işaret ediyor. Onun yatak odası ve oturma odası evin benimkinden uzak olan tarafında. Ve sanırım bu gece ve bu sabah onu dışarı bakarken gördüğüm de yatak odasıydı.

Düşünerek başımı salladım.

Harvey'e zarar veren Luther olamaz. Tanrı aşkına, o tekerlekli sandalyede. Ve bizi kaydedenin o olduğundan şüpheliyim. Luther akıllı telefonu olan bir adama bile benzemiyor.

"Bu sabah her şey yolunda mıydı? Bir ambulans gördüm."

"Aslında bir hırsızlık olayı yaşadık. Bir şey duydun mu ya da gördün mü?"

Çaydanlık tangırdamaya başladığında Luther tezgâhtaki yerine dönüyor ve kurutma rafından bir fincan, ardından da çekmecedен bir paket çay alıyor. Bulduğum yerden çayla ne yaptığını göremiyorum.

"Tatlım?"

Neredeyse yardım teklif edecektim ama tekerlekli sandalyesini rahatça kullanıyor gibi görünüyor. Ne zamandır ihtiyacı olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, teşekkürler."

Elinde kupayla arkasını dönüyor. "Zorla girme olayı çok kötü. Biri yaralandı mı?"

"Evet, arkadaşım yaralandı. Ama iyileşiyor," diyorum temkinli bir şekilde. "Yani gerçekten bir şey duymadın ya da görmedin mi? Evinizde de garip bir şey fark etmediniz mi?"

Luther omuz silkti. "Hiçbir şey. Keşke gözcülük yapıyor olsaydım. Birinin seni takip ettiğini mi söyledin?" Bana çayımı uzatıyor ve tekerlekli sandalyesini cam masanın altına çekerek tekrar kahvaltı masasına oturuyor.

Çayımı yudumlarken, "Evet, bizim sokağın aşağısında birilerini görüyorum," diyorum.

"Bir de şu cinayetler var. Bugünlerde neler oluyor?" diyor hafifçe. Çok hafifçe.

Cinayetleri söyleme şekliyle ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Çok lakayt, neredeyse alaycı. "Korkunç," diye devam ediyor. "Bu yüzden evden hiç çıkmıyorum. Ama değişiklik olsun diye eşsiz bir arkadaşına sahip olmak güzel."

Çayımdan daha büyük yudumlar alıyorum, bu sırada boğazımı yaksa bile bitirmek istiyorum. Buraya geldiğim için kendimi haklı çıkarıyorum.

"Peki o zaman, bunu söylediğim için çok üzgünüm ama gerçekten gitmem gerekiyor. Arkadaşımı görmek için hastaneye dönmeden önce evimden bir şeyler almam gerekiyor. O beni bekliyor." Sandalyemden kalkıyorum ve kalçamda artan ağrı yüzünden neredeyse devriliyordum. "Çay için teşekkürler. Başka bir zaman uğramam gerekecek," diye ekliyorum, yüzümü buruşturarak.

"Çok yazık ama anlıyorum. Umarım arkadaşın iyileşir." Ona bir el sallıyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Yabancılık çekme!" diye bağılıyor ben çıkarken fuayede.

Luther'in evinin önünden geçip kendi evime giderken, kendimi tekmelemeden edemiyorum. Buraya öfkeyle ve kapanması gereken bir hesapla gelmişim. Şimdi dakikalar sonra sönmüş bir ego ve ağrıyan bir sırtla ayrılıyorum.

Anahtarlarımı pardösümün cebinden çıkarıp zifiri karanlık evime doğru yürüyorum. Güneş batmak üzere, acele edersem bu ıslak kıyafetlerden kurtulabilir, Harvey'nin telefonunu alabilir ve hemen hastaneye dönebilirim.

Evime girdiğimde aklımda sorular vardı. Eğer gözetlemeyen komşum Luther değilse, o zaman Harvey ile balkonda konuşmamızı kim kaydetmişti? Beni kim izliyordu? Ve son olarak, eğer Harvey'nin telefonu ben olsaydım, nerede saklanıyor olurdum?

Yaptığım ilk şey oturma odasındaki, yemek odasındaki ve mutfaktaki tüm ışıkları yakmak oluyor, böylece karanlıkta kimse yaklaşmıyor ve lanet olası telefonunu olabildiğince hızlı bulabilmek için her santimetrekareyi görebiliyorum. Şarjının bitmemesi için yalvararak benimkiyle onun telefonunu arıyorum ve hemen telefonun sert titreşimlerini duyuyorum.

Oturma odasında bir yerde.

Oturma odamın panjurları sabahtan beri açık, Luther'in evini görebiliyorum. Bu muhtemelen sağlık görevlileri tarafından Harvey'i kurtarıken alabilecekleri tüm doğal ışığı elde etmek için yapıldı. Ama her zaman olduğu gibi evi karanlık, penceresinde yanan tek bir mum bile yok.

Sesli mesajına ulaşmadan önce Harvey'nin telefonunu aramaya devam ediyorum. Kulağımı telefonun bulunduğu yere odaklamak için yavaşça yürüyüp, menzilimi seksiyonel kanepeye kadar daraltıyorum. Avucumu bir minder üzerine koyarak kanepenin içindeki titremeleri hissediyorum ve telefonunu iki minder arasına sıkışmış halde buluyorum.

Yakaladım.

Telefonumdan Cynthia'ya mesaj atıyorum,

Harvey'nin hücrelerini buldum! Yolumun üzerinde
Hastaneye şimdi.

Harvey bunu okuyup onun ve diğer insanların yanında olmak için doğrudan hastaneye gitmek yerine evime tek başıma geldiğim için kızsâ bile, on beş dakika sonra elinde iPhone'uyla sağ salim geldiğimde yüzünde bir gülümseme olacağı kesin.

Toz bezimi çıkarıyorum ve ön kapımın yanındaki askıya asıyorum. Beynimin bir köşesinde Harvey'nin saldırısıyla ilgili iki soru hâlâ kaşınıyor. Kim ve nasıl?

Kazağımı ve sırlıklam pantolonumu değiştirmek için yatak odama koşmadan önce, güneş dağların ardından batarken balkon kapımı açıyorum.

Çabuk git buradan, diyorum kendime.

Burada yalnız kalmak istemiyorum, özellikle de gece vakti, ama gitmeden önce etrafa bir göz atmam gerekiyor, hâlâ o ses kaydımızı merak ediyorum. Sorularıma cevap aramak için etrafımı tararken balkon kapısı sabahtan beri kilitli değil. Gözlerim Luther'in boş balkonuyla buluşuyor ve onu yemek odasının güverteye açılan çift Fransız kapısında tekerlekli sandalyesinde otururken fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Orada öylece oturuyor, karanlıkta, camın diğer tarafında, benim balkonuma bakıyor. Düz bir gülümseme gönderip ona el sallıyorum, o da odadan çıkmadan önce her ikisinden de daha büyük bir tane gönderiyor.

Görünüşe göre burada tek başıma olduğumu bildiği için beni küçük bir şekilde kolluyordu.

Sokağın geri kalanına doğru dönüp, ufak çaplı su baskınları dışında son derece sakin bir mahalleyi gözlemlediğimde, eğimli yağmur yüzüme çarpıyor.

Çın. Çın. Çın.

Metalin metale çarpma sesi balkonumun diğer tarafından, garajıma ve araba garajıma inen ahşap merdivenin bulunduğu köşeden geliyor. Sanki merdivenin altındaki kapım hızla açılıp kapanıyor.

Rüzgârdan olmalı.

Güverteden geçip köşeyi döndüğümde şüphelerimin doğru olduğunu görüyorum; bu sadece kapı. Merdivenlerden koşarak iniyorum, kapıyı yerine oturtuyorum ve tekrar tırmanmak için arkamı dönüyorum ki bir şey gözüme çarpıyor.

Yan güvenlik kamerası.

Köşede kırmızı bir nokta görünüyor, bu da kameranın çalıştığını gösteriyor.

Sipariş.

Bir şeyi fark ettiğimde seslerimizin nasıl kaydedildiğine dair önceki sorular baş döndürücü bir şekilde kafamın içinde dönüp duruyor. Dün ve bu sabah kameralarımın ikisi de kapalı olmasına rağmen kameram şu anda açık. Yılın en kötü fırtınası sırasında nasıl oluyor da kameram tekrar açılıyor? Bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyor.

Şu anda birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum, kırmızı nokta bana bakıyor. Acaba ön kapı kameram da aniden çalışıyor mu?

Göğsüm sıkışmaya ve daralmaya başlıyor ve vücudum tüylerim diken diken oluyor. Midem düğümleniyor ve başım dönmeye devam ediyor. Hala acıyan kalçamı tutarak merdivenleri hızla çıkıyorum ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde evime koşuyorum, sonra kapıyı arkamdan çarpıp kilitliyorum. Sırtımı cama dayayarak Northwest Protect uygulamasını açmaya çalışıyorum, ellerim Richter ölçeğine göre bir mega depremde daha fazla titriyor.

Ana ekran açıldığında ilk gördüğüm şey her iki kameramın da açık olduğu, birinde ön verandamın ve araba yolumun, diğerinde ise yan merdivenlerimin ve araba garajımın görüntülendiği oluyor. İkisinin de önünde ya da dışında kimse yok.

Geçmiş görmek için Bildirimler düğmesine tıklıyorum. Açık, Kapalı, Açık, Kapalı.

Kameralarım günlerdir dalgalanıyor. Dün eve gelip postayı aldığımda kapalıydılar, ama bilmeden dün gece tekrar açılmışlar. Yan kameramın dün akşamki kayıtlı geçmişine bakıyorum ve tam da endişelendiğim şeyi buluyorum. Kamera evin yan tarafında olduğu için kendimi ya da Harvey'i göremiyorum ama bizi duyabiliyorum. Harvey'nin bir klipte bana mesaj attığı sesi tam olarak duyabiliyorum.

Bu işi böyle yapıyordu.

Bildirimlerime geri döndüğümde kameraların sabah 4:48'de tekrar kapandığını görüyorum. Bu, birisi evime girip Harvey'e zarar vermeden hemen önce olmalı.

Bunca zamandır üstünlük ondaydı. Yaptığım her hareketi biliyor. Ne zaman evdeyim, ne zaman dışarıdayım. Yalnızken ve değilken.

Şu anda olduğu gibi.

Minibüs, zihnim çınıyor.

O gece sokak lambasının altında bir kamyonet gördüm. Onu gördüğüm gece

Bana el sallayan bir figür. Kahve dükkanındaki barista da sokağına park etmiş beyaz bir minibüs gördüğünü ve içinden mavi bir ışık geldiğini söyledi. Bir ekrandan gelen mavi ışıklar gibi. Monitör gibi. Bu adam bunca zamandır beni koruması için güvendiğim güvenlik şirketi için mi çalışıyor? Başından beri bir adım öndeydi.

Minibüsler ve güvenlik şirketinin araçları aklıma geldikçe Mary'nin dün gece bana söylediklerini düşünüyorum.

Yemekte Mary bana 2004 yılında Carrie öldürülmeden kısa bir süre önce sokağında bir güvenlik devriye aracının dolaştığını söyledi. Bu O muydu? Bunca yıldır güvenlik devriyesi olarak kamufle mi oluyordu?

Ne düşündüğünü görmek için ona mesaj atmak istiyorum ama yapamam. O öldü.

Sonra sıradakinin ben olmam gerektiğini hatırlıyorum.

Bu sabah hastanede Memur Nelson bana kameralarımın bir şey yakalayıp yakalamadığını sorduğunda bildirim geçmişimi kontrol etmiş olsaydım, bunu o zaman ortaya çıkarabilirdim. Güneş batarken tek başıma değil, gün ışığının ve insanların güvenliğinde olurdum.

Üst kata koşup üstümü değiştirecek zaman yok. Kameralarda evde olduğumu görüp evime doğru geliyor olabilir. Buradan çıkmam gerek. Hemen.

Ama tam ön kapıya doğru koşmaya başlamıştım ki, elektrikler kesildi.

Adam yaklaşık bir saattir Nola'nın misafir odasında saklanıp onun gelmesini bekliyordu. Bu sabah kaçmadan önce onun ve Harvey'nin telefonlarının yerini değiştirdiğinde, tam da bu anı, Nola'nın telefonlardan birini ya da ikisini birden alması gerekeceğini tahmin etmişti. Eve dönmek zorunda kalacaktı, muhtemelen tek başına. Ve zamanlamayı neredeyse mükemmel yapmıştı.

Gece Harvey'ye olanlar yüzünden üzgün olacağını bildiğinden, evden aceleyle çıkacak ve ihtiyacı olan her şeyi almak için kendine yeterince zaman tanımayacaktı. Her iki durumda da, onun geri döneceğine dair belirgin bir izlenimi vardı.

Harvey'nin kafasına bir şamdanla vurduğunda, o bile bu hareket karşısında dehşete düşmüştü. Güvertenin kapısından sessizce içeri süzölmüştü, kimsenin onu yakalamasını kesinlikle beklemiyordu. Saatler önce içtikleri onca alkolden sonra neredeyse komaya girmiş olacaklarını tahmin etmişti. Ama şöminenin yanında onlara yaklaşıp Nola'nın durgunluğuna hayranlıkla bakarken, Harvey dönüp durmaya başladı. Amaçlanan hedef o olmadığı için onu öldürmek adamı memnun etmeyecekti. Görünmeden hızlıca kaçmak için Harvey'yi etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Harvey'nin baldırını kullanarak Nola'ya, "*Geri döneceğim*," diye sert ve belirgin bir mesaj göndermeden önce değil.

Kameralarını kontrol ederek ona çıplaklık hissi verdi, sanki kendi evinde bile güvende değilmiş gibi. Tüm kızlara vermekten zevk aldığı bir his.

Geçen hafta, bir TIR adamın gerçekten sevdiği iki kişiyi, sevgili karısını ve oğlunu alıp götürdükten sonra, adam bütün tedbiri elden bıraktı. Aklının bir köşesinde şoförü bulup vahşice öldürmek vardı. Ama bu

polisi doğrudan ona yönlendirebilirdi, çünkü nedeni çok açık olurdu.

Benji doğduğunda, adam artık böyle riskli zevkler arayamazdı. Sadece uzaktan izleyebiliyordu. Bir karınız ve oğlunuz olması size bunu yapar. Sizi meşgul eder, hesaba katar. Eve kanlar içinde gelemes ya da büyüyen oğlunun eline geçmesin diye on beş yıldan uzun bir süredir bir kutuda sakladığı maskeyi ikisinin de görme riskini göze alamazdı.

Northwest Protect'te işe başlaması dürtülerini dizginlemesine yardımcı oldu ve kızları onlardan habersiz izleyebilmesini sağladı. Hâlâ evlerine gidip, eşyalarının yerini değiştirerek ya da erken saatlerde pencereyi tırmalayarak onları bizzat korkutabiliyordu. Bazen evlerinin önündeki iş minibüsünde oturur ve onlar panik içinde sokağa bakarken seslerin nereden geldiğini merak ederdi.

Artık ailesi gittiğine göre, adamın kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Kimse *onu* izlemiyor.

Jolene ve Benji'nin öldüğünü öğrendiğinde, evden Jolene'in ailesine kaçtıktan saatler sonra, TIR şoföründen bile daha fazla suçlanacak bir kişi vardı: Felicity Morton.

Zaten haftalardır Felicity'yi gözlemliyor, onu korkutmaktan diğerlerinden daha fazla zevk alıyordu. On iki yaşındaki Benji'nin kafasını kendisi hakkında saçma sapan şeylerle doldurmasının intikamıydı bu.

Evden hızla uzaklaşıp ondan kaçmaya çalışırken bu saçmalık zihinlerinde dönüp duruyordu ve otoyolda öldüler. Felicity'yi suçladı ve bunun acısını çekmesini sağladı.

Mary'yi yatak odasındaki kamera merceğinin mahremiyetinden izlemek kolaydı. Ve bu hafta Washington'a geri dönmeyi planlarken, Nola'nın hayatından önce onu gören diğer kızıdan daha iyi kimin hayatını alabilirdi?

Nola, babası sayesinde özellikle beklediği bir kızıdır. *Gece Nöbeti*'nin başına geçtiğinden beri ona özellikle yakınlaştı, diziyi takip ettiği yıllardan gelen samimi bir bağ hissetti. Her zaman bir şekilde, bir şekilde tekrar karşılaşacaklarını biliyordu.

Babası 2004 yılında o gece bardaki herkesin önünde adamı sarhoş bir şekilde küçük düşürdükten sonra, ona işkence etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bay Strate," diye kekelemişti adam barda Chick'e yaklaştıktan sonra. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama ben büyük bir hayranınızım. *Gece Nöbeti* mezarlık vardiyalarım boyunca beni uyanık tutuyor. Mümkün olduğunca her gece dinliyorum." O

Ellerini kavuşturmuş, öylece duruyordu.

Belki de Chick'in gülmesine neden olan onun uysal kekelemesi ya da nazik tavrıydı. Özel olarak hırçın bir adamın yumuşak dış görünüşüne kıkırdıyordu. Bir an için komik bir sohbete daldığını, Chick'in kahkahasının başka birinin söylediği bir şeye gecikmiş bir yanıt olduğunu düşündü. Ama arkadaşları da katılınca, adam bunun kendi zararına olduğunu anladı. Chick'in diyaframından bir başka patlama sesi yükselir yükselmez elleri ve gözleri seğirmeye başladı.

"Biliyor musun, küçük adam?" diye alay etti, oturduğu yerden acınası bir sarhoşluk içinde geveleyip tükürerek. "Beni rahatsız *ediyorsun*."

Chick bar taburesinden kalktı, tökezledi ve adamın omzunu tuttu. Adam öfkeyle Chick'in elini itti ve bu durum arkadaşlarının hoşuna gitmişe benziyordu. Ama bu adama güç vermedi. Hâlâ Chick'in tarafındaydılar.

"Oh!" diye kıkırdadılar.

Chick gözlerini büyötmeye çalışarak, "Ufaklığın içinde biraz dövüş var," diye alay etti. "Kaybol," dedi adama yavaşça. Bir kahkaha daha.

Adamın küçük bir yanı yoktu. Chick, adamın nazik tavrının onun zayıf ve cılız olduğu anlamına geldiğini düşünen, ete kemiğe bürünmüş bir lise kabadayısıydı. Her ne kadar boyu Chick'in boyunu aşsa ve Chick'in tahmin edebileceğinden çok daha fazla güce sahip olsa da, sözler ona bir zamanlar olduğu küçük çocuk gibi hissettirdi. Chick Strate onu asla geri dönmemeyi umduğu bir versiyonuna geri itti.

Adam gözlerini kıstı ve sakince Chick'in bükölmüş, terli yüzüne konuştu. "Bu ellerin neler yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sessizce ve gülümseyerek şimdiye kadar aldığı dört kadının hayatını anlatmaya başladı.

"Neydi o?" Chick hızla eğilerek sordu. O sırada bardağından fırlayan bira adamın pantolonuna ve ayakkabılarına sıçradı.

"Bunun için pişman olacaksın," diye fısıldadı kendinden emin bir şekilde Chick'in kulağına, çenesi gerilmişti.

Adam acınacak derecede kavgacıydı ve arkadaşları kükremeye devam ederken Chick'in yüz ifadesi rahatsız bir ifadeye dönüştü. Tehdit işe yaramış gibi görünüyordu.

Adamın kışkırtıcı ve kinci dış kabuğunun altında, çocukken evde geçirdiği geceleri, babasının yemek masasında onu azarlamasını düşünüyordu. Zıyan olan babası onu tokatlar, alay eder, utandırırđı.

Bazen arkadaşlarının önünde bile. Chick'le yaşadığı bu olayda olduğu gibi, babası ve ekibi sarhoş ve acımasız bir şekilde ona gülerlerdi.

O anda cebinden bıçağını çıkarıp arkadaşlarının önünde Chick'i doğramayı düşündü. Ama vazgeçti ve bardan güçsüz bir fare gibi fırlayarak çıktı, ondan intikam almak için mükemmel bir plan yaptı. Kendini beğenmiş, yakışıklı, zengin herife -bir zamanlar örnek aldığı birine- bedelini ödetmek için.

"Amcık!" Chick seslendi, kuklalarından bir kez daha kahkahalar yükseldi.

Adam dışarıdaki köşeyi döndüğünde, gözleri hâlâ birayla kaplı olan pantolonuna kaydı. Altına işlemiş gibi görünüyordu. Hatta iki genç kadın yanından geçerken ona kıs kıs güldü, gözleri adamın kasıklarına yapışmıştı. Hayranlıkla değil, acıyarak.

Bu onu çoktan fırladığını düşündüğü bir uçurumdan aşağı itti. Öfke çok büyüktü. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

O geceden sonra, Chick Strate'e karşı komplo kurdu, suçlanması acınacak kadar kolay bir adamdı. Özellikle de iki kız arkadaşının canını aldıktan sonra.

İki farklı genç kadınla ilişkisi olan evli bir adam için daha tedbirli olması beklenirdi. İşten sonra onu radyo istasyonundan itibaren takip etmek, adamın erotik maceralarına ilk elden tanık olmasına yol açtı. O zamanlar Mia ve Jasmine'in hayatlarını almanın Chick'i cezalandıracağını, hatta kendisini şüpheli konumuna düşüreceğini ummuştu. Ancak o sırada görev gücüne liderlik eden basit fikirli memurlar ve müfettişler sol ile sağ ayırt edemiyor gibiydi.

İlk cinayetlerde düşmanını işaret eden herhangi bir fiziksel kanıt geride bırakmamak bir hataydı. Ama adam aynı hatayı ikinci kez yaparsa lanetlenirdi.

Yirmi yılın böyle bir kini geride bırakmak için fazlasıyla yeterli bir süre olduğunun farkında olsa da, polisin baş şüpheli olarak onu daraltmasını engellemenin tek yolu, kucaklarına bir başkasını yerleştirmektir. Chick zaten şüpheli olarak radarlarındayken, onu kullanmamak aptallık olurdu. Ancak bu kez adam cinayetleri bir kez daha Chick'in üzerine yıkacak adımlar atar: Ehliyetini Mary'nin cinayet mahallinin yakınına bırakır, kendi banyosundan aldığı iki saç telini Felicity'nin evine yerleştirir ve suçu doğrudan Chick'in üzerine yıkmak için bir telefon kulübesinden isimsiz ihbarlarda bulunur.

Numarayı canlı tutmak için Nola'nın cinayetini intihar gibi göstermesi gerekecek ki polis Chick'in kendi çocuğunu neden öldürdüğünü sorgulasın. Bu onlara Chick'in hiçbir şey yapmadığına inanmaları için sebep verebilir. İntihar, tüm planının tek bir aksaklık olmadan gerçekleşmesini sağlayacak.

Babasının acımasız bir seri katil olduğunu öğrenmenin ağırlığı ona çok ağır gelecektir. Bir e-posta yazıp etrafa göndermeyi ve herkesin neden kendi canına kıydığını tam olarak bilmesini sağlamayı planlamaktadır. Bu, Saklanan Adam davasının üstüne konacak mükemmel bir kiraz olacaktır.

Adam Nola'nın arka kapısının açılıp kapandığını duyar. Sonra kilit yerine oturur.

Eve geri dönmüştür.

Mutfağından aldığı kasap bıçağını kavrarken, onu son bir kez korkutmak için sessizce salona doğru ilerler. Ama tam o sırada tüm ışıklar söner.

Bu sefer elektriği kendisi kapatmadı.

Aşırı rüzgâr ve yağış nedeniyle elektrik hatları sallanırken dışarıdaki havada bir gök gürültüsü yankılanıyor. Güneş kara bulutların ardında güne son vedasını ederken fırtına ışıkları söndürdü ve şehrin büyük bir kısmı zifiri karanlığa gömüldü.

Işıklar söndüğünde olduğum yerde donup kaldım. Koşmaya devam edebilir, karanlığın içinde bile kapıya ulaşabilirdim. Ama her şey karardığında o kadar şaşırmıştım ki olduğum yerde durdum. Hâlâ hareket edemiyorum. Gözlerim yavaş yavaş ışıksızlığa alışırken ön kapının dış hatlarını buradan görebiliyorum ama yine de bir şekilde çok uzakta gibi geliyor.

Ay bulutların arkasında kalmış, karanlık bir akşam vaat ediyor, bu da tüm bu elektrik kesintisi durumunu daha da zorlaştırıyor.

Yine sokak lambasının altındaki figürü hayal ediyorum, artık ışıksız olan direğin altında durmuş beni izliyor, beni yakalayabilmek için dışarı çıkmamı bekliyor. Ama ön kapının kilidi açık olduğundan, tepeye doğru kolayca koşabilir ve kendi başına içeri girebilir. Artık beni beklemek zorunda değil.

Odanın ortasında uyuşmuş ve kıpırdamadan dururken, bu anın benzer bir anıyı tetiklemesine izin vermemek için çok uğraşıyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, O'nun nerede olduğumu bildiğinden eminim. Ama ben O'nun nerede olduğunu bilmiyorum.

Ön kapıya doğru koşmak riskli. Eğer dışarıdaysa, muhtemelen ön tarafa doğru gidiyordur. Ama arabam orada, o yüzden oraya gitmeliyim. Balkona geri dönersem, etrafı daha iyi görebilirim ve daha iyi bir kaçış yolu bulabilirim, hatta belki Luther'e yardım çağırması için işaret bile verebilirim. Ama aracımın yanında olmayacağım.

Burada hataya yer yok ama ne yapacağımı bilmiyorum.

doğru seçimdir. Bu yüzden yerimde donup kaldım. Beynimin izin verdiği kadar hızlı düşünerek balkon planına iniyorum. Balkon kapısına doğru geri dönmek için arkamı döndüğümde, elektrik aniden geri geliyor ve odayı ışıkla dolduruyor. Sanki güç beni bir şekilde dengesiz maskeli bir katilden kurtaracakmış gibi küçük bir rahatlama iç çekiyorum.

Önümdeki cam kapıya bakıyorum, kapıyı açıp dışarı fırlamaya hazırım. Ama bunu yapamadan arkamdaki yansımada bir şey fark ediyorum. Siyah giysiler ve ruhsuz beyaz bir maske takmış uzun boylu bir adam.

Saklanan Adam tam arkamda duruyor.

Felicity ve Mary'nin davaları yüzünden masasında oyalanan Jack, alınan kanıt kutularını aramak için diğ er memurlardan yirmi dakika sonra Chick'in evine gider.

Chick'e karşı ellerinde olanlarla -ve suç laboratuvarının örnekleri test etmesinden sonra daha fazla kanıtın Chick'e bağlanma olasılığıyla- Jack, yargıcın Chick Strate için Mia Parsons ve Jasmine Petri cinayetlerinden tutuklama emrini onaylayacağına inanmaktadır. Laboratuvar, DNA örneğini aldıktan sonra Portland'da işlenen dokuz cinayetle ilgili ellerinde ne varsa hepsiyle karşılaştıracak ve ne çıkacağına bakacak. Jack bu yolun 04 ve 05 vakalarında bir şey kanıtlayacağına pek inanmıyor çünkü katil arkasında kayda değer bir kanıt bırakmamıştı. Kendisinden hiçbir iz bırakmamak için her zaman son derece dikkatliydi. Ama denemeye değer.

Chick, Jack'e Mia'nın öldürüldüğü gece başka bir kadınla birlikte olduğunu itiraf etseydi - sadece ofiste e-posta gönderdiği yalanını söylemek yerine - Jack bunu o zaman araştırabilirdi. Chick'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için cinayetten önce Jasmine'le g r şebilirdi. Ama şimdi o öldüğüne ve aradan çok zaman geçtiğine göre, Chick'in iddialarını doğrulayamaz ya da reddedemez. Ama çıktığı iki kadının da aynı şekilde öldürüldüğü fikri göz ardı edilemeyecek kadar büyüktür.

Jack  ğleden sonra arama emri başvurusunu yazdıktan sonra Mary'nin cinayetini daha derinlemesine araştırdı. Kadının mesajlarını ve aramalarını kontrol etti, bir güvenlik kamerası olduğunu keşfetti ve telefon kayıtlarında Chick'le buluştuğunu gösterebilecek herhangi bir bağlantı izi aradı. Ama Jack ve diğ er memurlar bir kullan-at telefon koleksiyonu bulamazlarsa

Bu gece arama emrinin uygulanması sırasında, Chick'in ehliyetinin olay yerinde olmasının ötesinde onları bağlayan hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Herkes gibi, Mary'nin kayıtlarında da bilinmeyen numaralardan gelen bir dizi telefon görüşmesi vardı ve Minnie şu anda bunun üzerinde çalışıyor. Ama bunun dışında olağandışı bir şey görünmüyor. Diğer kurbanlarda olduğu gibi Mary'nin de ölmeden önce bir şeylerden korktuğu açık. Oda arkadaşına ve başka bir arkadaşına mesaj atarak dışarıda sürekli garip sesler duyduğunu ve bunların kendisini korkuttuğunu söylemiş. Ancak sokağındaki başka hiç kimse o gece dışarıda şüpheli bir hareketlilik ya da park etmiş yabancı arabalar olduğunu bildirmemiş. Birçoğu bir önceki haftanın büyük bir bölümünde fırtınalar nedeniyle evlerinde kaldıklarını, dolayısıyla hiçbirinin dışarıda yürümediğini ya da geç saatlere kadar dışarıda kalmadığını itiraf etti. Bu da şüpheli hareketlerin ve tanımadıkları arabaların zaten doğal olarak dikkat ettikleri şeyler olmadığı anlamına geliyordu.

Jack'in Felicity'nin cinayeti için daha fazla mesai harcaması gerekiyordu çünkü Felicity'nin ergenlik çağındaki müşterilerinin ailelerinden sadece bazılarıyla görüşmüştü ama bir sonuç alamamıştı. İş yükü artmaya devam etmektedir, ancak Chick Strate'i cinayetlerden sorumlu tutabilirse, her şey geride kalacaktır.

Felicity Morton ve Mary Clairemont'un neredeyse hiçbir bağlantıları, hiçbir ortak bağlantıları yoktur. Tek benzer yönleri yaşadıkları bölgenin birbirlerinden sadece birkaç sokak ötede olması. Ama bu bile olağanüstü değil. Peki Chick neden onları hedef aldı? Jack'in bunu hemen öğrenmesi gerekiyordu.

Jack arabasından iner ve diğer memurların bulgularını kontrol etmek için Chick'in kapalı verandasına doğru koşar. Tanıdık, modern eve adımını atar ve Chick'i yemek masasında görür. Önündeki arama iznine bakarken, memurlar evinin her köşesini didik didik ararken sessizliğini korur.

Jack'in vücuduna bir suçluluk duygusu yayılır. Ya her şeyi yanlış anlıyorsa? Özellikle Chick'i işaret eden çeşitli ipuçları olduğu ve her zaman da olduğu düşünüldüğünde, buna inanmak zor bir olasılıktır. Jack bu hissin uzun ve olumlu geçmişlerinden kaynaklandığını düşünür. Ama bir kez daha, bu duyguları bir kenara bırakıp elindeki işe odaklanması gerekiyor: bir katili bulmak.

Jack garaja girip her köşeyi elden geçirmeye başlar, tam o sırada bir polis memuru evin öbür ucundan adını bağırarak odaya dalar.

Memur ona "Bölgedeki tüm görevli memurlar olası bir cinayet için sokağın yukarısındaki bir eve çağrıldı" der.

Bu nasıl olabilir? Jack odanın öbür ucundaki Chick'e bakarak düşünüyor. Chick günün büyük bölümünde onunla birlikteydi. Karakoldan ayrılmasıyla memurların arama emrini tebliğ etmek için içeri girmesi arasında geçen saatlerde bir şey mi yapmıştı?

Jack memurdan adresi alır ve Chick'e göz kulak olmak ve aramaya devam etmek için ikisinin geride kalmasını ister.

Olay yerine şahsen çağrılmamıştır ama bu olayla bir bağlantısı varsa bizzat görmesi gerekmektedir. Dışarıdaki arabasına koşarken adrese tekrar bakar ve ancak şimdi tanır.

Nola Strate'in evi.

Bu yansımayı nerede görsem tanırım. Camda önümde duran kısmen bulanık görüntüden bile, yüzüne vuran ışıklar bunun sadece sekiz yaşındayken gördüğüm maske olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, arkamdaki adam bana doğru hamle yapıyor. Ama o hamle yaparken ben de çömeliyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum. Işıkların yanacağını ve camda onu bir an için görebileceğimi tahmin ettiğini sanmıyorum. Elektrikler kesildikten birkaç saniye sonra geri gelmeseydi, muhtemelen beni de diğerlerine yaptığı gibi sorunsuz ve sessizce öldürecekti. Ama şimdi, tam bir kavganın içindeyiz.

Korkacak zamanım bile yok çünkü hayatım için savaşıyorum. Onunla yüzleşmek için arkamı döner dönmez, gevşemek istiyorum. Tekrar cenin pozisyonuna geçip ağlamak ve onu yok etmek istiyorum. Onun iğrenç maskesine bakmak istemiyorum. Ama ne pahasına olursa olsun onu yenmeliyim.

Gözlerim onun siyah, boncuk gibi gözleriyle buluştuğunda, kolu bana doğru sallanmaya başlamıştı bile. Bir eliyle koluma uzanırken diğer eliyle büyük bir bıçak tutuyordu ama ben arkamı döndüğümde bıçağı istemeden yan tarafıma saplandı. Bu hızlı bir hataydı ve hemen bıçağı çekip beni yere yatırarak düzeltti. Bu sırada telefonumu bir yere düşürdüm.

Benden kan fişkırdı. Onu görene kadar yan tarafımdan yayılan alevli acıyı fark etmedim. Yerde kıvranırken karnımı tutuyorum.

Yüzü aniden önümde belirdi. Elindeki bıçağı uzanmak yerine, gerçek yüzünü görebilmek için maskeyi çıkarmaya çalışarak kafasına uzanıyorum. Onu görmeden ölmeyi reddediyorum.

Ondan birkaç adım uzaklaşınca maskenin ne kadar el yapımı olduğunu fark ediyorum. Ağız, burun ve iki göz için yarıkların etrafına eski, siyah ip geçirilmiş, yıpranmış bir kauçuk. Altındaki deriyi görmek için yeterli boşluk yok, bu da onu her zamankinden daha fazla bir canavar gibi gösteriyor. Ama altında gerçek bir insan yüzü olduğunu biliyorum. Ve eğer maskeyi çıkarabilirsem, korkumun bir kısmı dağılabilir.

Boştaki elimi başının arkasına götürüp maskenin tabanını bulmaya çalışırken bıçağı boğazıma dayanıyor. Tüm ağırlığı üzerimde ama bıçak kıpırdamıyor. Sanki bir sonraki adımını ayarlıyor.

Ne yapmaya çalıştığımı fark edince bıçağa daha fazla baskı uyguluyor ve diğer elini vücuduma bastırmak için kullanıyor. Sırtımı sertçe parkeye bastırıyor, zaten morarmış kalçamın ve yeni açılmış yaramın acısıyla çığlık atmama neden oluyor. Onu yerden kaldırılabirsem, belki Luther ya da başka bir komşu boğuşmamızı fark eder ve polisi arar. Ama hiç hareket edemiyorum. Başının arkasına bile uzanamıyorum.

Bunun yerine elimi yüzüne sokup burnundaki maskeyi yakalıyorum ve parmaklarımı deliklerden geçiriyorum. Tüm gücümü kullanarak maskeyi öne doğru çekiyorum ve adamın geriye doğru çekilmesine neden oluyorum.

Maske hâlâ yüzündeydi.

Başarılı bir şekilde dönüyorum ve yemek masama doğru sürünmeye başlıyorum. Tam yerden kalkıp ayakta durmaya başladığımda, ayağımı çekip beni kendisine doğru sürüklüyor. Bu noktada çığlık atıyorum, çığlıklarımın dışarıdaki gürleyen fırtınadan duyulmasını umuyorum.

Bir kez daha yüz yüze karşılaşmak için sırtüstü dönüyorum. Ama bu sefer iki kolumu da yere sabitlemiş, üstüme binmiş.

"Bırak beni, seni hasta herif," diye tükürüyorum dişlerimin arasından. "Seni acınası, zayıf erkek müsveddesi. Kızları incitmenin seni güçlü yaptığını mı sanıyorsun? Seni güçlü mü yapıyor?" Ses tonum alaycı ve küçümseyici. "Bu seni sadece bir korkak yapar," diye tısırlıyorum.

Tutuşuna karşı elimden geldiğince mücadele ediyorum ama çok güçlü. Kuvvetli bir akıntıya karşı yüzer gibi çırpınıyorum ama hiçbir yere varamıyorum. Yardım çağırmak için telefonumu bile bulamıyorum.

Sol kulağıma yaklaşarak bana bir şeyler fısıldıyor, sanki huzurlu bir şey söylüyormuş gibi sakin ve sessiz.

"Sana izleyeceğimi söylemiştim. Ama bu sefer seni yakalayacağım."

Gözlerim yaşlarla dolarken vücudum titriyor. Bulanıklaştırıyorlar

ama elimde değil. Kalçamdaki acı ve kanayan yanımla arasında, bu bilinmeyen, acımasız psikopatın ellerinde ölmek üzere olduğum gerçeği çok ağır basıyor.

Her zamankinden daha yüksek sesle çığlık atıyorum, varlığımın derinliklerinden kaba bir feryat yükseliyor.

O derinliklerden güç alarak tüm gücümle dizimi kasıklarına saplıyorum -ki bu güç ellerimden birini bırakmasına neden oluyor- ve aptal maskeyi kafasından yırtıp atıyorum.

Görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırıştırırken, sonunda onu olduğu gibi ifşa ettiğimde nefes nefese kalıyorum. Özellikle de onu tanıdığım için.

Adamın planı şimdiden olması gerektiği gibi gitmiyor. Işıklar tekrar yanmadan önce, Nola'yı gafil avlamaya hazır bir şekilde oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. Seçtiği intihar yöntemi koluna uzun, dikey bir kesik atmak olacaktı. Hatta mutfaktaki dolaptan bir bıçak ödünç aldı, böylece kan kaybından ölürken yanında durabilecekti. Ölünceye kadar kaçmasını engellemek için onu yerde tutacak, sonra da sahneyi doğru şekilde düzenleyecekti.

Ama adam koridordan çıkarken ışıklar tekrar yandı ve kadın adamın arkasında durduğunu gördü. Adam bağırarak istedi, planı bozduğu için kızgındı. Onu fark etmemesi gerekirken fark etmişti. Ve daha da kötüsü, onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde, kasap bıçağı vücudunun hiç olmaması gereken bir yerine battı. Yine de, yüzüne saçma sapan şeyler söylediğinde bile, onun üzerinde gücü olduğunu biliyordu. Onun korktuğunu biliyordu. Ve bu muhteşem bir histi.

Yeni planı, ona istediği gibi yapışmak olacaktı. Onu öldürmek için zaman ayıracak, korkusundan beslenecekti. Ve sonra, onu ortadan kaldıracaktı. Cesedini evden çıkaracak, olay yerini tertemiz yapacak ve yine de bir not bırakacaktı.

Oregon'u terk edip kaçtığını yazacaktı. Babasının acımasız bir katil olmasını kaldıramadı. Böylesine korkunç bir insanın yarattığı bir dizide kariyerine devam etmeyi reddetti. Yeni bir yerde, yeni insanlarla yeniden başlamak istedi. Bu çok doğal.

Ve sonra, kimse ondan bir daha haber alamayacaktı.

Sonuçta, yetişkinlerin istedikleri zaman ortadan kaybolmalarına izin verilir. Bu onların Tanrı vergisi hakkıdır.

Plan kafasında şekillenirken, onu tekrar yere yatırır, bıçağı tekrar esnek derisine saplamaya hazırdır. Ama o bunu yaparken, kadın uluyor, adamın kasıklarına tekme atıyor ve maskesini bir hamlede çıkarıyor. Ve aniden yüzü çıplak kalır.

Maskesini birkaç metre uzağa fırlatıyorum ki geri alamasın.

Şimdi üzerimde bir adam asılı duruyor. Bana hemen tanıdık gelen bir adam. İlk başta yüzünü tam olarak çıkaramadım. Ama sadece iki gece önce gördüğümü düşünürsek, onu tam olarak nerede gördüğümü hatırlamam uzun sürmüyor. İlk ve tek kez.

Babamın imza günündeki adam. Zemin kattaki asansörün dışında karşılaştığım adam. Kitabını imzalatmak için doğru odayı arayan adam. Konuşmadan gitmeme izin vermeyen adam.

Bunun O'nu o gece babamın imza gününün önündeki merdiven boşluğunda maskeli bir şekilde gerçekten gördüğüm anlamına geldiğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tüm mağazayı dolaşıp O'nu aradım ve sadece O'nun dışarı çıktığını, kılık değiştirdiğini ve ben Uber'ime binmeye çalışırken bana çarpmak için tam zamanında binaya geri döndüğünü tahmin edebiliyorum.

Şimdi maskesini çıkarmış, dağınık, tuzlu ve biberli saçlarının perçemleri aşağıya sarkmış bir şekilde üzerimde geziniyor. Gözleri hâlâ siyah ve boncuk gibi. Teni solgun, dudakları titreyerek küçük bir sırıtışa dönüşüyor.

"Beni tanıdın mı?" diye soruyor alçak, hırıltılı bir sesle.

Kollarımı vücudumun iki yanında tutarak beni tekrar yere yatırıyor. Bileklerimin üzerindeki avuçlarının ağırlığı ağrıtıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kalan tüm mücadele gücümü kullanıyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Hatırladığım kadar sinir bozucusun." Vücudumun üst kısmını yerden kaldırıp çenesine başımın üstüyle vuruyorum.

Acıyla geri çekiliyor ve benim kurtulmama yetecek kadar elini gevşetiyor.

Yerden zıplayarak çizmelerimin ucuyla eline tekme atıyorum ve kasap bıçağını elinden alıyorum. Ona bir tekme daha atıyorum ve hala dış dünyanın dikkatini çekmeyi umarak avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Bağırışım ilkel, sanki bu adamın bana ve onun peşinden giden diğer tüm kadınlara yaşattığı sıkıntının her zerresini temizliyorum.

Yan yatarken dudaklarından kanlar dökülüyor, bu da kafama aldığım darbenin bir miktar hasara yol açtığını kanıtlıyor.

Onu tekmeleyip işini bitirmek için ayağımı kaldırıyorum ama bacağımı tekrar kavıyor ve beni sol tarafıma doğru çekiyor.

"Siktir!" Acı içinde bağıyorum. Yan tarafıma bir darbe daha alamam.

Aldığım yaralar yüzünden şimdiden bayılmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum. Adam üstümde sürünüyor, kanı yavaş ve uzun damlacıklar halinde yüzüme akıyor. Kıpırmızı dişleriyle gülümsüyor, üstüme oturuyor ve kasıklarını karnıma bastırıyor. Başımı çeviriyorum, kan saçlarıma damlıyor. Şimdi bıçağı bir metre kadar uzağımda görüyorum.

"Ölmeni izlemekten zevk alacağım, Nola. Yirmi yıldır bunu yapıyorum," diye tıslıyor adam usulca.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Bu öyle."

Sağ kolumu adamın pençesinden çekip bıçağı doğru hamle yapıyorum ve zar zor yakalıyorum. Eli benimkini bulmaya çalışırken, bıçağı boynunun üst kısmına, çenesiyle siyah balıkçı yakası arasındaki boşluğı yatay olarak saplıyorum. Elleriyle hepsini tutmayı başaramadığı için aniden kanıyla yıkanıyorum. Yanımda yere yığılıyor.

Nefesimin sessizliğinde, boğulma sesi çınlıyor. Ve bunca zaman sonra, en sevdiğim şarkıdan bile daha iyi. Tüm kurbanlarının aileleri için adaletin, korkunun yenilgisinin ve sonunda barışın sesi.

Onun yanına uzandım, başka bir şey yapamıyordum. Sertçe öksürüyorum, boğazım çığlıklardan ve nefes kaybından kurudu. Ön kapım kırılarak açıldığında, Jack ve birden fazla polis memuru silahlarını çekmiş bir halde evin içine koştuğunda kendimi yeniden kaybediyorum.

"Nola, iyi misin?" Jack bağıyor. Ve her nasılsa, ağır çekimde, bulutlu bir rüya gibi geliyor.

Bildiğim bir sonraki şey, bir ambulansın arkasında yattığım. Bayıldım mı yoksa evimin içinde yaşananların travmatik doğası mı beni yakaladı bilmiyorum. Önemli olan tek şey hayatta olmam.

Bir sağlık görevlisi bıçak yarama baskı uygularken, bir diğeri

arka kapıları kapatıp beni Harvey'nin gittiği hastaneye göndermeye hazırlanıyor.

O bunu yapmadan önce, ön kapısının önünde tekerlekli sandalyesinde oturan Luther'in bana başıyla selam verdiğini görüyorum.

Tam da ihtiyacım olduğu anda bana göz kulak olduğunu bilerek minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Dün gece hastaneye geldiğime dair donuk **bir** anı aklıma geliyor, tekerlekli sandalyeye bindirildikten kısa bir süre sonra morfin transına giriyorum.

Gözlerimi açıyorum, ilk başta bulanık görüyordum, kendimi bir hastane yatağında buluyorum. Bulutlu gökyüzü, pencerelerin duvarından parlayarak bana gündüz olduğunu söylüyor. Güvendeyim.

Geçmiş olsun balonları pencerelerin yanındaki köşeye tutturulmuş, onlara bir buket turuncu gül ve pembe bir çörek kutusu eşlik ediyor. Birden masanın yanındaki koltukta, döşemeli bir sandalyede sessizce uyuklayan bir kişinin oturduğunu fark ediyorum.

Bu Harvey.

Dik bir pozisyona geçiyorum ve hemen yan tarafımdaki yarayı hatırlıyorum. Sırtımı tekrar yatağa yaslarırken istemeden de olsa acıdan küçük bir çığlık atıyorum. Bunu yaptığımda Harvey'nin gözleri açılıyor ve bana doğru koşuyor.

"Uyanmışsın," diyor gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Henüz söyleyemem," diyorum dürüstçe, dün geceki olayların anılarıyla dolup taşarak.

Bir adam öldürdüm. Hem de kendi evimde. Yanımda yerde kaderiyle boğuşurken ölüşünü izledim.

Kanının göğsüme döküldüğünü hayal ederek köprücük kemiğime dokunuyorum ve merak uyandıracak kadar temiz bir ten buluyorum. Gözlerimi kapatıyorum, korku beni ele geçiriyor. Ama sonra Harvey elimi avucunun içine alıyor.

"Sen bir efsanesin," diyor sırtarak. "Buradaki herkes senin ne kadar inanılmaz olduğundan bahsediyor."

"Kendimi inanılmaz hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Korkunçtu Harvey. Ama sonsuza dek gitti. Onu yakaladık."

"Onu yakaladınız," diyor yanaklarımdaki saç tellerini süpürürken. "Bütün bunlara tek başına öncülük ettin. Etkileyici."

Günlerdir ilk kez gerçek bir teselli hissederek Harvey'ye sırtıyıyorum.

"Hâlâ isteyerek b u r a d a kaldığına inanamıyorum. Ne zaman taburcu oldun?"

"Birkaç saat önce," dedi. "Ama geri gelmek zorundaydım. Yani, kahvaltılarının ne kadar berbat olduğunu ilk elden biliyorum." Harvey pembe kutuyu işaret ediyor.

Acısını hissetmeyeceğim kadar küçük bir kahkaha atıyorum. "Ve şimdi de kıcı açık elbiseyi giyen benim."

"Ve sen hiç bu kadar seksi görünmemiştin."

Kapıdan gelen küçük bir ses ikimizin de dikkatini çekiyor. Elinde güzel bir buket çiçek tutan babam orada duruyordu.

"Size biraz zaman vereceğim," diyor Harvey, elimi sıkarak. Babamın yanından geçerken birbirlerine sarılıyorlar ve odadan çıkmadan önce babamın ona teşekkür ettiğini duyuyorum.

"Hey, dövüşçü," diyor babam somurtkan bir sırıtışla. Yatağımın yanına bir sandalye çekiyor ve çiçekleri Harvey'nin hediyelerinin arasına koyuyor.

Ölümle öpüşmemden sonra onu görmek bile hem benim hem de onun gözlerini yaşartıyor. Hiçbir şey söylemeden eğilip bana sarılıyor, ikimiz de sessizce ağlarken bana sıkıca sarılıyor.

Yüzümdeki damlaları silerek benden uzaklaştığında, "Seni kaybettiğimi sandım, Nol" diyor. Derin bir nefes alır. "Ve bu sabah bunun benim hatam olduğunu, benim eylemlerim yüzünden hedef alındığını öğrendiğimde..." Başını sallar. "Neredeyse seni öldürtüyordum."

Ağzımın kenarını ısırarak burnumu çekiyorum. "Bunların hiçbirinin olmasını istemediğini biliyorum. Ama Jack'in kariyerini mahvedebilirdin. Ailemizi parçaladın," diyorum, kelimeler dökülüyor. Yaptığı şeyi öğrendiğimden beri onunla ilk kez konuşuyorum ve bunu görmezden gelemiyorum. "Annem neden yeterince iyi değildi? Harika bir hayatın vardı. Neden gidip onu mahvetmek zorundaydın? Hiçbirimiz bunu hak etmedik."

Sadece başını sallıyor, utanç yüzünü kızartıyor, yanakları ıslak ıslak parlıyor. Ağzı titriyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Çocukluğumun ne kadarını seni bekleyerek geçirdiğimi biliyor musun?" İçten bir fısıltıyla devam ediyorum. "Sen olmadığında canım çok yanıyordu."

Orada. Hâlâ acıyor. Tek istediğim babamdı."

"Daha fazla yanında olmalıydım," diye itiraf ediyor yüzünü silerken. Neredeyse öldüğüm ilk zamandan beri babamı ağlarken görmemiştim.

Her ne kadar morali bozukken onu tekmelemek acı verse de, bunlar yıllardır ona söylemek istediğim şeylerdi. Şu ana kadar hiç doğru zaman gibi gelmemiştir.

"Bana önemsizmişim gibi hissettirdin. Ya da önemsizmişim gibi. Pek çok insanı incittin."

"Haklısın. Hepsi hakkında. Ve olduğum kişi olduğum için kendimden nefret ediyorum," diyor sonunda, kenetlenmiş ellerimize bakarak. "Bu kadar uzun süre böyle davrandığım için. Annene karşı kötüydüm, sadakatsizdim. Yoktum. Pisliğin tekiydin. Pisliğin *tekiydin*." Gözlerimin içine baktı. "İhtiyacın olan baba olamadığım için üzgünüm. Ama senin baban olmaktan gurur duyuyorum."

Sonunda onun bu sözleri söylediğini duymak beni tatmin ediyor. Yılların hayal kırıklığını ortadan kaldırmayacak ama ileriye dönük yeni bir yol için harika bir başlangıç.

"Bundan sonra öyle davranacağına söz veriyor musun?" diye sordum. "Söz veriyorum, bebeğim."

Odanın köşesinde bir şey gözüme çarpıyor. Hastane odamın kapısına doğru baktığımda, en sevdiğim kişinin orada durduğunu görüyorum.

"Anne," diyorum, onu görünce içime bir sıcaklık yayılıyor.

Sonra bir bakıyorum beni kucaklıyor, her zamankinden daha sıkı sarılıyor.

"Baban dün gece beni aradı. Bulabildiğim ilk uçağa bindim" diyor. "Hayatta olduğun için çok mutluyum. Bir şeye ihtiyacın var mı? Canın acıyor mu?"

Tekrar uyum sağlamaya çalışıyorum, acı ayak parmaklarımda titreşiyor. Karnımdaki yaraya hafifçe dokunarak, "Benim tarafım" diyorum.

Annem ayağa kalkıp babama bakarak, "Ben ilgileniyorum," diyor. "Hey, Chick." Yıllardır babamla aynı odada bulunmamış olmasına rağmen ses tonu hafif.

"Hey, D," diyor babam sempatik bir şekilde ve annemi sıkıca kucaklıyor.

Onları kucaklaşırken görmek çok güzel bir manzara; uzun zamandır tanık olmak istediğim bir şey. Annemle babamın samimi, hatta dostça davranabilecekleri bir zamana kavuşmak her zaman dilek listemde yer almıştır. Belki bir daha asla mutlu bir aile olamayacağız ama kendi çapımızda böyle bir şeye sahip olabilirsek, bunu kabul edeceğim.

"Hemşireyi bulmak için size katılabilir miyim? Konuşmak için bir şansım olursa çok sevinirim. Uzun zaman önce söylemem gereken şeyleri," diye teklif ediyor babam, kendini bu haklı çıkma yoluna adanmış.

"Çok isterim," diyor annem yumuşak bir gülümsemeyle.

Birdenbire onlara bakarken, gövdemdeki bıçak yarası o kadar da acımıyor.

JACK

Saklanan Adam'ın takma adı ve maskesinin altında Eddie Moor adında rahatsız bir adam vardır. Jack'in yaşlarındadır ve oğlu Jack'inkinden sadece birkaç yaş küçüktür. Yalnızca Eddie'nin oğlu Benji Moor, tıpkı Eddie'nin kendisi gibi, ölmüştür.

Jack şimdi, Chick'in icabına bakar bakmaz Felicity'nin diğer müşterileriyle birlikte Benji'nin ailesini de araştırmayı planladığını bildiği için, Eddie ile cinayetler arasındaki bağlantıyı kendisinin kurup kuramayacağını düşünmektedir.

Eddie yakalandıktan sonra Jack, hayatını Oregon ve Washington arasında geçirmiş olan bu adam hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrendi. Felicity'nin Benji ile seanslarından sonra yazdığı her ilerleme notunu inceledi ve Eddie'nin istismarının iç yüzünü ortaya çıkardı. Jack, Eddie'nin gerçek dünyada kim olduğunu öğrenmek için Eddie'nin Güneydoğu Portland sokağındaki iş arkadaşları ve komşularıyla konuştu: uyumsuz, yalnız, manipölatör. Eddie'nin kendisiyle ya da artık hayatta olmayan eşi Jolene ile konuşmasa da, Jack Eddie'nin olabildiğince net bir resmini çizdi. Eddie'nin kurbanlarının her biri bir saplantı makinesinin dişlileriydi; kurbanına bağlı olarak intikam ya da güç saplantısı. Takip etme ve terörize etme saplantısı.

Polis evinde, Mary ve Nola'yı takip etmek için kullandığı plakasız iş minibüsünü buldu ve bağlı güvenlik kameralarının kanıtları hala aracındaydı. Felicity'yi izlemek için de minibüsü kullanmış olabilir, ancak Felicity'nin güvenlik kamerası olmadığından, onu eski moda yöntemle, evinin dışında tünemiş minibüsünün rahatlığından izlemiş olabilir. Bilgisayarında, güvenlik pozisyonu altında yıllarca izlediği kadınlara ait yüzlerce kayıtlı dosya vardır. Jack ayrıca *ilk* güvenlik görevlisinin

Carrie Fenton'ın mahallesinde devriye görevlisi olarak çalışmış, cinayetten aylar önce işe girmiş ve aylar sonra işten ayrılmıştı. Her ne kadar Carrie'nin öldüğü gece çalışmıyor olsa da, Jack'i dehşete düşüren bir şekilde, o zamanlar meslektaşlarıyla birlikte onunla da kısa bir görüşme yapmışlardı.

Jack evinin içinde Eddie Moor'un Harvey'ye saldırırken kullandığı ve yarıklarında hâlâ kan izleri bulunan şamdanın, Chick'in evinden çaldığı kanıt kutularının ve Nola'nın çocukluğunda çizdiği resmin ortaya çıkarılmasına da yardım etmişti. Jack'in ekibi dolabındaki kilitli bir kutuda, Jamie York'un öldürülmesinden sonra aldıkları mektupla eşleştirmek için şu anda işlenmekte olan bir daktilonun yanı sıra orijinal Hiding Man cinayetlerine ait gazete kupürleri buldu.

Jack'in ekibi Chick'e karşı yapılan son ihbarlarda kullanılan ankesörlü telefonun çevresindeki güvenlik kamerası görüntülerini bile ortaya çıkardı. Görüntülerde Eddie Moor'a çarpıcı bir benzerlik gösteren bir adam vardı ve bu da Jack'in Chick'in komplo kurduğuna dair yeni inancını doğruluyordu.

Jack ofisinde oturur ve kanıtları gözden geçirir. İlk cinayetlerin arkasında Eddie'nin olduğuna dair daha ikna edici kanıtlar bulmuş olmayı diler. Yine de, bulduklarına dayanarak, Jack ve departman onun sorumlu olduğundan emindir ve onunla diğer kurbanlar arasındaki bağlantıları aramaya devam edeceklerdir. Bugün, diğer kurbanların aileleriyle temasa geçerek haberi verecek ve onların inançlarını desteklemek için bulduğu ikinci derece kanıtları açıklayacak. Eddie Moor'un ölümünün üzerinden dört gün geçmiştir ve Jack, Eddie'nin evindeki kanıt dağını araştırmayı bitirirken onun adını medyadan uzak tutmayı başarmıştır.

Jack'in ofisinin kapısı çalınır, ardından Minnie elinde beyaz bir kutuyla kapıyı yavaşça iterek açar.

"Chick Strate bunu senin için bıraktı. Ona telefonda olduğunu söyledim."

Jack kuru dudaklarından bir iç çekiş çıkarır. Chick'in bu hafta kaç kez aradığını ve kendisinin kaç kez görmezden gelme tuşuna bastığını unutmuştur. Soruşturmadaki kendi hatalarının farkındaydı - neredeyse iğrenç bir suç dizisini masum bir adamın üzerine yıkıyordu - özür dilemekte zorlanıyordu. Özellikle de katilin suçu ustalıklı üstlenmesi, Jack'i neredeyse yanlış kişiyi suçlama suçundan bir anlamda kurtarmış olmalıydı. Onun konumundaki herkesin başına gelebilirdi.

Eddie bulunduktan sonra, Saklanan Adam davasını kapatır kapatmaz Chick'le konuşacağına dair kendine söz vermişti. Yine de bir yanı Chick'in soruşturma sırasında kendisine söylediği yalanlar ve Jack'in yasal iş yerinden önemli kanıt kutularını çaldığı için bir özrü hak ettiğini düşünüyordu.

Tüm aramalar ve mesajlarla Chick onu affetmeye ve muhtemelen kendi pişmanlığını ifade etmeye hazır görünüyor ve bunu geride bırakmak istiyor. Jack de aynısını yapmaya neredeyse hazırdır.

Minnie kutuyu Jack'in masasına koyar ve odadan çıkar.

Jack derin düşüncelere dalmış bir halde kutuyu açmadan önce başparmağıyla okşar ve sonra karton kutunun kapağını kaldırır. İçinde zümrüt rengi kâğıt mendillere sarılmış seramik bir kupa vardır. Üzerinde, oğlundan aldığı En İyi Dedektif kupasının tam aksine, Gelmiş Geçmiş En Kötü Dedektif yazmaktadır. Altında Jack'in yavaşça alıp açtığı bir kart vardır.

"Her şey için özür dilerim. Arkadaşlığımıza geri dönelim. Not: Kendime En Büyük Pislik kupasını aldım."

Jack elinde olmadan yumuşak bir kıkırdama çıkarır. Diğer fincanındaki kahveyi yeni fincanına dökerek arkasına yaslanır ve düşünceli bir yudum alır.

Bu gece programımızın yirmi beşinci yıldönümü için stüdyoda özel bir konuğumuz var," diyorum bölümün yarısında. "Babam, eski sunucunuz ve *Gece Nöbeti*'nin yaratıcısı: Chick Strate."

Harvey ve Josiah ile birlikte onun girişini sessizce alkışlıyorum ve Harvey'e göz kırpyorum.

Evimde bir adam öldürdüğümünden beri dört hafta geçti ama sanki asırlar geçmiş gibi geliyor. Ölümün dokunduğunu bilerek evime yeniden yerleşmek başlangıçta zordu. Ama Harvey'nin artık çoğu gece benimle kalması ve en büyük korkumun kaynağının yenilgiye uğrayıp sonsuza dek yok olmasıyla, endişenin beni kontrol etmesine artık izin vermiyorum.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Burada olduğum için mutluyum. Geri döndüğüm için mutluyum. Özellikle de böylesine büyük bir dönüm noktası için. Hâlâ devam ettiğimize inanamıyorum ve kızımın işi bu kadar ustalıkla devralmasından daha mutlu olamazdım," diyor babam omzumu sıkarak.

Bu duygu karşısında yüzüm kızardı. "Tanrım. Beni burada ağlatacaksın." Bir kıkırdamayı paylaşıyoruz.

Zamanın ve acının ötesine geçen bir kıkırdamaydı bu. Birinin yapabileceği en rahatsız edici iyileşme yolculuğunu yapmamış olsaydık muhtemelen aynı şekilde paylaşamazdık. Bu korkunç ölüme yakın deneyim bizim için çok şeyi gün ışığına çıkardı. Uzun süredir gömülü olan travmaları ve altı ayak sırlarını gün ışığına çıkardı. Uzun zaman önce yapmamız gereken göz yaşartıcı kalp kalbe sahip olmamıza izin verdi.

"Bugün birkaç telefon almadan önce, neden bize kitabınızdan bahsetmiyorsunuz? Birçok insanın bunu duymak istediğini biliyorum - özellikle de şu anda bu konuda çıkan her şeyle birlikte" dedim.

İznimle babam Saklanan Adam kitabına eklemeler yaptı. Ona her şeyin serbest olduğunu söyledim. Onunla ilk karşılaşmamla ilgili hatırladığım her şeyi, evimde yaşadığımız çatışmaya kadar anlattım. Bir zamanlar hassas bir konu olan bu deneyimi artık resmen arkamda bırakabildiğim için konuşmak bana katartık bir his veriyor. Çünkü asla geri gelmeyecek. Bundan eminim.

Babam kitabını anlatıyor ve dinleyicilere kitabın fiziksel kopyasını ne zaman alabileceklerini de söylüyor. Konuşmasını şöyle bitiriyor: "Kızımın ve kurbanların yakınlarının yardımı olmadan kitabı şu an bulunduğu noktaya getiremezdim. Bu nedenle kitabın tüm geliri Jamie, Jasey, Kendra, Carrie, Mia, Jasmine, Doniesha, Felicity ve Mary'nin ailelerine bağışlanacaktır. Washington'daki kadınların yanı sıra: Abigail, Jennifer ve Alex - ki yeni kanıtlar sayesinde artık aynı kişi tarafından öldürüldüklerini teyit edebiliyoruz."

"Hepsi için bir dakikalık saygı duruşunda bulunalım," diye önerdim ve öyle yaptık.

"Peki, ne diyorsun Chick? Birkaç canlı çağrı almaya hazır mısın?" Harvey kontrol odasından soruyor.

"Bu sefer kibar olacağına söz vermelisin," diye fısıldıyorum ona mikrofondan uzakta. "Kimin aradığını asla bilemezsin." Geçmişte yanlış kişileri kırmasının onu -bizi- ısırmak için geri döndüğünün acı bir şekilde farkındayım.

"Hadi yapalım," diyor babam heyecanla.

"Pekâlâ, Washington'dan Riley, *Gece Nöbeti*'ne hoş geldiniz," diye takdim ediyor Harvey.

Diğer uçtaki kadın nefes nefese bağıırıyor. Sanki koşuyormuş gibi ses çıkarıyor. Deja vu yaşarken ensemde bir soğukluk hissediyorum.

"Buraya gel!" diye tıslıyor nefes nefese.

Yavaşça babamla göz göze geliyorum, sonra da ne diyeceğimi bilemeden Harvey ile.

"Riley, neler oluyor?" diye soruyor babam. Daha fazla nefes nefese. Ve sonra sessizlik.

"Alo?" Riley merakla, hayal kırıklığı yatışmış bir şekilde, "Alo?" diyor.

"Hay aksi. Canlı yayında mıyım?"

"Evet, yayındasın," diye onaylıyor Harvey.

Riley beklenmedik bir şekilde kahkahayı patlatır. "Köpeğimi kovalıyordum. Geçtiğimi fark etmedim!" diyor. "Dostum, bu utanç verici. Ama benim

sizinle paylaşmak istediğim harika bir UFO gözlemi var." Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Her ne kadar bu çağrı başlangıçta beni geçen ayki dehşet anlarına geri götürerek ürkütmüş olsa da, onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Belki de rahatladığım için gülüyorum ama artık korkmuyorum.

Babamın yüzünün düzleşmesini izliyorum, endişe sonrası. Güldüğümü fark edince o da katılıyor. Harvey ve Josiah da katılıyor, toplu bir kahkaha patlatıyorlar.

Yaşadığım onca şeyden sonra, derimin her parçasını ince bir zırh kaplıyor. Paranoya ve korkuyu kucaklıyorum, çünkü bunların kötülüğün ardından beni özgürleştiren ve sayısız başka genç kadını şimdi toprağın altında çürüten hasta bir adamın kurbanı **o l m a k t a n** kurtaran şeyler olduğunu biliyorum. Ama gayretli olmaya devam edeceğim ve her zaman daha büyük bir iyiliği gözeteceğim. Çünkü tıpkı dinleyicilerim gibi ben de bir Gece Bekçisiyim.

TEŞEKKÜRLER

Gece Bekçisi'ni yazarken, kurgusal ve "eğlenceli" bir hikaye yaratmanın yanı sıra, canavarlar tarafından haksız yere öldürülen sayısız insan için adalet arayışında olan sevdiklerinin ve araştırmacıların yaşadığı gerçek acıyı ifade etmeyi arzuladım. Birçoğu için, sevdiklerinin akıbetiyle ilgili cevaplanmamış sorular nedeniyle yıllarca süren belirsizlik ve acı var. İster öldürüldükleri kesinleşmiş olsun, ister bir yerlerde kaybolmuş, ölmüş ya da acı çekiyor olsunlar, acı devam ediyor. Kendi ailemde, annemin kız kardeşi olan teyzem Carol Woolsoncroft'un ortadan kaybolması ve öldürüldüğü varsayılması, beni derinden etkileyen bir kayıp oldu. Her ne kadar o götürüldüğünde ben hayatta olmasam da (o canavarlardan biri tarafından anlamsızca, bundan eminiz), onun ani yokluğunun, hemen ilgili olanlar ve bizden sonra gelenler için bıraktığı iyileşmeyen yaranın farkındayım. Carol, bu kitaptaki kurgusal kadınlar ve hiç kimsenin olmaması gereken bir zamanda (hiç kimsenin olmaması gereken bir şekilde) dünyadan koparılan diğer gerçek insanlar gibi, mutlu ve uzun bir yaşamı hak ediyordu. Ve onun ve diğerlerinin bunu elde edememiş olması asla adil olmayacaktır. Gerçek suç podcast'im *Going West* için benzer hikayeleri araştırdığım ve incelediğim yıllar boyunca, geride kalanların katlanmak zorunda olduğu sarsılmaz ıstırapın ve bu iğrenç suçları işleyenlerden hesap sormak için verilen inatçı mücadelenin son derece farkına vardım. Bu sayfalarda bunu kabul etmek istedim.

Seni seviyorum anne. Karanlığın içindeki gücün ve güneş ışığının seni çok özel kılıyor. Sen ve büyükannem. Siz herkesin gününü aydınlatmaya her zaman hazır olan iki aptal bayansınız. Siz olduğunuz ve (babamla birlikte) beni Nancy Drew, Alfred Hitchcock, *The Twilight Zone* ve Universal Monster filmleriyle büyüttüğünüz için teşekkür ederim. İçimde gizem sevgisi ve gerçeği arama tutkusu yaratmasaydın bu kitap var olmazdı.

UTA'daki menajerim Dan Milaschewski'ye teşekkür ederim. Beni neşelendirdin.

İlk görüşmemizden itibaren bana çok yardımcı oldunuz ve bir korku hikâyesi yazma hayalimin peşinden gitmem için bana büyük cesaret verdiniz. Tüm bu süreç boyunca beni gördüğünüzü ve yeterince iyi olduğumu hissettirdiniz ve sizde sadece harika bir edebiyat ajanı değil, aynı zamanda bir arkadaş da buldum. Şimdi bunu tekrar yapalım!

Grand Central Publishing'deki editörüm Lyssa Keusch'a, bu kitap için savaştığı ve güzel ilk mektubunuzda bana hikayeyi önemsedığınızı kanıtladığı için çok teşekkürler. Düğünümünden bir gün sonra sizinle ve GCP ile çalışmayı seçmem, düğün sonrası brunch için Cat & Fiddle pub'da ailemle birlikte otururken karşılıklı telefon görüşmeleri sırasında, asla unutamayacağım heyecan verici ve duygusal bir öğleden sonraydı. Bana bunu yaşattığınız ve bu kitabın bu hale gelmesini sağlayan ustalıkla belirttiğiniz önerileriniz ve notlarınız için teşekkür ederim. Bu hikâye sizin usta merceğinizle büyük ölçüde gelişti.

Yol boyunca yardımlarınız için GCP ekibine teşekkür ederim: Ben Sevier, Beth deGuzman, Karen Kosztołnyik, Matthew Ballast, Albert Tang, Alexander Lozano, Liz Connor, Rebecca Holland, Stacey Sharp, Taylor Navis, Laura Essex ve Danielle Thomas.

Muhteşem Alden Whitemore'a Nola'nın Saklanan Adam çizimini tam da onun çocukken yapacağına inandığım gibi resimlediği için teşekkür ederim. Ve annesi, arkadaşım Jessie Pray'e, "Alden'e bu korkunç adamı benim için çizmek isteyip istemediğini sorabilir misin?" diye sorduğumda bana çok destek olduğu için teşekkür ederim. Jessie de "Çok sevinir." dedi.

Son olarak, podcast'im *Going West*'i dinleyen eski ve yeni herkese, ama özellikle de uzun yıllardır (2018'den beri!) yardımcı sunucum (ve eşim) Heath ve beni nazik sözleriniz ve sonsuz haftalık desteğinizle destekleyenlere; her bölümü dinlediğiniz, mağdurlara seslerini küçük (ama güçlü) bir şekilde geri vermeye yardımcı olduğunuz ve hepimizin acı çekenler için ne kadar adalet ve barış istediğimizi göstermek için Heath ile birlikte canavarlara "bok parçası" dediğiniz için teşekkür ederim.

Benim (ve şimdi Luther'in) dediği gibi... Yabancı olmayın.

Eminim olmayacağım çünkü daha fazla kitap (ve *Going West* gerçek suç bölümleri) yolda.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın.](#)



YAZAR HAKKINDA

Los Angeles doğumlu Daphne Woolsoncroft, popüler gerçek suç podcast'i *Going West*'in sunucusu ve yapımcısıdır. Gerçek suç vakalarını yazmadığı veya araştırmadığı zamanlarda onu kasvetli yerlere seyahat ederken, sinemalardaki en yeni korku filmlerini izlerken veya tumbul İngiliz buldogu Dewey ile kanepede kitap okurken bulabilirsiniz.

Daha fazla bilgi için ziyaret
edebilirsiniz: TikTok @daphnewool
Instagram @daphne.woolsoncroft
Facebook.com/goingwestpodcast



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

